

สุดแดน วัฒนธรรม

SPECIAL TRIP

อันหยางหลิง

FROM OUR READERS

โครงการรถไฟไทย-จีน

THAILAND TRIP

อุดรธานี ขอนแก่น ชัยภูมิ

ดื่มนมถั่วเหลือง แทนนมวัว สามารถลดภาวะเสี่ยงต่ออาการท้องเสียได้ และคนจีนเชื่อว่าช่วยให้ผิวพรรณสดใส เปล่งปลั่งมีชีวิตชีวา

>> อาจารย์ศิริวรรณ จำแนกสาร

ในปัจจุบัน ผู้บริโภคส่วนใหญ่หันมารับประทานนมถั่วเหลืองกันมากขึ้นเพราะหาซื้อรับประทานได้ง่ายและที่สำคัญมีคุณค่าทางโภชนาการไม่แพ้นมวัว อาจารย์ศิริวรรณ จำแนกสาร หัวหน้ากลุ่มวิชาเทคโนโลยีการอาหาร คณะวิทยาศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ กล่าวว่า “นมถั่วเหลืองเป็นเครื่องดื่มที่มีคุณค่าทางโภชนาการ อุดมไปด้วยโปรตีนที่มีคุณประโยชน์ต่อร่างกายซึ่งมีโปรตีนสูงถึงร้อยละ 40 และยังมีกรดอะมิโนที่จำเป็นแก่ร่างกายครบทุกชนิด และมีปริมาณพอเหมาะกับความต้องการในการเจริญเติบโต และซ่อมแซมส่วนที่สึกหรอ โดยเฉพาะไลซีน ทรีโอนีน ซึ่งเป็นกรดอะมิโนจำเป็น และยังอุดมไปด้วยสารอาหารอีกมากมาย คือ คาร์โบไฮเดรต แคลเซียม ฟอสฟอรัส วิตามินเอ, บี 1, บี 2, บี 6, บี 12 ไนอาซิน ในเมล็ดถั่วเหลืองนั้นยังมีเลซิทีน ซึ่งเป็นสารบำรุงสมอง เพิ่มความทรงจำ ลดไขมันและลดโคเลสเตอรอลในร่างกายได้อีกด้วย และจากการวิจัยทั้งในและต่างประเทศ พบว่านมถั่วเหลืองสามารถช่วยลดความเสี่ยงของการเกิดโรคมะเร็ง โรคความดันโลหิตสูงได้อีกด้วย”

สำหรับภาวะอาการของผู้ที่ดื่มนมวัวแล้วท้องเสียซึ่งตามหลักแล้วควรปรับเปลี่ยนมารับประทานนมถั่วเหลืองแทนนั้น อาจารย์ศิริวรรณ จำแนกสาร ได้ให้เหตุผลว่า “เป็นเรื่องปกติของมนุษย์ซึ่งเกิดจากภาวะการย่อยแลคโตสที่ผิดปกติ (Lactose Intolerance) การที่ร่างกายไม่สามารถผลิตเอนไซม์แลคเตส (Lactase) ซึ่งเป็นเอนไซม์ที่ช่วยย่อยแลคโตส ซึ่งเป็น

สารอาหารที่อยู่ในนมวัว ทำให้จุลินทรีย์ในทางเดินอาหารนำน้ำตาลนี้ไปใช้ ทำให้เกิดการสร้างกรดและแก๊ส มีการดึงน้ำเข้ามาในลำไส้และมีการเคลื่อนตัวของลำไส้เร็วขึ้น จึงเกิดอาการท้องเดิน ท้องเสียขึ้น แต่เนื่องจากระดับการเกิดภาวะนั้นของแต่ละคนไม่เท่ากัน บางคนสามารถกินผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนผสมของนมวัวในปริมาณเล็กน้อยได้โดยไม่มีอาการมากนัก แต่บางคนนั้นแม้ได้รับผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนผสมของนมวัวในปริมาณเพียงเล็กน้อย ก็อาจเกิดอาการอย่างรุนแรงได้ ซึ่งผู้ที่รู้ตัวแล้วควรจะลองเปลี่ยนมาดื่มนมถั่วเหลืองดู”

สำหรับการรับประทานนมถั่วเหลืองที่ไม่มีส่วนผสมของนมผง หรือน้ำมัน เป็นผลดีต่อร่างกายอย่างไร อาจารย์ศิริวรรณ จำแนกสาร ได้ให้ความรู้เพิ่มเติมว่า “ปกติแล้วโดยธรรมชาติถั่วเหลืองเป็นอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการสูงและหลากหลาย โดยเฉพาะนมถั่วเหลืองที่คั้นสด เพราะอุดมไปด้วยโปรตีน คาร์โบไฮเดรต กรดอะมิโน มีไขมันชนิดดีสูง มีเส้นใยอาหารสูง มีวิตามินและเกลือแร่สูง และยังเป็นอาหารหาได้ง่าย ราคาไม่แพง การเก็บรักษาก็ง่าย ยังมีประโยชน์ต่อรูปลักษณ์ภายนอกอีกด้วย เช่น ช่วยทำให้ผิวพรรณสดใส เปล่งปลั่ง ดูมีน้ำมีนวล สำหรับผู้ที่รับประทานนมถั่วเหลืองเป็นประจำ จะช่วยต่อต้านอนุมูลอิสระในร่างกาย ช่วยป้องกันโรคหลอดเลือดแข็งตัว โรคความดันโลหิตสูง โรคหัวใจ โรคมะเร็ง และโรคเบาหวาน เป็นต้น และเพื่อสุขภาพที่ดีขอให้สังเกตด้วยว่า นมถั่วเหลืองยี่ห้อที่ดื่มนั้น ต้องเป็นนมถั่วเหลืองที่คั้นสด ไม่มีการใส่น้ำมันหรือไขมันลงไปเพิ่ม”

EDITOR' NOTE

นิตยสาร New Silk Road ฉบับที่ 16 ประจำเดือนกรกฎาคม นี้ ขอยกคำกล่าวจากคนในแวดวงธุรกิจของจีนที่บอกว่า “แม้เศรษฐกิจของจีนจะชะลอตัว แต่คนจีนยังคงซื้อ ... ซื้อมาก ๆ แล้วยังจะไม่ซื้อในสิ่งที่เคยซื้อเสียด้วย” ขึ้นมาขยายความเล่าให้ท่านผู้อ่านฟังเพราะ บก.เองก็ประจักษ์ด้วยสายตาตัวเองในงาน THAIFEX-World of food ASIA 2016 เมื่อเดือนที่ผ่านมา งาน THAIFEX เป็นงานที่ผู้ประกอบการไทยจำนวนมากจะมาแสดงสินค้าเพื่อให้ นักธุรกิจจากต่างประเทศเข้ามาซื้อสินค้ากลับไปจำหน่ายในประเทศตัวเอง บก.เองได้ร่วมงานนี้มาหลายปีแล้ว แต่ปีนี้เป็นปีที่มีนักธุรกิจจีนมาซื้อสินค้าอาหารจากไทยกลับไปมาก เป็นประวัติการณ์จริง ๆ ซึ่งจากการสอบถามก็ได้คำตอบเดียวกันหมดว่า “ชนชั้นกลาง” ในจีนกำลังมีความต้องการซื้อแบบไม่จำกัด และ ทั้งหมดก็นิยมซื้ออาหาร ผลไม้ และผลิตภัณฑ์แปรรูปจากประเทศไทย นักธุรกิจไทยจึงควรที่จะศึกษาหาความรู้ สร้างความเข้าใจเกี่ยวกับประเทศจีนให้มากขึ้น ซึ่งนิตยสาร New Silk Road ก็รู้สึกเป็นเกียรติที่ได้เป็นส่วนในการร่วมเผยแพร่ความรู้ ความเข้าใจระหว่างสองประเทศให้มากยิ่งขึ้น ก่อนจากกันขอเรียนแจ้งว่าหากองค์กรหรือหน่วยงานใด ต้องการรับนิตยสารฟรี หรือ มีกิจกรรมต้องการประชาสัมพันธ์ข่าวสารที่เกี่ยวกับไทย-จีน สามารถติดต่อได้ที่ คุณณกรณ์ โทร. 081-811-5557

กอบกิจ ประดิษฐผลพานิช
บรรณาธิการ

มอบวุฒิบัตร นศ. ม.ชนชาติกว้างสี่

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตฯ จัดพิธีมอบวุฒิบัตรสำเร็จการศึกษาให้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยชนชาติกว้างสี่ หลักสูตร 3+1 สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อ อาชีพ คณะศิลปศาสตร์ เมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม 2559 โดย ดร.ดาริกา ลัทธพิพัฒน์ อธิการบดี เป็นผู้มอบวุฒิบัตร ณ ห้องประชุมทวี บุญเกิด อาคาร สำนักอธิการบดี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตฯ ทั้งนี้ นักศึกษาชาวจีนที่มาเรียนที่ ไทย จะได้รับความรู้และได้แลกเปลี่ยนวัฒนธรรม ทำให้เกิดความเข้าใจต่อการทำงานและทำธุรกิจในอาเซียนหลังจบการศึกษามากยิ่งขึ้น

เจ้าของ : บริษัท เคเค คอมมูนิเคชั่น จำกัด บรรณาธิการ : กอบกิจ ประดิษฐผลพานิช รองคนบดี และ หัวหน้าภาควิชาการสื่อสารการตลาด คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตฯ ผู้ช่วยบรรณาธิการ : วิชา ประดิษฐผลพานิช ฝ่ายจัดการทั่วไป : ณกรณ์ วัฒนสิทธิ์คุณ, สิปปภาส ชันอุละ ออกแบบ : ณจักร วงษ์ยี่ม, นัฐธิชา เรืองโรจน์ ที่ปรึกษา : ดร.กุลบุตร โกเมนกุล พิมพ์ที่ : หจก.แสงเทียนการพิมพ์
ติดต่อ New Silk Road Magazine : บริษัทเคเคคอมมูนิเคชั่น จำกัด เลขที่ 4/9 ซ้ำที่เอ็มซอยสุขุมวิท 99 ถนนสุขุมวิท แขวงบางจาก เขตพระโขนง กทม. 10260 โทร. 02-332-7376 อีเมล: kkcommu0@gmail.com
***หมายเหตุ นิตยสารเล่มนี้จัดทำขึ้นเพื่อส่งเสริมการศึกษา ไม่ได้มีวัตถุประสงค์ในเชิงพาณิชย์แต่อย่างใด และ ขอขอบคุณภาพประกอบจากสำนักข่าวซินหัว

CONTENTS

VOL. 16 / JULY 2016

- 10 ARCHITECTURE STORY OF CHINA
วัดเสวียนคง วัดจีนกลางหน้าผา ผ่านเวลา 1,500 ปี
- 18 CHINA UNDER PRESIDENT XI
อีก 5 ปี คนจีนจะมีชีวิตเปลี่ยนไปอย่างไร ? (2)
- 24 CHINA IN THE CHANGING WORLD
แกะรอยเส้นทาง M&A ของนายทุนจีน
- 27 INSIDE CHINA
อำนาจของกลุ่มชนชั้นกลางจีน
- 30 TRAVEL TIPS
รสชาติโรงแรมล์
- 33 SPECIAL TRIP
'ฮั่นหยางหลง' สุสานแห่งความสุข ยุคราชวงศ์ฮั่น
- 36 PEOPLE FOCUS
Iris Chang สตอรี่ที่โลกไม่ลืม
- 40 LOCAL LEGEND
เส้นทาง เทพกสิกร... แห่งการแพทย์สมุนไพรจีน

40

THREE KINGDOMS TOUR 42

แคว้นจ๊กก๊ก (2)

BAMBOO WOODS INSIDE CHOPSTICKS 45

วิ่งแข่งกับเวลา บทเรียนในตำราของเด็กจีน

FROM OUR READERS 48

โครงการรถไฟไทย-จีน : ความเห็นต่างที่ต้องรับฟัง

THE LEGEND OF THE HEROES 50

ผู้อาวุโสปับโชค

JEENJA 54

แผ่นดินที่สิ้นไหว หรือจะสู้ใจที่สิ้นสะเทือน

HISTORY OF INVENTION 56

หมากล้อม จากจีน สู่อานิยมไกลทั่วโลก

PSYCHIATRIST 58

กรุณา! อย่าปัสสาวะบริเวณนี้

THAILAND TRIP 60

เที่ยว อุตรธานี ขอนแก่น ชัยภูมิ เมืองประวัติศาสตร์

42

50

54

56

60

งานแถลงข่าว Experience Thailand with Mario

เมื่อปลายวันที่ 19 เมษายน 2559 ณ ห้องโถง ชั้น 1 อาคารสำนักงานใหญ่ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) นายยุทธศักดิ์ สุภสร ผู้ว่าการ ททท. เป็นประธานในงานแถลงข่าว โครงการ “Experience Thailand with Mario” โดยต่อยอดพระเอกดัง มาริโอ้ เมาเร่อ เป็นพรีเซนเตอร์ปีที่ 2 เพื่อดึงกลุ่มแฟนคลับจากตลาดจีน และขยายพื้นที่กิจกรรมไปยังกลุ่มตลาดอาเซียนอีก 3 ประเทศ ได้แก่ อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และเวียดนาม ให้เดินทางมาท่องเที่ยวประเทศไทย พร้อมอัด 5 กิจกรรมโปรโมททั้งในประเทศและต่างประเทศ หวังกระตุ้นยอดนักท่องเที่ยวกลุ่มคุณภาพ 2 ตลาดสำคัญ ทั้งจำนวนวันพักและรายได้

นายยุทธศักดิ์ สุภสร เปิดเผยว่า โครงการ “Experience Thailand with Mario” ได้ต่อยอดจากกิจกรรม “ททท. ชวนจีนเที่ยวไทย...ไปกับมาริโอ้” ที่ ททท. ได้จัดขึ้นในปี 2558 ที่ผ่านมา ภายใต้โครงการส่งเสริมประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวไทยผ่านกระแส T-Pop (มาริโอ้ เมาเร่อ) โดยปี 2558 ที่ผ่านมา ททท. ได้นำ มาริโอ้ เมาเร่อ ไปถ่ายทำภาพยนตร์สั้น 6 เรื่อง นำเสนอรูปแบบการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ของไทย เพื่อประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อออนไลน์ชั้นนำของจีน พร้อมจัดกิจกรรม “Meet and Greet” ณ นครเฉิงตู นครคุนหมิง และนครเซี่ยงไฮ้ ซึ่งประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก โดยในปี 2559 นี้ มาริโอ้ เมาเร่อ ยังคงได้รับหน้าที่ส่งเสริมประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวไทยผ่านกระแส T-Pop ในตลาดจีน พร้อมขยายพื้นที่จัดกิจกรรมไปยังตลาดอาเซียนอีก 3 ประเทศ ได้แก่ อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และเวียดนาม ซึ่งแต่ละประเทศมีฐานกลุ่มแฟนคลับของมาริโอ้ เมาเร่อ เกือบ 1 ล้านคน เป็นเด็กวัยรุ่น คนวัยทำงาน และกลุ่มครอบครัว นับว่าเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีศักยภาพ มีกำลังซื้อสูง และเป็นกลุ่มแฟนคลับที่ติดตามข่าวสาร สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษผ่านโซเชียลกับมาริโอ้ได้โดยตรง

ตลอดปี 2559 มารีโอดี จะร่วมทำกิจกรรมกับ ททท. อย่างต่อเนื่อง โดยเน้นสื่อสารให้เข้าถึงกลุ่มนักท่องเที่ยว แฟนคลับ และสื่อมวลชนให้มากขึ้น ผ่าน 5 กิจกรรมหลัก ได้แก่

1. กิจกรรม "Fan Meet with Mario in Thailand"
2. กิจกรรม "Meet and Greet with Mario Maurer"
3. มารีโอดีทำกิจกรรมประชาสัมพันธ์ประเทศไทยร่วมกับสื่อมวลชนและสื่อสิ่งพิมพ์ต่างประเทศ
4. มารีโอดีทำกิจกรรมประชาสัมพันธ์ข่าวสารผ่านสื่อ Social Media ชื่อนำ
5. การสื่อสารในภาวะวิกฤต

ทั้งนี้ เนื่องจากแนวโน้มของตลาดนักท่องเที่ยวจีนที่กำลังเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง รวมถึงการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ทำให้ทั้ง 2 ตลาด เป็นตลาดที่มีสัดส่วนขนาดใหญ่ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวโลก โดยปี 2558 ที่ผ่านมา มีนักท่องเที่ยวจากสาธารณรัฐประชาชนจีน เดินทางมาเยือนประเทศไทย 7.9 ล้านคน ขยายตัวเพิ่มขึ้นกว่าร้อยละ 71 ก่อให้เกิดรายได้เข้าประเทศไทยเป็นจำนวนถึง 3.9 แสนล้านบาท และมีนักท่องเที่ยวจากอินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และเวียดนามรวมกันถึง 1,500,000 คน ททท. จึงมั่นใจเป็นอย่างยิ่งว่าโครงการดังกล่าวจะช่วยเผยแพร่ประชาสัมพันธ์สินค้าและบริการทางการท่องเที่ยวของไทยทั้งด้านแหล่งท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และอาหารไทย ไปยังนักท่องเที่ยวคุณภาพ กลุ่มเป้าหมาย และเป็นปัจจัยสำคัญที่ผลักดันให้ประเทศไทยได้จกนักท่องเที่ยวในปี 2559 เป็นไปตามเป้าหมายที่ตั้งไว้อย่างแน่นอน

แถลงข่าวนิทรรศการ "พุทธศิลป์แห่งศรัทธาสมัยราชวงศ์หมิง"

เมื่อเช้าวันที่ 27 เมษายน 2559 เวลา 9.30 น. ณ ห้องประชุม พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ หอศิลป์ นายวีระ โรจน์พจนรัตน์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม เป็นประธานในการแถลงข่าวนิทรรศการพิเศษ เรื่อง "พุทธศิลป์แห่งศรัทธา สมัยราชวงศ์หมิง" จิตรกรรมคัดลอกโดยศิลปิน-เจ้า ชิ่งเซิง เนื่องในวันวิสาขบูชาและร่วมเฉลิมฉลองเส้นทางสายไหมแห่งศตวรรษที่ 21 ของสาธารณรัฐประชาชนจีน โดยมี ดร.วิจิต ลอสิ้อเลิศ นายกสมาคมส่งเสริมธุรกิจไทย-อาเซียน+6 ตัวแทนผู้ร่วมดำเนินการจัดนิทรรศการฯ และนายอนันต์ ชูโชติ อธิบดีกรมศิลปากร ร่วมแถลงข่าว

>> เจ้า ชิ่งเซิง จิตรกรผู้คัดลอกพุทธศิลป์

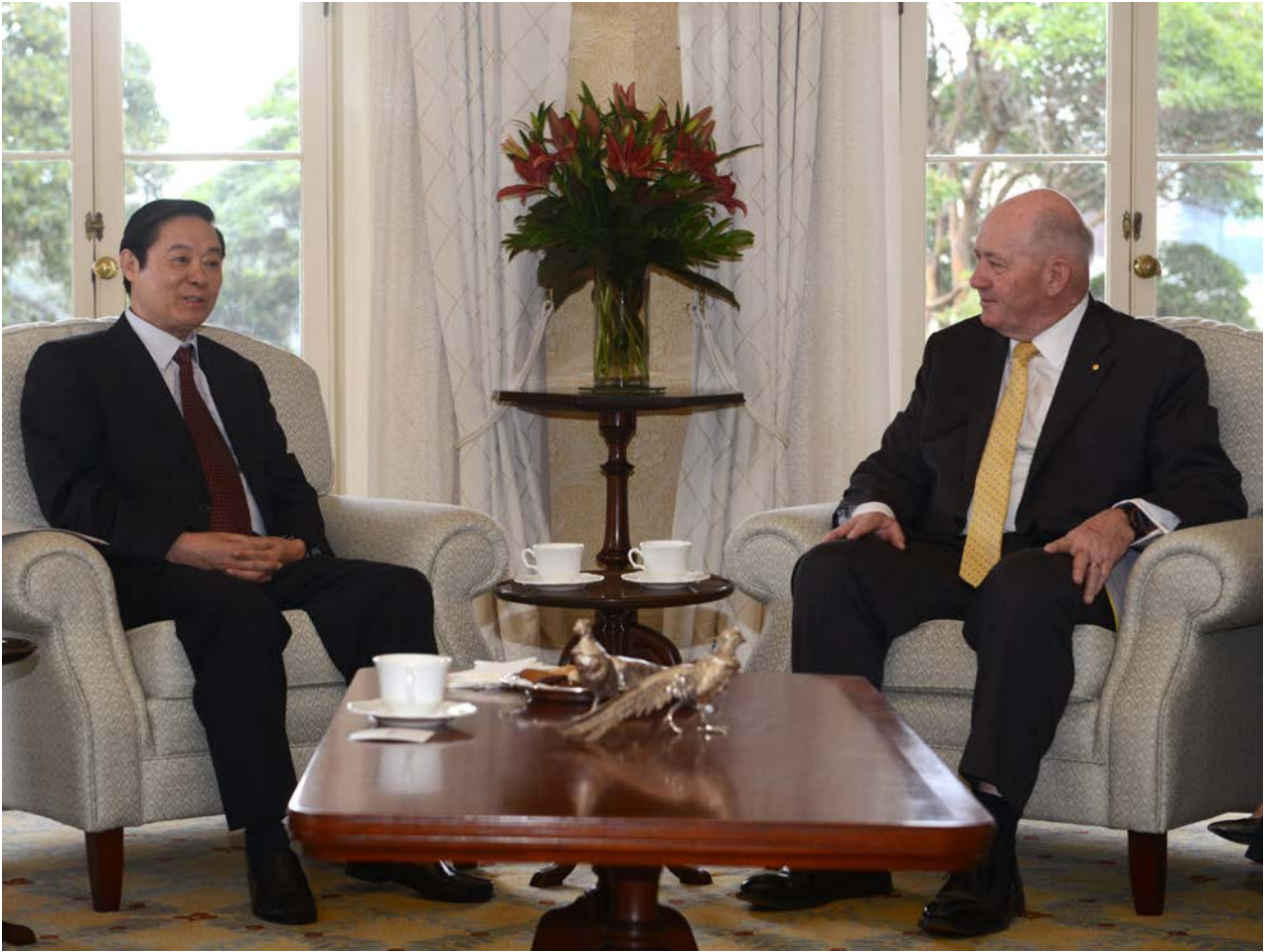
ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทยจัดงาน นิทรรศการภาพวาดถึงชาติเบตประเทศจีน

กรมวัฒนธรรมแห่งเขตปกครองตนเองทิเบต ร่วมกับ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย จัดงานนิทรรศการภาพวาดถึงชาติเบตประเทศจีน ที่ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย (ประเทศไทย) โดยพิธีเปิดมีขึ้นในวันอาทิตย์ที่ 5 มิถุนายน 2559 โดยได้รับความเมตตาจาก พระพรหมมังคลาจารย์ (เจ้าคุณธงชัย) ประธานสถาบันขงจื้อเส้นทางสายไหมทางทะเล และ ประธานมูลนิธิร่มฉัตร เข้าร่วมเปิดงาน จิตรกรรมถึงชาติเบตเป็นพุทธศิลป์ที่ล้ำค่าแต่โบราณ ถึงชาติ (Thang ka) เป็นคำเรียกของภาษาทิเบต มีความหมายคือ รูปภาพที่วาดเหมือนมันดาลาปูบนพื้นด้วยเส้นวาดที่เด่นชัดและสีนวล จิตรกรรมถึงชาติทำด้วยผ้าไหมยกดอกตัดเย็บต่อกันเป็นชุดเดียวกัน จึงมีเอกลักษณ์ทางชนชาติอย่างชัดเจน เต็มไปด้วยความหมายเชิงศาสนา จิตรกรรมถึงชาติเป็นศิลปะอย่างหนึ่งที่มีชื่อเสียงในศิลปะการวาดภาพของชนเผ่าจ้วง มีประวัติยาวนานคุณค่าศิลปะสูงและมีสาขาการวาดหลากหลาย ถึงชาติสามารถจำแนกเป็น

หลายสาขาตามวิธีการวาด นอกจากการวาดเขียน ยังมีเทคนิคการทำถึงชาติอีกมากมาย ดังเช่น เย็บปักถักร้อย การปะติด ทอ เป็นลายสี คลุมด้วยผ้าไหมทั้งสองด้าน ลวดลายนูนบนกระดาษ ผ้า ส่วนเนื้อหาของจิตรกรรมถึงชาติถือเป็นภาพวาดที่เล่าถึงประวัติศาสตร์ทางสังคม พรรณนาถึงเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ ตำนานบุคคล ทฤษฎีศาสนา ขนบธรรมเนียมประเพณี เรื่องเล่า เทพนิยาย และผังเมืองสิ่งก่อสร้างเป็นต้น เกี่ยวข้องกับสังคม การเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม การทหารและศาสนาหลายด้าน เป็นต้น วิธีการวาดจิตรกรรมถึงชาติค่อนข้างซับซ้อน มีกรรมวิธีละเอียดอ่อน สำหรับสีที่ใช้ในการวาดนั้นเป็นสีธรรมชาติที่ต้องเสาะหาจากแร่ธาตุหรือพืชพันธุ์ต่างๆ จึงทำให้ถึงชาติมีสีสันสดใส แม้เวลาผ่านไปนับร้อยปีก็ยังคงงามดังเดิม เครื่องมือที่ใช้ในการวาดมีหลายชนิด เช่น พู่กันจีนและปากกาลูกประคำ เป็นต้น ซึ่งสรุปได้ว่าจิตรกรรมถึงชาติเปรียบเสมือนหนังสือสารานุกรมของชนเผ่าจ้วงอย่างแท้จริง นิทรรศการครั้งนี้จะจัดขึ้นระหว่างวันที่ 5-7 มิถุนายน 2559 ที่ผ่านมา

นายหลิว ฉีเป๋านำคณะผู้แทนจีนเยือนออสเตรเลีย

เมื่อวันที่ 27-28 พฤษภาคมที่ผ่านมา นายหลิว ฉีเป๋า กรรมการกรมการเมืองคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์จีน เลขาธิการสำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการกลางฯ ผู้อำนวยการฝ่ายโฆษณาของคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้นำคณะผู้แทนจีนเยือนออสเตรเลียตามคำเชิญของนางจูลี บิชอป (Julie Isabel Bishop) รัฐมนตรีต่างประเทศออสเตรเลีย

ทั้งนี้เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคมที่ผ่านมา นายหลิว ฉีเป๋า ได้พบกับเซอร์ ปีเตอร์ คอสโกรฟ (Peter Cosgrove) ผู้สำเร็จราชการแห่งออสเตรเลีย และได้ناقความคิดเห็นจากประธานาธิบดีสี จิ้นผิงมาถึงนายคอสโกลบ นายหลิว ฉีเป๋า ได้กล่าวว่า ความสัมพันธ์ระหว่างจีนกับออสเตรเลียในหลายปีมานี้ได้มีการพัฒนาก้าวหน้าไป เฉกเช่นเดียวกับโอกาสสำคัญใหม่ จีนยินดีร่วมมือกับออสเตรเลีย ในการใช้ความพยายาม ยืนหยัดในการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างจีนกับออสเตรเลีย เชิงยุทธศาสตร์ ส่งเสริมการติดต่อ เพิ่มพูนความเข้าใจ ให้

ความสำคัญกับสถานการณ์ทั่วไป เคารพผลประโยชน์สำคัญ และความสนใจของกันและกัน กระชับความไว้วางใจทางการเมืองให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น ทำ "เค้ก" ความร่วมมือให้ใหญ่ยิ่งขึ้น เพิ่มระดับความร่วมมือและการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมให้มากยิ่งขึ้น ผลักดันให้ความสัมพันธ์เชิงยุทธศาสตร์ในทุกด้านระหว่างสองประเทศพัฒนาไปด้วยดีอย่างต่อเนื่อง

นายคอสโกลบ ระบุว่า ปัจจุบัน ความสัมพันธ์ระหว่างออสเตรเลียกับจีนมีแนวโน้มพัฒนาที่ดี สองประเทศมีความเห็นต่างกันเกี่ยวกับบางปัญหา หวังว่าสองฝ่ายจะใช้การเจรจารับมือกับปัญหาเหล่านี้ เชื่อมั่นว่าการเยือนออสเตรเลียของนายหลิว ฉีเป๋าครั้งนี้จะเป็นผลดีให้วงการต่างๆ ออสเตรเลีย เข้าใจถึงโอกาสอันใหญ่หลวงที่ได้มาจากการพัฒนาของจีน ผลักดันให้ความร่วมมือระหว่างสองประเทศในด้านต่างๆ เช่น เศรษฐกิจ การค้า การสื่อสารมวลชน และการท่องเที่ยวได้รับผลงานมากมาย

ศาลเจ้าพ่อเสือ พุทธสถาน ไต่แก้วเขียนบู้ชิวเด็กเซียงตั้ง

เมื่อวันที่ 4 มิถุนายน 2559 เวลา 09.59 น. ได้มีพิธีเจิม และบรรจุแผ่นเงิน ทอง นาค แทนบูชา พุทธสถาน ไต่แก้วเขียนบู้ชิวเด็กเซียงตั้ง (ศาลเจ้าพ่อเสือ) ต.โนนหอม อ.เมือง จ.ปราจีนบุรี โดยในพิธีได้รับเมตตาจาก พระเดชพระคุณ พระพรหมวชิรญาณ เจ้าอาวาสวัดยานนาวา และกรรมการมหาเถรสมาคม เป็นประธานในพิธีฝ่ายสงฆ์ พร้อมอธิษฐานจิตบรรจุแผ่นทองมงคลในแทนบูชา โดยมีนางบังอร วิลาวัลย์ นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดปราจีนบุรี เป็นประธานฝ่ายฆราวาส ซึ่งศาลเจ้าพ่อเสือแห่งนี้ นายปัญญา มหามานุกูล คนไทยเชื้อสายจีน ได้อนุญาตให้สร้างในที่ดินของตนเองเพื่อเป็นสถานที่สักการะบูชา เป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ และใช้เป็นสถานที่ประกอบพิธีกรรมตามประเพณีของชาวไทยเชื้อสายจีนและบุคคลทั่วไป

ผู้มีจิตศรัทธา สามารถร่วมบริจาคได้ที่ บัญชีธนาคารกสิกรไทย สาขาสาธุประดิษฐ์ ชื่อบัญชี นายปัญญา มหามานุกูล

บัญชีออมทรัพย์ เลขที่ 004-1-84374-8 ส่งสำเนาหลักฐานการโอนเงิน มาที่ โทรสาร.02-674-0085

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ บริษัท อปท.นิวส์ จำกัด โทร. 02-674-0084 E-mail : optnews.hr@gmail.com

เสริมสร้างเครือข่ายห้องสมุดอาเซียนทั่วประเทศ

เมื่อวันที่ 28 - 29 เมษายน 2559 ที่ผ่านมา กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ นำโดย นายเชิดเกียรติ อัตถากร รองอธิบดีกรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ (คนที่ 2 จากขวามือ) นายชุมพิชญ์ เดชะรัฐ นายอำเภอจังหวัดอุบลราชธานี (คนที่ 2 จากซ้ายมือ) นางสาวลดา ภูมมาศ ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการกรมอาเซียน (คนซ้ายมือ) และนายชาคริต ทิมพ์หล่อ ผู้อำนวยการโรงเรียนโขงเจียมวิทยาคม (คนขวามือ) ได้จัดการประชุมเพื่อเสริมสร้างเครือข่ายห้องสมุดอาเซียนทั่วประเทศ ณ โรงแรมทอแสงโขงเจียม รีสอร์ท จังหวัดอุบลราชธานี โดยทางโรงเรียนโขงเจียมวิทยาคม ให้เกียรติเป็นเจ้าภาพในการจัดประชุม เพื่อเปิดโอกาสให้โรงเรียนในโครงการห้องสมุดอาเซียนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ และแนวปฏิบัติที่ดีในการใช้ประโยชน์จากห้องสมุดอาเซียน รวมทั้งหารือเพื่อพิจารณาแนวทางส่งเสริมความร่วมมือระหว่างกัน ทั้งนี้โครงการห้องสมุดอาเซียน ได้จัดสร้างมาแล้วทั้งสิ้น 18 โรงเรียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นแหล่งการเรียนรู้เกี่ยวกับอาเซียน เพื่อกระตุ้นการตระหนักรู้เกี่ยวกับอาเซียนให้กับเยาวชนและประชาชนทั่วไป

วัดเสวียนกง

วัดจีนที่แขวงกลางหน้าผา ผ่านกาลเวลามากกว่า 1,500 ปี

วัดเสวียนกง - หนึ่งในเดียวของอารามวัดจีนที่แขวงตัวอยู่กลางหน้าผา ผ่านกาลเวลามากกว่า 1,500 ปี เป็นสิ่งมหัศจรรย์แห่งโลกสถาปัตยกรรมจีน บทความนี้จะทำให้ท่านได้เห็นถึงทำเลที่ตั้งซึ่งแสดงถึงจินตนาการและอัจฉริยะของผู้สร้าง และทำให้ท่านได้รู้ว่าเคล็ดลับของเทคนิคการก่อสร้างวัดอันเป็นแดนสนธินี้ ครั้งหนึ่งเคยเป็นเทคนิคการก่อสร้างเพื่อวัตถุประสงค์ทางการทหาร อะไรที่ทำให้วัดนี้อยู่รอดปลอดภัยในถิ่นที่แค่อาคารที่ตั้งอยู่บนดินธรรมดา ยังต้องเสื่อมาจาก แดด ฝน ลม และน้ำหลาก พื้นที่นี้ยังคงมีแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ระดับ 8.0 แต่แล้ววัดนี้ก็ยังคงแขวนลอยตระหง่านให้เราเห็น ชื่อของวัดนี้บอกถึงความมหัศจรรย์ได้อย่างดี วัดแขวงหน้าผาแห่งเขาเหิงชาน - วัดเสวียนกง

จากความหวังและจินตนาการของปรมาจารย์เต๋า

ณ มลฑลซานซี ดินแดนสำคัญแห่งการแย่งชิงชัยภูมิทางการเมืองการทหารยุคโบราณ โดยเฉพาะในช่วงยุคราชวงศ์เหนือใต้ ซึ่งเต็มไปด้วยการผลัดเปลี่ยนรุกไล่ในแต่ละอาณาจักร

ที่มณฑลซานซีมีเขาเหิงชาน ที่ชาวจีนนับถือเป็นหนึ่งใน 5 ของยอดเนินเขา ซึ่งมาจากความเชื่อคติ 5 ธาตุของชาวจีน (น้ำ ไฟ ทอง ไม้ ดิน) เขาเหิงชาน เป็นเนินเขาประจำทิศเหนือ (อีก 4 ที่เหลือคือ เขาเหิงชานแห่งหูหนาน - ประจำทิศใต้, เขาไท่ชานแห่งซานตง - ประจำทิศตะวันออก, เขาหัวชานแห่งส่านซี - ประจำทิศตะวันตก และเขาชงชานแห่งเหอหนาน - อยู่ศูนย์กลาง)

แต่ดั้งเดิมเขาเหิงชานเป็นถิ่นแห่งการตั้งวัดวาอารามของลัทธิเต๋า ซึ่งมักตั้งในภูมิประเทศที่สงบเงียบท่ามกลางธรรมชาติ ตามแนวคิดทางศาสนาที่ต้องการปลีกวิเวกจากผู้คนเข้ากลมกลืนกับธรรมชาติ

>> อีกมุมมองหนึ่งของเขาเหิงซาน, ซานซี
ดินแดนที่เต็มไปด้วยวัดเต๋า

นักพรตเต๋าโค่วเซียนจือ (ค.ศ.365-448) เลือกมาปลีกวิเวกที่นี่ ก่อน
ท่านมรณภาพลง ท่านได้เอ่ยปากฝากฝังจินตนาการแก่ลูกศิษย์ลูกหาท่านว่า
“ต้องการสร้างสถานที่ ซึ่งจะให้ผู้คนได้ขึ้นไปสัมผัสพูดคุยกับเทพยดาเบื้องบน
และปลอดภัยกับภาระแห่งการเป็นมนุษย์เดินดิน”

43 ปีให้หลัง ที่หน้าผาสูงชันทางทิศตะวันตกของเขาเหิงซาน ลูกศิษย์ลูกหา
ทั้งหลายของนักพรตโค่วเซียนจือได้ร่วมแรงร่วมใจ จึงปรากฏ “วัดเสวียนคง” ขึ้น
และคงอยู่เป็นสิ่งมหัศจรรย์มาจนถึงปัจจุบัน

ราชวงศ์เป่ย์เว่ย อาณาจักรแห่งการเผยแผ่พุทธศาสนา

วัดเสวียนคงสร้างขึ้นในปีค.ศ. 491 ยุคราชวงศ์เป่ย์เว่ย (ค.ศ.386-534) ซึ่ง
เป็นหนึ่งในอาณาจักรแห่งยุคราชวงศ์เหนือใต้ ราชวงศ์เป่ย์เว่ยสืบเชื้อสายจาก
ชนเผ่าเซียนเป่ย์ ซึ่งเป็นหนึ่งในชนเผ่านอกด่านของจีน ชาวเซียนเป่ย์เข้ามายึด
ครองส่วนหนึ่งของแผ่นดินจีนเมื่อครั้งบ้านเมืองปั่นป่วน เมื่อผ่านเวลามาระยะ
หนึ่งก็ยอมรับและปรับให้วัฒนธรรมของตนกลมกลืนไปเป็นวัฒนธรรมจีนมาก
ขึ้นเรื่อยๆ

นอกจากวิกฤติความระส่ำระสายทางการเมืองการทหารในยุคนี้ซึ่งทำให้เกิด
การลัดแผ่นดินกันวุ่นวาย ยังมีปรากฏการณ์สำคัญเกิดขึ้นอีกด้าน ซึ่งก็คือการ
ถาโถมเข้ามาของพุทธศาสนา

ราชวงศ์เป่ย์เว่ยมีเมืองหลวงอยู่ที่เมืองต้าถง ซึ่งห่างจากวัดเสวียนคงไป 65
กิโลเมตร ในดินแดนแห่งอาณาจักรเป่ย์เว่ยนี้เองที่พุทธศาสนาเจริญรุ่งเรือง
ฮ่องเต้หลายต่อหลายพระองค์คอยอุปถัมภ์พระพุทธรูป

ดินแดนแถบนี้จึงเต็มไปด้วยพุทธสถานอันยิ่งใหญ่ที่สำคัญ หลายแห่งอยู่ไม่
ไกลไม่ไกลจากวัดเสวียนคง เช่น ถ้ำผาหยุนกั๋ง เป็นต้น

เริ่มด้วยวัดพุทธ สุกท้ายรวมสามศาสนา

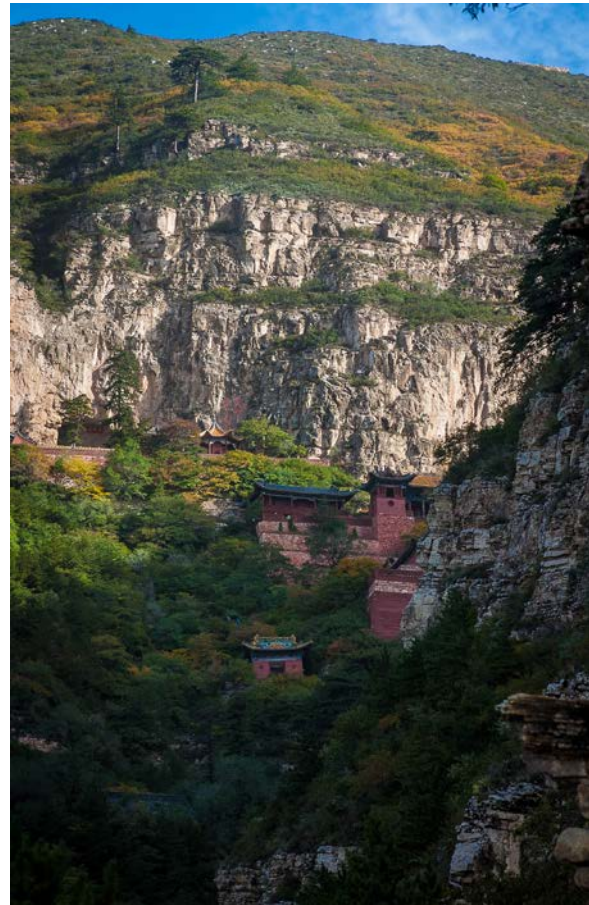
สำหรับวัดเสวียนคง หากพิจารณาจากการใช้งานและการจัดวางอาคาร (เช่น
การมีหอกลอง) วัดนี้น่าจะสร้างขึ้นโดยเจตนาให้เป็นวัดทางพุทธศาสนา เรื่องราว
ของนักพรตเต๋าที่เป็นจินตนาการเริ่มแรกของวัดเขานหน้าผานี้ จึงยังคลุมเครือ

เพราะหากเป็นจินตนาการของนักพรตเต๋า เหตุใดจึงสร้างออกมาเป็นวัด
พุทธไปได้

หนึ่งในคำอธิบายคือ การสร้างวัดมาจากพระราชดำริของฮ่องเต้เสี่ยวเหวินตี้
(ท้าวป่าหิง) ผู้ศรัทธาในพุทธศาสนา โดยนำจินตนาการของนักพรตโค่วเซียนจือ
มาทำให้เป็นจริง อย่างไรก็ตาม การวางวัดอยู่ท่ามกลางธรรมชาติอันสงบและ
ปลีกวิเวก ก็เป็นหนึ่งในหลักฐานว่าสถานที่แห่งนี้ได้รับอิทธิพลแนวคิดแบบเต๋า

แต่เมื่อเวลาผ่านไป ในช่วงก่อนยุคราชวงศ์จิน (หรือที่เรียกกิมก๊กในมังกร
หยก ค.ศ.1115-1234) วัดเสวียนคงได้กลายเป็นวัดที่ผสมทั้งสามความเชื่อทั้ง
พุทธ เต๋า และขงจื้อ เข้าด้วยกัน

จัดเป็นหนึ่งในวัดยุคแรกๆ ที่เกิดปรากฏการณ์รวมสามความเชื่อในวัดเดียว

>> พระพุทธรูป ศิลปะราชวงศ์เป่ย์เว่ย ณ ถ้ำผาหยุนกั๋ง

>> แม่ทัพหยางเย่ แม่ทัพรุ่นหนึ่งแห่งขุนศึกตระกูลหยาง เป็นหนึ่งในบุคคลที่มีตัวตนอยู่ในประวัติศาสตร์จริง แม่ทัพหยางเย่ต้องมาประจำการที่บริเวณเชิงเขาเพื่อป้องกันข้าศึกบุกโจมตีราชวงศ์ซ่ง

อภินิหารจากข้อจำกัด หุบเขาน้ำหลาก

ชื่อวัดเสวียนคงแปลตรงตัวได้ว่า วัดแขวนกลางอากาศ เมื่อแรกสร้างจุดที่สูงที่สุดของวัดเสวียนคงแขวนอยู่บนระดับหน้าผาเหนือพื้นดินถึง 90 เมตร โดยพื้นดินด้านล่างเป็นหุบเขาที่ขนาบด้วยหน้าผาทั้งสองด้าน หุบเขามีลำน้ำอยู่ตรงกลาง หุบเขานี้เป็นเส้นทางที่เชื่อมระหว่างเขาอุโถซานและเมืองต้าถง ซึ่งเป็นเส้นทางสำคัญทั้งการค้าและการทหาร เรียกว่า เป็นหนึ่งในประตูทางเข้าสู่ดินแดนจงหยวน(ตงจ้วน) ดินแดนใจกลางการปกครองอาณาจักรมังกร

หยางเย่ แม่ทัพต้นตระกูลขุนศึกตระกูลหยาง เคยต้องนำทัพมาประจำการ ณ ดินแดนแถบนี้เพื่อป้องกันอริราชศัตรู

ถึงแม้เป็นเส้นทางสำคัญ แต่ก็เป็เส้นทางที่ไม่ง่ายต่อการเดินทางในบางฤดู ในช่วงฤดูน้ำหลาก น้ำอาจจะทำท่วมทั้งหุบเขาทำให้สัญจรผ่านไปมาไม่ได้

จากภัยน้ำหลากนี้เอง เมื่อผ่านเวลานานนับพันปี ตะกอนจากแม่น้ำทับถมต่อเนื่องทำให้พื้นดินสูงขึ้น ความสูงของวัดเสวียนคงจากพื้นดินปัจจุบันจึงอยู่ที่ประมาณ 58 เมตร ปัจจุบันที่ด้านใต้ของหุบเขา กลายเป็นเขื่อนขนาดใหญ่ ทำให้ควบคุมความรุนแรงของช่วงน้ำหลากได้

สำหรับผู้เข้าชมวัดเสวียนคงในปัจจุบัน จะยังสัมผัสได้ถึงธรรมชาติอันยิ่งใหญ่ ตั้งแต่รถขับมาตามถนนใหญ่ยกระดับที่แล่นมาถึงหน้าผาทั้งสองด้านแล้วแล่นลงมาสู่หุบเขาจนได้มองเห็นวัดเสวียนคงแขวนลอยอยู่บนผาตรงหน้าคืออาคารประดับหลังเล็ก ๆ ท่ามกลางธรรมชาติอันยิ่งใหญ่

เสาเข็มเล็กคือสิ่งลวงตา ภูมิปัญญาคือของจริง

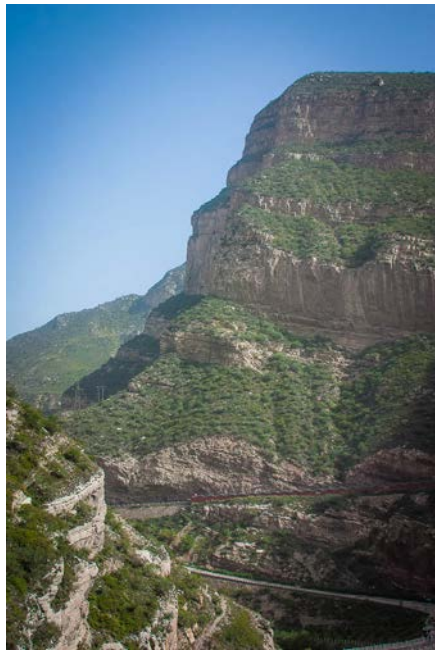
เมื่อแรกเห็นวัดเสวียนคง จะเห็นอาคารสถาปัตยกรรมจีนซึ่งมีทั้งอาคารชั้นเดียวถึงสามชั้น ประกอบและเชื่อมต่อกันด้วยทางเดินไต่ลัดด้วยความสูงเฉียดจากทางทิศใต้ขึ้นไปสู่ทิศเหนือบนผืนผา

อาคารแบ่งเป็นสามส่วนใหญ่ ๆ ส่วนทางเข้าอยู่ด้านทิศใต้ตั้งอยู่บนฐานหิน แต่อีกสองส่วนต่อมาซึ่งสูงขึ้นเรื่อย ๆ ดูเหมือนจะตั้งอยู่บนเสาต้นเล็ก ๆ ซึ่งตั้งยื่นหน้าผาข้างล่าง เป็นเสาเล็กชะลูดจนน่าหวาดเสียว ว่าเสาขนาดนั้นจะรับน้ำหนักหนักวัดได้อย่างไร

หากมีประสบการณ์ด้านงานสถาปัตยกรรมหรือวิศวกรรมโครงสร้าง จะรับรู้ได้จากสายตาเลยว่า หากอาคารทั้งหมดทั้งน้ำหนักลงบนเสาไม้เหล่านั้น เสาจะต้องโก่งและหักจากความเล็กชะลูดแน่นอน

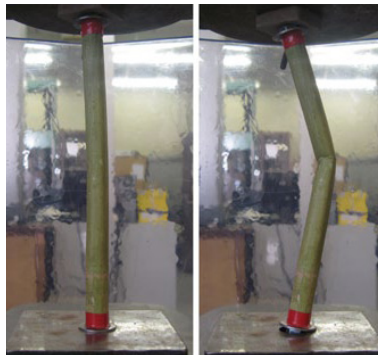
และที่สำคัญ เมื่อเข้าไปจับเสาเหล่านั้นดูแล้วจะพบว่าส่วนใหญ่ โยกโคลนได้ตลอดเวลา แล้ววัดจะไม่ถล่มลงมาหรือ!

แท้ที่จริงแล้ววัดเสวียนคงไม่ได้ทั้งน้ำหนักลงบนเสาเหล่านั้นเลย ตัววัดยึดติดอยู่กับ

>> เส้นทางก่อนเข้าถึงวัดเสวียนคง และทิวทัศน์วัดเสวียนคงที่แขวนลอยอยู่บนหน้าผา

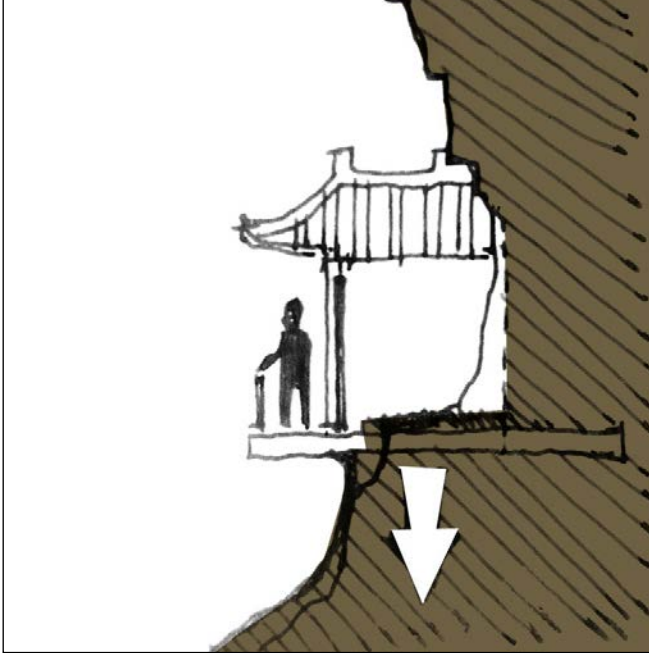
>> แม้ว่าคุณสมบัติของการรับน้ำหนักของวัสดุจะมีมากพอ แต่หากรูปร่างของเสาชะลูดเกิน ตัวเสามีโอกาสบิดหนีแรงกดกลายเป็นแรงกระทำที่ดันออกด้านข้างส่งผลให้เสาเสียหายได้ พฤติกรรมนี้ภาษาวิศวกรรมเรียกว่า Buckling

หน้าผา พูด่างๆก็คือ ที่จริงแล้วไม่จำเป็นต้องมีเสาเหล่านั้น!

โครงสร้างที่รับน้ำหนักที่แท้จริงของวัดเสวียนคงคือคานไม้ขนาดประมาณ 50 เซนติเมตรทั้งหมด 27 ท่อนที่ยื่นออกมาจากหน้าผา คานไม้เหล่านั้นฝังลึกเข้าไปในผาหินและยื่นออกรับอาคาร

อาคารอื่นใช้พื้นดินเป็นฐานราก แต่อาคารนี้ใช้หน้าผาหินเป็นฐานรากแทน!

>> น้ำหนักของอาคารถ่ายลงชั้นหิน ห้องของอาคารชุดเจาะเข้าไปในผา ส่วนที่ยื่นออกมาจริง ๆ มีเพียงแค่ทางเดิน

สิ่งที่เห็นไม่ได้เป็นอย่างที่คิด

ถึงเป็นอย่างนั้นก็ตาม การตั้งอาคารใหญ่โตขนาดนั้นอยู่บนคานไม้ที่ยื่นออกมาก็ยังเป็นไปได้ยาก เพราะคานไม้ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางเพียงแค่ 50 เซนติเมตร จะต้องงอและหักตามแรงกดทับของน้ำหนักอาคารที่น้ำหนักรวมกันหลายสิบตันแน่นอน

เคล็ดลับของการสร้างจึงอยู่ที่การขุดหน้าผาให้ลึกเข้าไปเป็นห้อง ประกอบกับการยื่นคานไม้บางส่วนออกมา เท่านั้นน้ำหนักเฉลี่ยของอาคารก็จะไม่ไปตกอยู่ในส่วนคานยื่นแต่อย่างเดียว แต่ทิ้งน้ำหนักส่วนใหญ่บนชั้นหินผาด้วย

คานไม้จึงยื่นมาเพียงแค่ประมาณ 1 เมตรเพื่อรับน้ำหนักส่วนทางเดิน ซึ่งเป็นส่วนที่เบากว่าอาคารทั้งหลัง และให้พื้นชั้นหินรับน้ำหนักส่วนใหญ่ของตัวอาคารแทน โดยตัวอาคารชุดลึกเข้าไปในผา จุดศูนย์กลางน้ำหนักอาคารรวมจึงไม่ได้ทิ้งลงที่ตัวคานยื่น

ภาพที่เราเห็นเหมือนกับว่าคานไม้ยื่นมารับอาคารทั้งหมด เกิดจากผิวของหน้าผาที่เว้าเข้าเหมือนรูปอุ้งมือ การสร้างอาคารที่ครึ่งล่างของหน้าผาโค้ง จึงแค่ยื่นพื้นออกมาเพียงเล็กน้อย และให้ตัวอาคารฝังเข้าไปในหน้าผา โดยใช้ผาเป็นผนังห้องด้านใน ที่ด้านบนยังมีพื้นที่ให้สร้างหลังคาได้เกือบครบหลัง

เสาเข็มเล็ก - ตัวช่วยให้อุ่นใจ

เสาเข็มเล็กเหล่านั้นจึงมีไว้เพื่อความอุ่นใจ และเพื่อความปลอดภัยในกรณีที่คานไม้รับน้ำหนักไม่ได้แล้วจริงๆ ซึ่งถ้าคานไม้งอลงเสาเหล่านั้นจะช่วยยันพื้นเอาไว้ชั่วคราว

ในสภาวะปกติ โครงสร้างที่รับน้ำหนักอยู่ตลอดเวลาแต่ส่วนเดียวคือคานไม้

เสาเข็มเล็กทั้งหมดเพิ่งถูกเติมไปในศตวรรษหลัง เพื่อตอบรับการเป็นสถานที่ท่องเที่ยวซึ่งต้องต้อนรับนักท่องเที่ยวจำนวนมาก ลองคิดว่าถ้าได้เห็นภาพก่อนที่จะมีการเสริมเสาไม้เหล่านี้ จะดูมหัศจรรย์และน่าหวาดเสียวขนาดไหน

มากกว่าคานไม้ รายละเอียดแห่งความแข็งแรง

แล้วหินกับคานไม้จะอยู่ด้วยกันอย่างไรโยกคลอนมานานับพันปีได้จริงหรือ

ถ้าฟังตัวคานไม้จะยึดเกาะเข้าไปในผาหินอย่างแน่นหนาได้อย่างไร ผู้สร้างมีเทคนิควิธีอะไรพิเศษหรือไม่

เพราะธรรมชาติของวัสดุมีคุณสมบัติการหดขยายตัวแตกต่างกัน หินกับไม้ที่อุณหภูมิต่างๆย่อมมีการหดขยายแตกต่างกัน ซึ่งนั่นอาจนำมาซึ่งอันตรายหรือความไม่มั่นคง

รูที่ช่องผาในอดีต ไซปรีคานา

เนื่องจากหุบเขานี้เป็นที่น้ำหลากท่วมในบางฤดู สมัยก่อนจึงมีทางเลียบบายาวทอดอยู่ทางด้านทิศใต้ของวัด ทุกวันนี้ยังมีช่องรูปสี่เหลี่ยมที่หุบเขาด้านทิศใต้ให้เห็นร่องรอยอยู่

ร่องร่องช่องสี่เหลี่ยมที่เคยมีคานไม้เสียบอยู่ที่นี้ มีรูปร่างเป็นสี่เหลี่ยมที่ปลายด้านในบานออกมากกว่าด้านนอก

แล้วท่อนไม้จะเสียบไปเต็มช่องที่เจาะไว้ได้อย่างไร ถ้าท่อนไม้พอดีปากช่อง พอดีตอกเข้าไปก็จะมีหลวมที่ด้านปลายใน ส่วนท่อนไม้ที่ใหญ่เท่าปลายด้านในช่องก็ตอกเข้าไปไม่ได้

ช่างในสมัยก่อนสร้างช่องให้บานด้านใน เพื่อจะตอกลิ้มสามเหลี่ยมเล็กๆไว้ที่ปลายท่อนไม้ด้านในก่อนพอประมาณ แล้วจึงตอกท่อนไม้พร้อมลิ้มที่กั้นนี้เข้าไป เมื่อลิ้มยันที่ปลายช่องก็จะแทรกตัวเข้ากลางท่อนไม้ทำให้ท่อนไม้บานออกเต็มช่องหินที่เตรียมไว้ หากด้านนอกไม่พอดีก็จะตอกลิ้มอัดที่ปากช่อง

สี่เหลี่ยมอีกครั้ง เท่านั้นท่อนไม้ทั้งหลายก็จะติดกับช่องหินแน่นมั่นคง จนเรียกว่าไม่สามารถดึงย้อนออกมาได้อีกเลย ยกเว้นแต่ว่าจะตอกทำลายคานไม้ออกมาเป็นชิ้นเล็กๆ

ซึ่งอันที่จริง เทคนิคการทำทางเดินเสียบหน้าผาแบบนี้เคยเป็นเทคนิคที่ใช้สร้างทางเพื่อการบรรพชาป่าพัน

>> ภาพแสดงการตอกลิ้มเข้าทำยคานไม้เพื่ออัดให้เนื้อไม้เบียดเต็มเข้ากับช่องที่เจาะหินผาอย่างแน่นหนา

>> อุปกรณ์ก่อสร้างในปัจจุบันประเภททุก ใช้หลักการคล้ายกับการยึดคานไม้เข้ากับหน้าผาที่วัดเสวียนคง คือให้ปลายด้านในของตัวพุกเข้าไปขยายอัดแน่นข้างในเนื้อผนัง

>> ทางเดินเลียบนหน้าผาในมณฑลเสฉวน

ทางเดินทัพเลียบผา ประวัติศาสตร์กว่า 2,000 ปี

ย้อนกลับไปในวันทีก “จ้านกั๋วเซอะ” ในยุคราชวงศ์ฉิน(ก่อน ค.ศ.221 -207) เคยมีการเอ่ยถึงการทำเส้นทางเดินเลียบนหน้าผา ยาวนับร้อยกิโลเมตรมาแล้ว

ในวันทีกนั้นพูดถึงการทำเส้นทางเลียบผาขึ้นมาเพื่อเข้าโจมตี ดินแดนตู้ ซึ่งก็คือดินแดนเสฉวนในปัจจุบัน

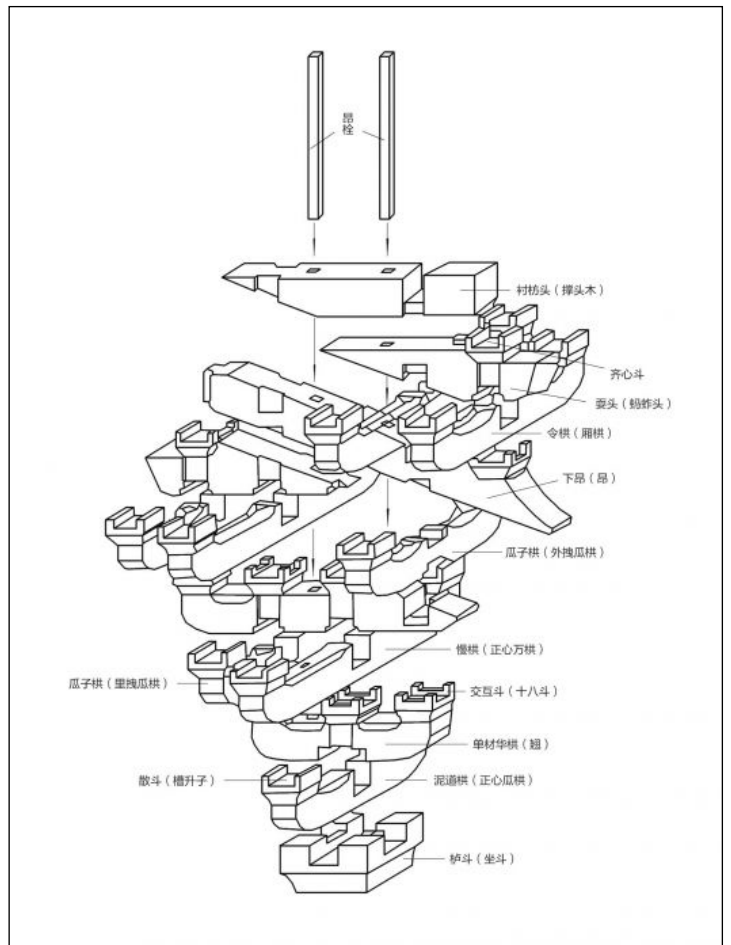
ดินแดนเสฉวนขึ้นชื่อว่า เข้าถึงยากยิ่งกว่าชั้นสวรรค์ เพราะ เต็มไปด้วยหุบเขามากมาย แต่การรบ ย่อมต้องการชัยชนะ จึง นำมาสู่การสร้างเส้นทางเดินทัพเลียบนหน้าผา เพื่อเข้าโจมตีโดย ใฝ่ฝ่ายตรงข้ามคาดไม่ถึง

อัจฉริยทางศรืทธาของศาสนา มีกำเนิดเทคนิควิธีการจาก การก่อสร้างเพื่อการทหาร

เส้นทางแห่งการรบราฆ่าฟันก็อาจกลายเป็นทางแห่งสันติ ธรรมได้เช่นกัน

อัจฉริยแห่งไม้

ไม้ที่ใช้สร้างวัดเสวียนคงเป็นไม้เถี่ยซาน ซึ่งเป็นไม้เนื้อแข็ง ทน ต่อความชื้น ก่อนที่จะนำมาก่อสร้างยังทาผิวด้วยน้ำมันถ 3-4 ชั้นให้น้ำมันแทรกซึมลงเนื้อไม้ แล้วทาทับอีกชั้นด้วยน้ำมันถที่ แปรรูปด้วยความร้อน ซึ่งทำให้ไม้ทนแมลงและกันการสึกหรอ จากธรรมชาติ

>> การเข้าเต็ยไม้แบบสถาปัตยกรรมจีน

สำหรับรูปแบบการสร้างตัววัดใช้การเข้าเต็ยไม้ตามแบบ สถาปัตยกรรมจีน ซึ่งต่างจากเทคนิคการก่อสร้างงานไม้แบบ ปัจจุบันที่นิยมใช้ตะปู

ข้อดีของการเข้าไม้แบบใช้เต็ยคือ องค์ประกอบของตัวไม้ จะผสมกันกลายเป็นเนื้อเดียวกัน ซึ่งถ้าเป็นตะปูเหล็กจะมี ทั้งเรื่องสนิมและการหดขยายตัวที่อุณหภูมิต่างๆไม่เท่ากับตัวไม้ เมื่อผ่านระยะเวลาผ่านไป โครงสร้างจะไม่ติดสนิทเหมือนตอน ก่อสร้างเสร็จใหม่ๆ

การเข้าเต็ยอย่างแน่นหนาและประสานส่วนประกอบเสาคาน ต่างๆจนเป็นโครงรับแรงที่ครบถ้วนสมบูรณ์ ทำให้เมื่อโครงสร้าง มีการโยกหรือสั่น (เช่นจากแผ่นดินไหว) สุดท้ายโครงสร้างไม้ซึ่งมี ความยืดหยุ่นและเหนียวแน่นจากเส้นใยไม้จะคืนตัวกลับมาเป็น รูปทรงเดิมได้ดีกว่าการใช้ตะปู นี่ก็คือคุณสมบัติที่อาคารที่ทำจาก ไม้หรือหินไม่มี

ทั้งนี้ทั้งนั้นเรื่องของความทนทานอาจจะมีเรื่อง “ฮวงจุ้ย” เป็น ตัวช่วย

>> น้ำมันถ ในภาษาจีนกลางเรียกว่า “ถงโหยว” ซึ่งภาษาชางไทยเรียกตามสำเนียง จีนแต่จิวว่าน้ำมันตั้งอ้ว ปกติชางจีนจะใช้ตั้งอ้วในงานรักษาเนื้อไม้ หรือในงานปูน ปั้นของช่างสิบหมู่ไทยก็นำน้ำมันตั้งอ้วมาผสมปูนเพื่อให้ปูนปั้นแข็งเหนียวและแน่น ไม้แตกร้า บางตำราพระเครื่อง ก็ใช้น้ำมันตั้งอ้วผสมลงไปเนื้อพระเพื่อให้พระ เครื่องมีเนื้อแข็งเหนียวไม้แตกร้าได้เช่นกัน

นี่แหละคือ “อวงจู้ย”

“อวงจู้ย” ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงความเชื่อที่อธิบายไม่ได้ แต่เป็นเรื่องของการเลือกสรรตำแหน่งที่ตั้งที่คำนึงถึงพลังต่างๆของธรรมชาติ

ก่อนอื่นเลยต้องพูดถึงจุดที่วัดไปตั้งอยู่บนหน้าผา ก็เพราะว่าน้ำในช่วงน้ำหลากอาจมาถึงเมื่อไหร่ก็ได้ การตั้งอยู่บนหน้าผาจึงปลอดภัยที่สุด แต่ไม่ใช่หน้าผาทุกที่ที่ปลอดภัย

วัดเสวียนคงตั้งอยู่บนหน้าผาในหุบเขาที่มีลักษณะพิเศษ คือเป็นหน้าผารูปรางเหมือนอุ้งมือสองอุ้งมือโอบอยู่ ความโค้งเว้าโอบวัดที่ตั้งอยู่ทั้งแนวตั้งและแนวนอน

หน้าผาที่เว้าตามแนวตั้ง ทำให้ด้านบนหน้าผามีสภาพเหมือนชายคาคอยกันฝน และยังป้องกันไม่ให้น้ำฝนไหลเซาะมาตามหินผา

ส่วนอีกอุ้งผาที่อยู่ฝั่งตรงข้ามทางทิศตะวันออก ก็ช่วยกันแดดไม่ให้สองโดนวัดมากเกินไปในแต่ละวัน ซึ่งช่วงที่วันที่วัดเสวียนคงโดนแดดส่องมากที่สุด จะกินเวลาแค่ช่วงเช้ายู่ 3-4 ชั่วโมงเท่านั้น

ไม่โดยทั่วไปจะมีสภาพคงทนที่สุดเมื่ออยู่ในที่แห้งตลอดเวลาหรือแช่น้ำไว้ตลอดเวลา (สังเกตไม้ท่อนที่จมตามแหล่งน้ำต่างๆจะจมอยู่อย่างคงทน) ไม้จะผุพังได้ง่ายที่สุดหากต้องเจอกับความชื้น สลับความแห้ง หรือเจอกับอุณหภูมิที่เปลี่ยนแปลงบ่อย โครงสร้างไม้ที่นี้ไม่ต้องปะทะกับสภาพอันโหดร้ายสลับไปมามากนักจึงมีแนวโน้มที่จะคงทนยืนยาวกว่า

และลมที่พัดจากทางด้านเหนือ-ใต้จะพัดผ่านหุบเขาไปโดยไม่ปะทะเข้ากับวัดเสวียนคงซึ่งตั้งอยู่บนหน้าผาที่เป็นอุ้งเว้าเข้าไปเป็นจุดหลบภัยท่ามกลางสภาพอากาศที่รุนแรงทุกฤดู

และถ้าสังเกตให้ดี ตัววัดค่อยๆไต่หน้าผาจากระดับล่างทางทิศใต้ไปด้านบนขึ้นเรื่อยๆเป็นแนวเดียวกับเส้นชั้นหินที่ปรากฏอยู่บนหน้าผา การก่อสร้างอาคารเฉียงตามชั้นหินทำให้แน่ใจได้ว่าหินที่ยึดตัววัดไว้เป็นหินจากชั้นหินเดียวกันซึ่งมีคุณภาพใกล้เคียงกัน และมีแนวโน้มที่จะขยับตัวไปในทิศทางเดียวกัน

ตัวอาคารที่วางทางเข้าไว้ทางทิศใต้แล้วค่อยๆไต่ขึ้นสูงทางทิศเหนือ จึงสอดคล้องทั้งคติการตั้งอาคารจีนที่มักถือคติหันหน้าอาคารลงทิศใต้ แล้วยังสอดคล้องกับแนวเส้นชั้นหินที่เฉียงขึ้นไปและยังสอดคล้องกับจินตนาการที่ค่อยๆยกระดับผู้เข้ามาวัดให้สูงขึ้นถึงชั้นฟ้าขึ้นเรื่อยๆ จนถึงจุดสูงสุดที่ปลายทาง

ทั้งหมดนี้ทำให้วัดเสวียนคงคงทนยืนยาวกว่าวัดในชัยภูมิอื่น

>> ภูมิประเทศบริเวณวัดเสวียนคง เป็นหุบเขามิแม่น้ำผ่านกลาง (ในภาพเป็นดินเลน) เนื่องจากเขื่อนทางด้านทิศใต้กักน้ำอยู่ หุบเขาเว้าเป็นรูปมือโอบทางฝั่งทิศตะวันออก และทิศตะวันตก ให้ลมทิศเหนือ-ใต้ผ่านกลาง ความสูงของหุบเขาช่วยบังแดด ความโค้งของหุบเขาช่วยบังลม

>> Fallingwater House ตัวอย่าง
หนึ่งของสถาปัตยกรรมแนวคิด Organic
Architecture

Organic Architecture แนวคิด ดั้งเดิมแห่งสถาปัตยกรรมตะวันออก

ทั้งหมดทำให้คิดเชื่อมโยงไปกับ
แนวคิดทางสถาปัตยกรรมสมัยใหม่ที่
เรียกว่า Organic Architecture ซึ่งเป็น
แนวคิดทางสถาปัตยกรรมที่ต้องการให้ตัว
อาคารกลมกลืนไปกับธรรมชาติของที่ตั้ง
ทั้งในด้านการใช้งานและรูปลักษณ์

สถาปนิกผู้โด่งดังของอเมริกาที่เป็น
แนวหน้าของสถาปัตยกรรมแนวนี้ชื่อ
ว่า แฟรงค์ ลอยด์ ไรท์ (Frank Lloyd
Wright 1867-1959) และผลงานที่โดด
เด่นระดับโลกที่แสดงแนวคิด Organic
Architecture ของเขาก็คือบ้านน้ำตก
(Fallingwater House)

อาคารบ้านน้ำตกไม่ได้เดินตามแนวคิด
สถาปัตยกรรมตะวันตกดั้งเดิมที่ต้องมี
สมดุลของแกนอาคาร สมบูรณ์ในรูป
ทรง แต่บ้านน้ำตกวางตัวล้อเลียนและ
กลมกลืนกับเส้นสายธรรมชาติ ด้วยวัสดุที่
ใกล้เคียงกับวัสดุจากสภาพแวดล้อมรอบที่
ตั้ง ตัวบ้านสร้างอยู่ริมน้ำตก และดูเหมือน
ประหนึ่งตัวอาคารงอกออกมาจากหินน้ำ
เป็นแผ่นหินคร่อมน้ำตกอยู่ ดูเติบโตมา
จากธรรมชาติมากกว่าเป็นงานมนุษย์สร้าง

ภาพจาก en.wikipedia.org

ทั้งหมดคือแนวคิดกลมกลืนกับ
ธรรมชาติ ซึ่ง ไรท์ ได้อิทธิพลนี้จากการ
ศึกษาสถาปัตยกรรมญี่ปุ่นซึ่งมีรากจาก
จีน สถาปัตยกรรมตะวันออกไกลไม่ได้วาง
อาคารโดดเด่นเหนือธรรมชาติ ไม่แม้แต่จะ
แยกอาคารออกจากธรรมชาติ คิดเพียงแต่
ว่าอาคารคือส่วนหนึ่งของธรรมชาติเท่านั้น

หากวิพากษ์วิจารณ์ถึงรากวิธีคิดก็
ยังนับว่าวัดเสวียนคงมีความจริงใจที่จะ
กลมกลืนกับธรรมชาติมากกว่าอยู่หนึ่งก้าว
ตัวอาคารบ้านน้ำตกมีโครงสร้างบาง
ส่วนที่ยื่นยาวทำทนายแรงโน้มถ่วงและความ
แข็งแรงของวัสดุ จนเกินความสามารถ
ทางโครงสร้างจะรับไหว เมื่อเวลาผ่านไป
กว่าร้อยปี โครงสร้างของระเบียงบ้าน
ส่วนหนึ่งจึงทรุดลงและต้องการการเสริม
โครงสร้างและดูแลเป็นพิเศษ แต่วัดเสวียน
คงยอมรับในพลังธรรมชาติแต่โดยดีและใช้
ภูมิปัญญาในการเสาะแสวงหาหนทางอยู่
เป็นหนึ่งเดียวกัน

ผลงานชิ้นหนึ่งพยายามให้ดูเหมือน

ธรรมชาติ แต่ต้องทำทนายพลังและขีด
จำกัดของวัสดุ ขณะที่อีกหลังดูทำทนายแรง
ธรรมชาติ แต่เพราะเข้าใจและกลมกลืน
กับธรรมชาติอย่างแท้จริงจึงยืนยงมาได้
อย่างยาวนาน แม้จะเกิดหายนะภัยครั้ง
ใหญ่ก็ตาม

ซานซี ถิ่นแดนแห่งแผ่นดินไหว

ปีค.ศ.1303 เกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่
ที่มณฑลซานซี ประวัติศาสตร์เรียกแผ่นดิน
ไหวครั้งนี้ว่า แผ่นดินไหวครั้งใหญ่แห่ง
หงตั้ง,ซานซี จากบันทึกคาดการณ์ว่าจะ
เป็นแผ่นดินไหวขนาด 8.0 ตามมาตราริก
เตอร์ที่อำเภอหงตั้ง มีหมู่บ้านบางหมู่บ้าน
พังราบหายไปทั้งหมด ประมาณการผู้เสียชีวิต
ได้ราวสองแสนคน เมืองไท่หยวนและ
เมืองผิงเหยาที่อยู่ในมณฑลเดียวกันมีการ
ยกระดับขึ้นทั้งผืนดิน แต่วัดเสวียนคงยัง
คงเดิม

ในช่วง 50 ปีที่ผ่านมายังมีแผ่นดิน
ไหวขนาดมากกว่า 6.0 ถึงสองครั้งใน

ภาพจาก wikinewsindia.com

>> แผ่นดินไหวขนาด
8.0 จัดอยู่ในช่วงรุนแรง
มาก ซึ่งสร้างความ
เสียหายในรัศมีเป็น
ร้อยกิโลเมตร อย่าง
กรณีแผ่นดินไหวที่
เนปาลเมื่อเดือนเมษา
2015 มีขนาด 7.9

ซานซี ครั้งหนึ่งทำให้หนึ่งในสามของบ้านเรือนแถบนั้นพังทลาย แต่วัดเสวียนคงก็ยังคงตั้งอยู่เป็นปกติ อาจมีหินที่ตกลงมาจาก บนหน้าผาบ้าง แต่เนื่องจากวัดตั้งอยู่บริเวณอุ้งเว้าจึงไม่ได้รับ อันตรายจากหินก้อนใหญ่

อย่างไรก็ดีเมื่อวันที่ 1 เดือน 10 ปีค.ศ. 2015 มีหินบนหน้าผาตกลงมาทำให้รูปปั้นสัตว์บนหลังคาหอกลองเสียหาย ซึ่งอาจจะ เป็นอันตรายต่อนักท่องเที่ยว ทางกรวจเงินจึงสั่งปิด ตรวจสอบ และ ซ่อมแซมเพื่อความปลอดภัย และเพิ่งเปิดให้นักท่องเที่ยวขึ้นวัด เสวียนคงได้อีกครั้งเมื่อเดือนเมษายนที่ผ่านมา(2016)

อยู่กับธรรมชาติ อยู่กับผู้คน

อีกส่วนหนึ่งที่ทำให้วัดเสวียนคงอยู่มาได้ถึงปัจจุบันคือความปลอดภัยจากการเมืองและการค้าจากผู้คน

ก็เพราะวัดแห่งนี้เป็นวัดของทั้งศาสนา ทั้งพุทธ เต๋า และขงจื้อ โดยห้องที่อยู่ในจุดที่สูงที่สุดของวัด เป็นที่ตั้งของที่ประดิษฐาน พระศากยมุนีพุทธเจ้า เหล่าจื้อ และ ขงจื้อ อยู่ในห้องเดียวกัน

ไม่ว่าช่องเฒ่าที่ผลัดเปลี่ยนขึ้นมาปกครองแผ่นดินจะมีศรัทธา ในแนวคิดไหน ต่างก็อุปถัมภ์วัดนี้ได้ทั้งสิ้น อีกทั้งชาวบ้านทั้ง สามความเชื่อก็ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนมาเยี่ยมเยือนดูแล ไม่ได้ ถูกปล่อยให้ทิ้งร้างตามสภาพศรัทธาของแต่ละศาสนาที่ขึ้น ๆ ลง ๆ ในแต่ละยุค

>> พระพุทธรูปที่อยู่ในวัดต่างสร้างขึ้นด้วยเทคนิคพิเศษคือใช้ดินเหนียวปั้นเป็นแม่แบบแล้วพันคลุมทับด้วยผ้าลินิน(ผ้าชนิดเดียวกับที่ทำมัมมี่ในอียิปต์) อย่างแน่นหนาหลาย ๆ ชั้นจนขึ้นรูปร่าง แล้วทำทาสีน้ำมันทับหลาย ๆ ชั้น จากนั้นก็แกะดินภายในออก จะได้พระพุทธรูปน้ำหนักเบา เหมาะแก่การขนย้ายและตั้งอยู่ในวัด แขนงหน้าผา พระพุทธรูปบางองค์หนักเพียงแค่ 1 กิโลกรัมเท่านั้น

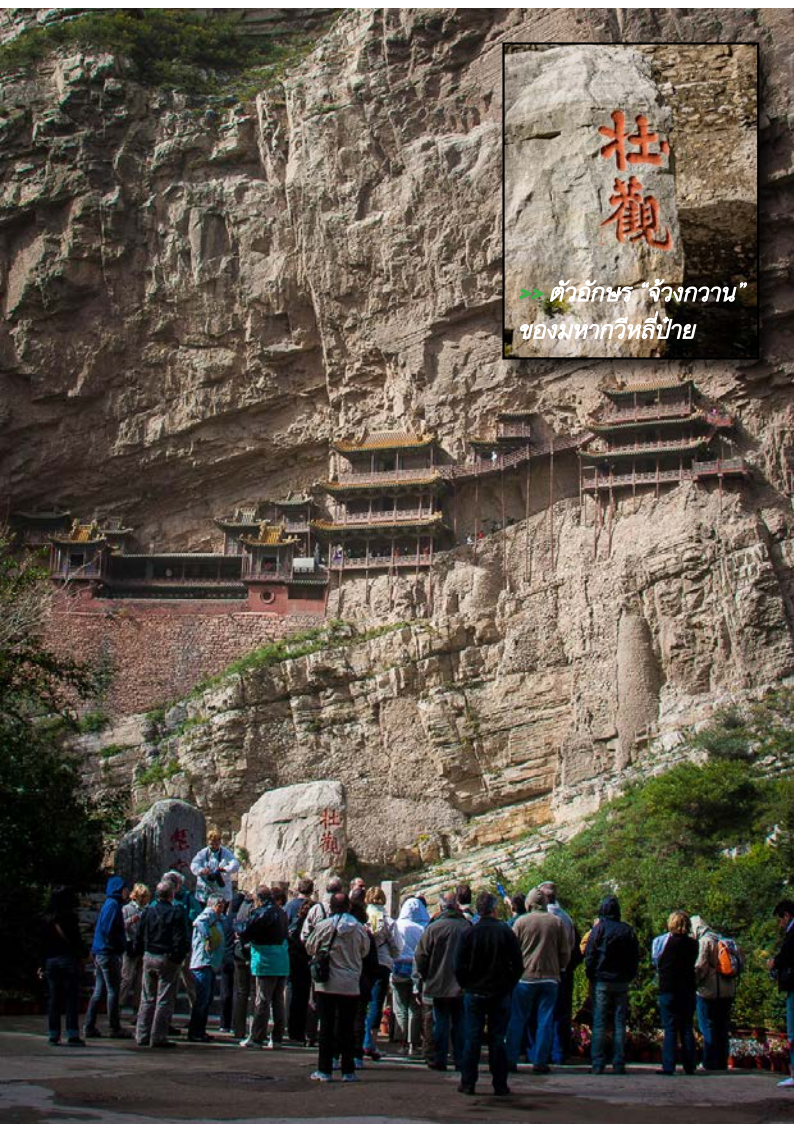
จนเมื่อถึงยุคปฏิวัติวัฒนธรรม(ค.ศ.1966-1976) เกิดการทำลายล้างวัฒนธรรมเก่าครั้งใหญ่ รูปเคารพหลายองค์ในวัดเสวียนคงถูกกลุ่มเรดการ์ดเข้าทำลาย ในปัจจุบันยังเห็นเศษซากของความเสียหาย รูปเคารพบางองค์ถูกตัดแขน ศักดิ์ลูกตา ตัดจมูกหรือตัดคอ ในยุคแห่งความเปลี่ยนแปลงทางแนวคิดอย่างรุนแรง แม้แต่วัดที่พยายามกลมกลืนกับธรรมชาติและกลมกลืนกับวิถีชีวิตผู้คนก็ยังไม่พ้นตกเป็นเป้าแห่งการทำลายล้างทางการเมือง

โชคดีที่ตัววัดเสวียนคงยังคงรอดจากเหตุการณ์นั้นมาได้ และได้รับการปกป้อง ซ่อมแซมในภายหลัง

เมื่อแครงมองดูวัดเสวียนคง ความรู้สึกมหัศจรรย์ส่งต่อมา 1,500 ปี

ความมหัศจรรย์ของวัดเสวียนคือจินตนาการและภูมิปัญญาที่ทำหายพลังธรรมชาติและกาลเวลา กระนั้นก็ตาม กว่า 1,500 ปีที่ผ่านมา มันก็ได้ตั้งตระหง่านแขวนลอยเป็นอาคารที่สงบเสงี่ยมอยู่กลางหุบผา ผ่านสายตาของผู้คนรุ่นแล้วรุ่นเล่า มหาภิวัตน์ปาย (ค.ศ.701-762) แห่งราชวงศ์ถัง เคยได้มาชื่นชมวัดเสวียนคง และฝากความประทับใจเป็นอักษรคำว่า “จ้วงกวาน” ซึ่งแปลว่า “ทิวทัศน์ยิ่งใหญ่อัศจรรย์” มหาภิวัตน์ปายเพิ่มความพิเศษให้กับอักษร “จ้วง” ด้วยจุดที่เพิ่มเติมเข้าไปอีกจุดหนึ่งด้านขวา ซึ่งคือการแฝงนัยว่า เป็น “มากกว่า” ทิวทัศน์ยิ่งใหญ่อัศจรรย์

ตัวอักษรของหลี่ไปที่จารึกไว้ด้านหน้า นอกจากนั้นให้ เห็นถึงยิ่งใหญ่ของตัวสถาปัตยกรรม ยังทำให้เราได้รู้ว่านับแต่อดีตถึงปัจจุบัน สถานที่แห่งนี้ให้ความรู้สึกอัศจรรย์กับเรา เช่นเดียวกับที่เคยให้กับผู้คนก่อนหน้าเราเป็นร้อยเป็นพันปีไม่มีเปลี่ยนแปลง - วัดแขวนหน้าผา, วัดเสวียนคง

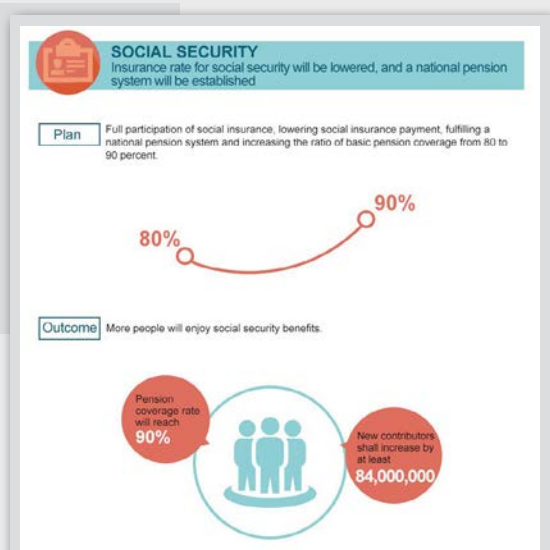
杜觀
>> ตัวอักษร “จ้วงกวาน”
ของมหาภิวัตน์ปาย

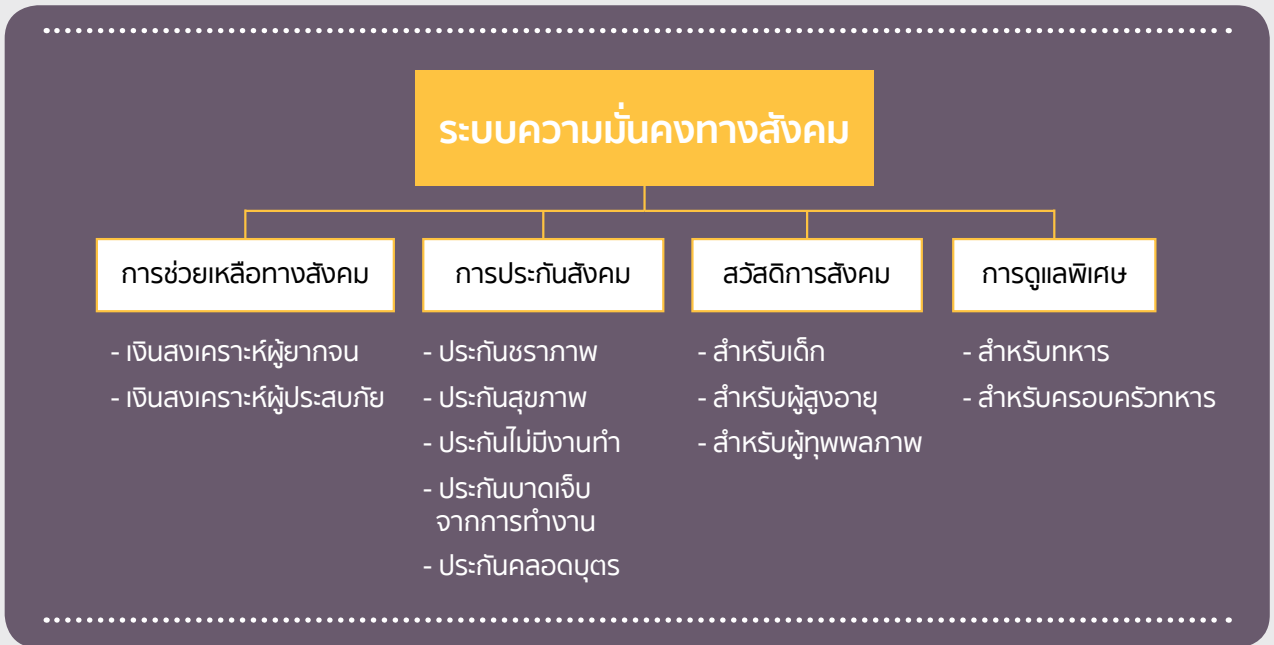
อีก 5 ปี คนจีน จะมีชีวิตเปลี่ยนไปอย่างไร ? (2)

หลักประกันความมั่นคงทางสังคม

ภายใน 5 ปีข้างหน้าเงินตั้งเป้าจะเดินเครื่องระบบประกันความมั่นคงทางสังคม (Social Security) ให้ครอบคลุมคนทุกคนที่อยู่ในประเทศจีนอย่างถูกกฎหมายให้ทุกคนได้รับสิทธิประโยชน์จากหลักประกันสังคมมากขึ้น จ่ายเบี้ยประกันน้อยลง โดยเฉพาะหลักประกันชราภาพ (Pension Insurance) จะให้เข้าถึงประชากรเพิ่มขึ้นจาก 80% เป็น 90% จะทำให้มีผู้ประกันตนเพิ่มขึ้นอีกอย่างน้อย 84,000,000 คน

แต่ละประเทศมีระบบที่ให้หลักประกันทางสังคมแก่พลเมืองไม่เหมือนกัน ระบบของจีนมีโครงสร้างประกอบด้วย 4 ส่วน คือ

Social Security หรือระบบความมั่นคงทางสังคมทั้งระบบ อยู่ภายใต้กฎหมายระดับชาติที่รัฐบาลกลางเป็นผู้ออกแบบ แต่รูปธรรมที่เป็นรายละเอียดยกให้รัฐบาลแต่ละท้องถิ่นเป็นผู้บริหารจัดการ เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมของท้องถิ่นนั้น ๆ ส่วนที่ 1,2,3 เราจะไม่กล่าวถึงเพราะส่วนใหญ่เป็นความช่วยเหลือและการสงเคราะห์ที่รัฐให้เปล่าแก่คนส่วนหนึ่งในสังคม ได้แก่ คนจน คนทุพพลภาพ ผู้ประสบภัยธรรมชาติ เป็นต้น

ส่วนที่ 2 “การประกันสังคม” หรือ Social Insurance เป็นส่วนสำคัญที่สุดเพราะเกี่ยวข้องกับชีวิตความเป็นอยู่ของพลเมืองทุกคนตั้งแต่เกิดจนตาย เป็นสวัสดิการที่รัฐมอบให้แก่ทุกคนไม่เว้นแม้แต่คนต่างชาติที่ทำงานอยู่ในประเทศจีน ส่วนนี้เป็นส่วนที่จะมีการเปลี่ยนแปลงมากที่สุดเมื่อเริ่มใช้แผนพัฒนา 5 ปี ครั้งที่ 13

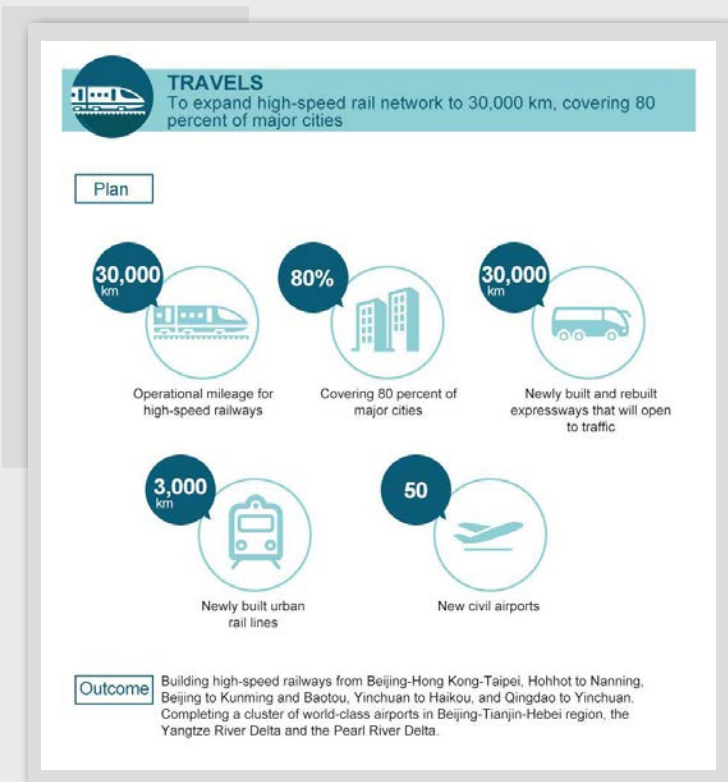
กฎหมายกำหนดให้นายจ้าง ลูกจ้าง และชาวต่างชาติที่ทำงานอยู่ในประเทศจีน (ยกเว้นที่เซี่ยงไฮ้) มีหน้าที่ต้องจ่ายเงินเข้ากองทุนประกันสังคมทั้งหมด 3 กองทุน คือ กองทุนประกันชราภาพ กองทุนประกันสุขภาพ และกองทุนประกันการไม่มีงานทำ ส่วนอีก 2 กองคือกองทุนประกันการบาดเจ็บจากการทำงาน และกองทุนเพื่อการคลอดบุตร เป็นหน้าที่ของนายจ้างเป็นผู้จ่ายฝ่ายเดียว ผู้ประกอบอาชีพอิสระ ผู้ไม่มีงานทำ หรือทำงานไม่เต็มเวลา ซึ่งไม่อยู่ในข่ายที่จะเข้าร่วมโครงการผ่านสถานประกอบการก็สามารถเข้าร่วมโครงการโดยความสมัครใจใน 2 กองทุน คือ กองทุนประกันชราภาพ และกองทุนประกันสุขภาพ

เบี้ยประกันที่แต่ละคนต้องจ่ายให้คิดจากเงินเดือนประจำของบุคคลนั้น ๆ โดยนายจ้างจะหักจากค่าจ้างของลูกจ้างไว้ทุกเดือน สมทบด้วยส่วนที่นายจ้างต้องเป็นผู้จ่าย แล้วนำเข้าบัญชีส่วนบุคคลของลูกจ้าง เพดานรายได้สูงสุดที่ใช้ในการคิดเบี้ยประกันจะต้องไม่เกิน 3 เท่าของรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของแต่ละมณฑลหรือเมืองนั้น ๆ กำหนด เช่น กรุงปักกิ่งกำหนดรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของชาวปักกิ่งไว้ที่ 5,793 หยวน/เดือน เพดานรายได้สูงสุดที่ใช้คำนวณเบี้ยประกันของคนปักกิ่งจึงต้องไม่เกิน 17,379 หยวน/เดือน และเนื่องจากแต่ละมณฑลมีรายละเอียดในการหักเบี้ยประกันต่างกันบ้าง ในที่นี้จะเอาการคิดเบี้ยประกันที่ใช้กันอยู่ในกรุงปักกิ่งเมื่อปีที่แล้วมาให้ดูเป็นตัวอย่าง

ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปีฉบับที่ 13 จุดเน้นที่รัฐบาลต้องการปรับปรุงมอบเป็นของขวัญให้แก่ประชาชน คือกองทุนสุขภาพและกองทุนประกันสุขภาพ ตั้งเป้าให้สวัสดิการทั้ง 2 ส่วนนี้สามารถเข้าถึงประชาชนได้กว้างที่สุด ให้ทุกคนไม่ว่าในเมืองหรือชนบทได้รับสิทธิประโยชน์อย่างเสมอภาคเท่าเทียมกันมากที่สุด นอกจากนี้ยังตั้งเป้าจะปรับลดเบี้ยประกันลงในอัตราที่เหมาะสม เพื่อช่วยผ่อนเบาภาระให้แก่ทั้งนายจ้างและลูกจ้าง รัฐบาลเป็นฝ่ายแบกรับภาระส่วนขาดเอาไว้เอง ตัวอย่างเช่น กองทุนเลี้ยงชีพชราภาพได้รับการปรับปรุงตลอดมา จนขณะนี้ผู้มีประกันตนทั่วประเทศ 80% ได้รับเบี้ยเลี้ยงชีพในปัจจุบันเฉลี่ยคนละ 2,200 หยวนต่อเดือน แผน 5 ปีข้างหน้ารัฐตั้งเป้าจะครอบคลุมเพิ่มขึ้นเป็น 90%

กองทุน	นายจ้างจ่าย	ลูกจ้างจ่าย
กองทุนประกันชราภาพ	20%	8%
กองทุนประกันสุขภาพ	10%	2%
กองทุนประกันการไม่มีงานทำ	1%	0.2%
กองทุนประกันบาดเจ็บจากการทำงาน	0.5%	-
กองทุนเพื่อการคลอดบุตร	0.8%	-
รวมเงินที่หักเข้ากองทุนต่อเดือน	32.3%	10.2%

การเดินทาง

แผน 5 ปีฉบับที่ 13 ของจีนตั้งเป้าจะสร้างเส้นทางรถไฟความเร็วสูงออกไปจนได้ความยาวทั้งหมด 30,000 กิโลเมตร ทำลายสถิติประเทศที่มีเส้นทางรถไฟความเร็วสูงยาวที่สุดในโลก สามารถเข้าถึงเมืองขนาดใหญ่ คือเมืองที่มีประชากรเกิน 200,000 คนได้ 80% รถไฟความเร็วปกติ และถนนทางด่วนสำหรับรถยนต์ต้องเข้าถึงเมืองที่มีประชากร 200,000 คนขึ้นไปได้ทั้ง 100% จะสร้างรถไฟฟ้าในเขตเมืองเพิ่มขึ้นอีก 3,000 กิโลเมตร สร้างสนามบินใหม่เพิ่มขึ้นอีก 50 แห่งเพื่อให้ประชากร 90% เข้าถึงได้อย่างสะดวก

เส้นทางรถไฟความเร็วสูงตามแผนที่จะสร้างใหม่คือ ปักกิ่ง-ฮอังกง-ไทเป, โฮฮ็อต-หนานหนิง, ปักกิ่ง-คุนหมิง-เปาโถว, อี้นชว่น-ไห่โซ่ว, ชิงเต่า-อี้นชว่น

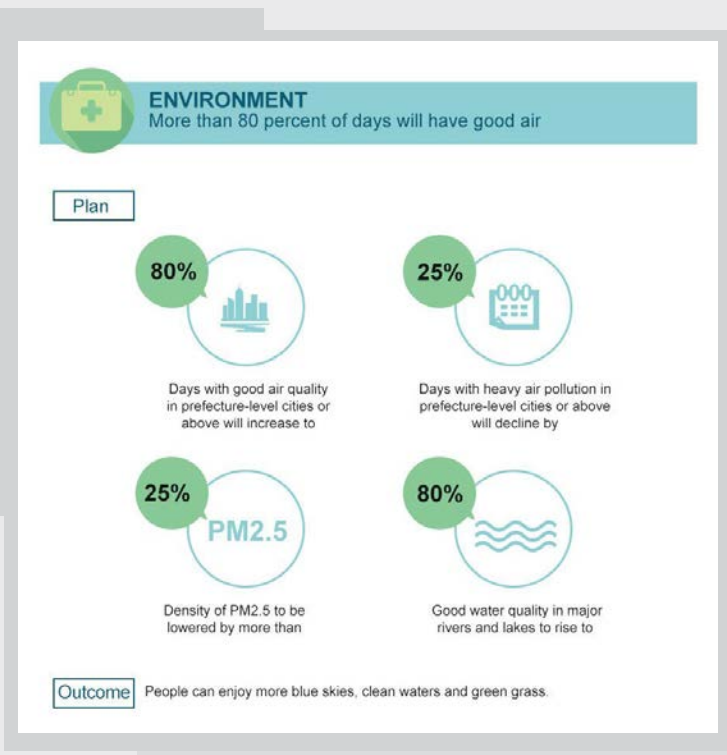
สนามบินนานาชาติที่จะสร้างขึ้นใหม่ส่วนใหญ่จะอยู่ในกลุ่มเมืองปักกิ่ง-เทียนสิน-เหอเป่ย์ กลุ่มเมืองโดยรอบลุ่มแม่น้ำแยงซี และกลุ่มเมืองสามเหลี่ยมแม่น้ำเพิร์ล ปัจจุบันจีนมีสนามบินพลเรือนอยู่แล้ว 200 แห่ง มีเส้นทางบินระหว่างประเทศอยู่แล้ว 663 เส้น ซึ่งในแผนจะเพิ่มขึ้นอีก 200 เส้น

จีนเป็นประเทศใหญ่ ประชากรมหาศาล รถไฟจึงเป็นพาหนะที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการขนส่งผู้โดยสารและสินค้า อีกทั้งจีนยังได้ริเริ่มโครงการเศรษฐกิจ One Belt, One Road จึงจำเป็นต้องวางพื้นฐานการคมนาคมในประเทศให้ครอบคลุมมากที่สุดเตรียมรองรับการเชื่อมต่อกับโลกภายนอก ในการนี้จีนมีโครงการจะสร้างเส้นทางรถไฟเป็นเส้นเลือดใหญ่ขึ้นมา 8 เส้น จากเหนือลงใต้ 4 เส้น จากตะวันออกไปตะวันตกอีก 4 เส้น ทั้ง 8 เส้นให้วิ่งผ่านเมืองใหญ่ระดับมณฑลของทุกมณฑล จากนั้นจึงเพิ่มสายสั้น ๆ แยกออกไปเรื่อย ๆ สู่มืองชั้นรองอื่น ๆ จนในที่สุดกลายเป็นเครือข่ายใยแมงมุม ใครเคยมีประสบการณ์นั่งรถไฟในเมืองจีนจะรู้ว่า การลงทุนในโครงการก่อสร้างทางรถไฟนับเป็นการลงทุนที่ฉลาดและคุ้มค่ามาก ไม่มีทางจะทำให้รัฐขาดทุนโดยเด็ดขาด เพราะทุกขบวนทุกที่นั่งถูกจองเต็มหมดจนบางครั้งต้องยอมซื้อตั๋วยืน

สิ่งแวดล้อม

ในแผน 5 ปีฉบับปัจจุบัน รัฐบาลจีนให้สัญญาแก่ประชาชนของเขาว่า จะให้คนจีนมีโอกาสเห็นท้องฟ้าเป็นสีฟ้า เห็นทุ่งหญ้าเขียวสดใส มีน้ำสะอาดไว้ใช้และดื่มกิน โดยตั้งเป้าเป็นตัวเลขให้เห็นว่า ในเขตเมืองจะมีเวลาที่อากาศสะอาดบริสุทธิ์เพียงพอเพิ่มขึ้นเป็น 80% วันที่มลพิษในอากาศเข้าขั้นรุนแรงจะลดลง 25% PM 2.5 ซึ่งเป็นฝุ่นละอองที่มีขนาดเล็กมากในอากาศจะมีระดับความหนาแน่นลดลงจากเดิมมากกว่า 25% ส่วนเรื่องน้ำ ก็ให้สัญญาว่าจะทำให้น้ำในแม่น้ำและทะเลสาบมีคุณภาพดีขึ้น 80%

จีนตกเป็นจำเลยข้อหาสร้างมลพิษให้กับสิ่งแวดล้อมมากที่สุดในโลกเทียบมาเทียบใกล้เคียงกับอเมริกาและสหภาพยุโรป ความตั้งใจในการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมไม่เพียงแต่เป็นแรงกดดันจากสังคมภายนอกเท่านั้น ยังเป็นเรื่องเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชนซึ่งรัฐบาลจะต้องรับผิดชอบโดยตรง

เพื่อให้สามารถทำได้ตามเป้าตัวเลขที่ตั้งไว้จนสูงลิ่ว จีนได้ทุ่มงบประมาณจำนวนมหาศาลให้กับการพัฒนาพลังงานสีเขียว เพื่อมาทดแทนพลังงานที่ได้จากการเผาถ่านหินและน้ำมัน ซึ่งเป็นตัวการสำคัญที่สร้างมลพิษให้กับสิ่งแวดล้อม โดยตั้งเป้าไว้ว่าภายในปีหน้า การใช้พลังงานหมุนเวียนซึ่งเป็นพลังงานสะอาดจะมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นเป็น 12% เมื่อเทียบกับพลังงานทั้งหมดที่ใช้ในประเทศ จะทยอยปิดและโยกย้ายโรงงานที่ใช้ถ่านหินและน้ำมันออกจากเขตเมืองให้มากขึ้นเรื่อย ๆ

ผลของความพยายามที่จะต้องปฏิบัติให้ได้ตามข้อตกลงที่ให้ไว้กับที่ประชุมผู้นำสูงสุดระดับโลกว่าด้วย

การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศโลก (global climate change) ที่กรุงปารีส ทำให้จีนก้าวขึ้นมาเป็นประเทศในระดับแนวหน้าที่มีการใช้พลังงานจากแสงอาทิตย์และลมมากที่สุดที่สุดในโลก และยังเป็นประเทศที่มีอุตสาหกรรมการผลิตและการส่งออกอุปกรณ์ให้กำเนิดพลังงานไฟฟ้าดังกล่าวมากที่สุดในโลกด้วย ทางกรีนกันกำหนดเวลาไว้ว่า การปล่อยมลพิษสู่สิ่งแวดล้อมของตนจะขึ้นถึงระดับพีคสุดภายในปี 2030 ต่อจากนั้นจะเห็นแนวโน้มที่ลดลงตามลำดับ ในขณะที่การใช้พลังงานทดแทนจากธรรมชาติจะสูงขึ้นแทนจนถึงร้อยละ 20 ภายในปี 2030 เช่นกัน ซึ่งเมื่อถึงตอนนั้น จะช่วยชีวิตคนจีนที่ต้องเจ็บป่วยล้มตายก่อนวัยอันควรจากสิ่งแวดล้อมที่เลวร้ายได้ไม่น้อยกว่า 100,000 คน

มลพิษทางน้ำของจีนก็อยู่ในสภาพที่เลวร้ายเช่นกัน ตัวเลขของกระทรวงทรัพยากรน้ำของจีนระบุว่า 27.2% ของน้ำจากแม่น้ำ และ 67.8% ของน้ำจากทะเลสาบ ไม่สามารถดื่มกินได้ตามสัญญาที่รัฐบาลบอกกับประชาชนว่าจะทำให้น้ำในแหล่งน้ำใหญ่ ๆ ของประเทศมีคุณภาพดีขึ้น 80% ในอีก 5 ปีข้างหน้า จึงต้องใช้วิธีการรณรงค์หลากหลายอย่าง หนึ่งในนั้นคือการตั้งกองทุนน้ำขึ้นมา แล้วให้มีการตรวจคุณภาพแหล่งน้ำเป็นประจำ ท้องที่ใดทำผลงานไม่เข้าเป้า นอกจากไม่ได้รับเงินจากกองทุนแล้ว ยังถูกขึ้นบัญชีดำต้องแก้ไขให้ได้ตามกำหนด โดยเฉพาะมณฑลที่ตั้งอยู่บนแม่น้ำสายหลักของประเทศรวม 7 สาย

“มลพิษทางน้ำของจีนก็อยู่ในสภาพที่เลวร้ายเช่นกัน ตัวเลขของกระทรวงทรัพยากรน้ำของจีนระบุว่า 27.2% ของน้ำจากแม่น้ำ และ 67.8% ของน้ำจากทะเลสาบ ไม่สามารถดื่มกินได้... จึงต้องใช้วิธีการรณรงค์หลากหลายอย่าง หนึ่งในนั้นคือการตั้งกองทุนน้ำขึ้นมา แล้วให้มีการตรวจคุณภาพแหล่งน้ำเป็นประจำ”

เงินกลุ่มบงยูเต็มทีให้กับการศึกษา

เงินให้การศึกษาฟรี 9 ปีแก่ประชาชนมานานแล้ว แต่แผน 5 ปีฉบับใหม่นี้จะขยายขอบเขตการศึกษาหรือออกไปอีกรวมทั้งเงินช่วยเหลือแบบให้เปล่าและให้กู้ยืมก็จะมีเพิ่มขึ้น โดยมีแผนว่าภายใน 5 ปีจะยกเลิกค่าเล่าเรียนให้กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาสายอาชีพทั้งหมด ส่วนนักเรียนระดับมัธยมปลายสายสามัญซึ่งอยู่นอกขอบเขตเรียนฟรี 9 ปี ก็จะใช้ยกเว้นค่าเล่าเรียนให้กับผู้ที่มีปัญหาทางการเงิน โดยให้หน่วยงานท้องถิ่นพิจารณาเป็นราย ๆ จะเร่งพัฒนาการศึกษาในเขตชนบทเพื่อ

ลดช่องว่างความเหลื่อมล้ำ ขณะเดียวกันยังมีนโยบายจะให้ความช่วยเหลือแก่เด็กปฐมวัยด้วย

แต่ละปีเงินตั้งบงช่วยเหลือการศึกษาเพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ 20% ปีที่แล้วใช้งบฯ ทั้งหมดมากกว่า 142,000 ล้านบาท ในรูปแบบทุนให้เปล่าและทุนให้กู้ยืม

เงินเพิ่มมาตรการพิทักษ์สิ่งแวดล้อม

ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปีฉบับใหม่ รัฐบาลจะปฏิรูปกฎหมายสิ่งแวดล้อมใหม่ให้มีผลบังคับใช้มากขึ้น เช่น เพิ่มอำนาจให้กับผู้เฝ้าระวังปัญหาสิ่งแวดล้อม (watchdog) ในชุมชน ให้สามารถใช้กฎหมายร่วมกับตำรวจและสภาประชาชนท้องถิ่น ใครทำผิดกฎหมายสิ่งแวดล้อมต้องถูกลงโทษทั้งทางวินัยและทางอาญา กระทรวงสิ่งแวดล้อมจะส่งทีมงานออกตรวจตราทุกมณฑล เพื่อไม่ให้หน่วยงาน

รัฐบาลท้องถิ่นรู้เห็นเป็นใจกับเจ้าของธุรกิจที่ทำผิดกฎหมาย เพียงเพราะอยากเห็นเศรษฐกิจในท้องถิ่นโตอย่างเดียว ต่อไปรัฐบาลท้องถิ่นต้องรับผิดชอบปัญหาสิ่งแวดล้อมเต็มตัว และต้องตระหนักถึงความเสียหายที่เกิดจากการปกปิดความผิดในพื้นที่ที่ตนรับผิดชอบ

นายเฉินจี้หนิงรมต.กระทรวงกล่าวว่า เงินจะไม่ย้อนกลับไปสู่ยุคเศรษฐกิจเติบโตแลกกับปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เน่าเสียอีก

ต่อไป แต่จะเปิดโอกาสให้กับธุรกิจที่เน้นเทคโนโลยีและนวัตกรรมการผลิตที่ทันสมัย เพื่อพิสูจน์ให้เห็นว่าการพัฒนาประเทศกับการรักษาสิ่งแวดล้อมไม่ใช่คู่ความขัดแย้ง แต่เป็นสองสิ่งที่ไปคู่กันได้

ผลงานในปีที่ผ่านมา กระทรวงฯ ได้ส่งเจ้าหน้าที่ลงตรวจสอบโรงงานทั่วประเทศ 1.77 ล้านราย มี 191,000 รายถูกลงโทษ 20,000 รายถูกสั่งปิด และ 34,000 รายถูกสั่งพักการผลิตชั่วคราว ได้เงินเป็นค่าปรับเข้ารัฐตลอดปี 4,250 ล้านบาท มากกว่าช่วงเวลาเดียวกันเมื่อปีก่อน 34%

แกะรอยเส้นทาง M&A ของนายทุนจีน

“M&A หรือ Merger and Acquisition คือการควบรวมและการเข้าซื้อกิจการของคนอื่น”

พฤติกรรมนี้เมื่อหลายทศวรรษก่อน บริษัทระดับโลกของอเมริกา ยุโรป และญี่ปุ่นเคยทำมาก่อน โดยใช้ความได้เปรียบเชิงขนาดไปกลืนกินธุรกิจของชาติอื่นที่เล็กกว่า ช่วยให้ธุรกิจตัวเองเติบโตใหญ่พร้อมทั้งกันสาขาแตกออกไปหลายประเทศ กลายเป็นธุรกิจยักษ์ใหญ่ที่เรียกกันว่า บริษัทหลากหลายสัญชาติ multinational corporation หรือบริษัทข้ามชาติ transnational Corporation

ใครจะเชื่อว่ามาถึงวันนี้ M&A ระลอกใหม่กลับทิศกลับทางพุ่งออกจากจีนซัดกระหน่ำไปทั่วยุโรป อเมริกา รวมทั้งเอเชีย ซ้ำร้ายระลอกนี้ยังพัดพาทั้งผู้ประกอบการรายใหญ่ รายกลาง รายเล็ก อีกทั้งวิสาหกิจของรัฐอีกเป็นจำนวนมาก ที่ต่างก็มีเงินสดในมือมากมาย (ฝรั่งเรียกว่าพวก cash-rich) ออกไล่ล่าหาธุรกิจเหมาะ ๆ ผนวกเข้ากับธุรกิจของตัวเอง อันที่จริง M&A ลูก

นี้ก่อตัวมาหลายปีแล้ว แต่ปีนี้สื่อเค้าว่าจะมาแรงผิดปกติ เพียงเดือนแรกเดือนเดียวก็ทุบสถิติปีที่ผ่านมาแตกกระจุก

เฉพาะที่อเมริกาเดือนมกราคมปีนี้ ทุนจีนไหลออกไปทำ M&A สูงถึง 1,560 ล้านดอลลาร์ เป็น 4 เท่าของเดือนเดียวกันเมื่อปีก่อน ส่วนในขอบเขตทั่วโลก เดือนมกราคมเดือนเดียวเช่นกัน ทุนจีนไหลออกไปทั้งหมด 12,020 ล้านดอลลาร์

เพิ่มขึ้น 3 เท่าเทียบกับเดือนธันวาคมก่อนหน้านั้นเพียงเดือนเดียว

กระทรวงพาณิชย์ของจีนคาดว่า ตลอดปีนี้ทั้งปี เงินทุนไหลออกเพื่อการซื้อและควบรวมกิจการในต่างประเทศของจีนจะสูงกว่าเงินทุนไหลเข้าจากต่างประเทศ ซึ่งจะเป็นการทวนกระแสครั้งแรกในประวัติศาสตร์ ปีที่แล้วจีนเป็นผู้ส่งออกทุนไปต่างประเทศมากเป็นอันดับ 3 ของโลก

รองจากสหรัฐฯ และฮ่องกง ด้วยมูลค่าทั้งหมด 130 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ ขณะที่อเมริกาอยู่ที่ 384 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ (ยังไม่ใช่เป็นรองอเมริกา 3 เท่า)

Morning Whistle Group บริษัทรับจ้างทำวิจัยและวิเคราะห์การลงทุนข้ามพรมแดนให้กับบริษัทจีน จำแนกให้เห็นทุนจีนไหลออกเมื่อปีที่แล้วว่า เป็นทุนจากวิสาหกิจของรัฐเพียงร้อยละ 20.29 อีกร้อยละ 76.78 เป็นทุนจากธุรกิจภาคเอกชน ทางด้านแรงจูงใจในการทำ M&A ก็เปลี่ยนไป ดังจะเห็นได้ว่าระยะหลังทุนจีนที่ส่งออกไปซื้อกิจการในกลุ่มทรัพยากรธรรมชาติที่มีความสำคัญเชิงยุทธศาสตร์ (strategic resources) น้อยลงไปมาก มีไม่ถึงร้อยละ 20 ส่วนที่เหลือมุ่งเป้าไปที่ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมสมัยใหม่และเทคโนโลยีขั้นสูงมุ่งเป้าไปที่ brand recognition คือซื้อแบรนด์ที่คนอื่นสร้างไว้แล้วและติดตลาดแล้ว ซึ่งหากได้แบรนด์เหล่านี้มากก็จะได้ตลาดผู้บริโภคติดมาด้วย

ยกตัวอย่าง M&A รายใหญ่ที่สุดแห่งปีให้ดูสัก 2-3 ตัวอย่าง รายแรกเกิดขึ้นในเดือนกุมภาพันธ์ปีที่แล้ว บรรษัทเคมีแห่งชาติของจีน (ChemChina) ไปซื้อกิจการของบริษัทผลิตยาฆ่าแมลง Syngenta

ของสวิตเซอร์แลนด์ในวงเงิน 43,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ จนเป็นข่าวสะเทือนวงการอุตสาหกรรมเคมีโลก ก่อนหน้านี้ ChemChina ก็ทำดั่งขึ้นข่าวหน้าหนึ่งมาแล้ว ด้วยการเข้าซื้อกิจการของบริษัทผลิตยางรถยนต์ยี่ห้อ Pirelli ของอิตาลีด้วยเงิน 7,700 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ข่าวกล่าวว่ 25% ของเงินก้อนนี้ได้รับจากกองทุน Silk Road Fund ที่ตั้งใจอัดฉีดให้ ChemChina ได้แบรนด์ Pirelli มาครอง

ต่อมาในเดือนมีนาคม บริษัทผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าในครัวเรือนระดับแนวหน้าของจีน Midea Group (เหมยเตอกรุป) ก็ทุ่มเงินมากกว่า 1,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เข้าซื้อกิจการ Toshiba ของญี่ปุ่น (ก่อนหน้านี้ Sharp ก็ถูกบริษัท Foxconn ของไต้หวันประมูลไปด้วยเงิน 6,240 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ) การซื้อ Toshiba จะทำให้ Midea เป็นเจ้าของเทคโนโลยีแบรนด์ที่ติดตลาด ได้ยอดขาย และเครือข่ายการขายทั้งหมดของ Toshiba ดันให้ Midea มีที่ยืนในตลาดญี่ปุ่นและตลาดทั่วโลกของ Toshiba ทันที และด้วยเหตุผลเดียวกันนี้เช่นกันที่ “ไหเออร์” (Haier Group) กลุ่มบริษัทยักษ์ใหญ่ด้านเครื่องใช้ไฟฟ้าของจีนอีกเจ้าหนึ่ง ควักกระเป๋า 54,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เข้าไปซื้อ GE (General

Electric) ยี่ห้อเครื่องใช้ไฟฟ้าเก่าแก่ที่สุดของอเมริกาเมื่อช่วงเปิดศักราชปีลิงได้ไม่นาน

ลองไปฟังตรรกะเบื้องหลังการทุ่มเงินซื้อไอ้คนอื่นของมหาเศรษฐีจีนกันดู.. “หวังเจี้ยนหลิน” อภิมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของจีน และอภิมหาเศรษฐี 1 ใน 50 ของโลก ประธานกลุ่มบริษัทซูเปอร์ยักษ์ใหญ่ “ต้าเหลียนวันต้า” (Dalian Wanda) บริษัทอสังหาริมทรัพย์ที่ต่อมาขยายตัวสู่ธุรกิจด้านอื่น ๆ จนนับไม่ถ้วน หวังเจี้ยนหลินไปพูดให้นักศึกษาคณะธุรกิจ มหาวิทยาลัยออกซฟอร์ดที่อังกฤษฟังเมื่อเร็ว ๆ นี้ มีความตอนหนึ่งว่า..

“เวลาไหนก็ดีทั้งนั้นสำหรับการทำ M&A ราคาจะถูกหรือแพงอาจสำคัญถ้าคุณคิดลงทุนโดยมีเวลาให้มันสั้น ๆ 2-3 ปี แต่ถ้าคุณให้เวลามันยาว ๆ เอาว่าสัก 10 ปี ราคาเท่าไรก็ไม่มีความหมาย”

ตีความง่าย ๆ ก็คือ อย่ามัวนั่งคิดให้เสียเวลาว่าของชิ้นนั้นถูกหรือแพง ถ้ารู้จักคิดยาว ๆ เล็งผลไกล ๆ “ซื้อเวลาไหนก็ดีทั้งนั้น..” ตรรกะนี้แหละที่ทำให้มหาเศรษฐีจีนพากันขนเงินออกไปทำ M&A กันเป็นว่าเล่น

วิธีคิดแบบเศรษฐีมีเงินล้านมือถือเป็นปัจจัยภายใน แต่สิ่งที่ขาดไม่ได้คือปัจจัยภายนอกที่ช่วยป้อนกระแส M&A จากจีนให้หมุนตัวเป็นพายุกุ่บแคม ปัจจัยที่ว่าคงไม่พ้นเรื่องนโยบายของรัฐ โดยเฉพาะนโยบาย One Belt, One Road ที่ส่งสัญญาณให้ทุกคนมั่นใจว่าต้องหันออกนอกประเทศรัฐเองก็ออกมาตรการหลายอย่างมารองรับ เช่น ปรับลดดอกเบี้ยเงินกู้ให้ในอัตราต่ำสุด ช่วยให้ธุรกิจขนาดกลางและเล็ก

เข้าถึงแหล่งเงินกู้ง่ายขึ้น แล้วยังเอาเงิน 40,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เปิดประเดิมให้กับกองทุน Silk Road Fund แล้วตั้งธนาคารขนาดใหญ่ AIIB ขึ้นมาใหม่เพื่อเป็นแหล่งเงินกู้โดยตรงสำหรับธุรกิจจีนที่จะไปลงทุนนอกประเทศ

อย่างไรก็ตาม ใช่ว่ามีเงินแล้วจะกว้านซื้อธุรกิจของใครได้ง่าย ๆ Boston Consulting Group จัดทำรายการแสดงให้เห็นว่า ปี 2014 นายทุนจากจีนไปทำสัญญา M&A กับบริษัทต่างชาติ 154 รายการ มูลค่ารวม 261,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ แต่ถึงที่สุดแล้วลงเอยด้วยความราบรื่นเพียง 67% ที่เหลือมีปัญหาการจัดการไม่เป็นไปตามข้อตกลงบ้าง ข้อตกลงไม่ชัดเจนบ้าง มากที่สุดคือปัญหาในแง่กฎหมายที่ทำให้ข้อตกลงจำนวนมากต้องถูกพับ

อเมริกาเป็นตลาด M&A ใหญ่ที่สุดแต่มีปัญหามากที่สุดสำหรับจีน เกือบทั้งหมดเป็นปัญหาการตีความกฎหมายที่เปิดช่องให้รัฐสภาสหรัฐฯ สามารถคว่ำสัญญา M&A ของจีนได้ เพราะอเมริกามีหน่วยงานชื่อ “กรมมาตรการการลงทุนของต่างชาติ” (CFIUS) เป็นหน่วยงานกลาง

ทำหน้าที่คอยตรวจสอบการลงทุนและการทำ M&A ของต่างชาติแล้วเสนอต่อรัฐสภา ข้ออ้างที่ CFIUS มักใช้วิธได้แล้วส่งขออนุมัติจากรัฐสภาส่วนใหญ่เป็นข้ออ้างเกี่ยวกับความมั่นคงและการปกป้องผลประโยชน์ของชาติ

ยกตัวอย่าง.. ปีที่แล้ว กลุ่มทุนจีนเข้าซื้อหุ้น 80% ของบริษัท Philips ลัญชาติฮอลแลนด์ แต่ถูก CFIUS ฟ้องไปที่รัฐสภาด้วยข้ออ้างว่าเป็นภัยต่อความมั่นคงของประเทศ เพราะขณะนี้ Philips ยังมีโครงการหลายอย่างที่ร่วมมืออยู่กับรัฐบาลสหรัฐฯ ต่อมา Zoomlion ของจีนมีแผนจะเข้าซื้อกิจการของ Terex ผู้ผลิตเครนยกสินค้าด้วยมูลค่าที่สูงกว่ามูลค่าจริงของ Terex ถึง 2 เท่า แต่รอยเตอร์ของอังกฤษก็ออกมาตีปลาหน้าไซไว้ก่อนว่า ครึ่งนี้ก็คงไม่รอดหูดตา CFIUS อีกแน่ ๆ กรณี ChemChina เข้าซื้อ Syngenta ของสวิตเซอร์แลนด์ตามที่ได้ยกตัวอย่างไปแล้วข้างต้นก็เช่นกัน สุดท้ายคาดว่าอาจถูก CFIUS วิธได้เพราะ Syngenta มีธุรกิจหลายอย่างอยู่ในสหรัฐฯ

มหาเศรษฐีหวังเจียนหมิงไปพูดให้นักศึกษาอังกฤษฟังว่า “อเมริกาอ้างตัว

ว่าเป็นประเทศเสรี แต่ในเรื่องการลงทุนกลับมีกระบวนการที่ยุงยากซับซ้อนมากตกลงกันไปแล้ว 50 ปีก็ยังมีโอกาสถูกยึดใบอนุญาตได้ง่าย ๆ ผมเองเอาเงินไปลงที่อเมริกา 10,000 ล้านดอลลาร์เพราะที่นั่นเป็นตลาดใหญ่ แต่ในความเห็นของผมอังกฤษเป็นตลาดเสรีที่สุดในโลก”

ถึงจะมีอุปสรรคมากแค่ไหน แต่ M&A ก็เป็นเส้นทางที่ทุนจีนเลือกที่จะก้าวเดินต่อไป เพื่อแสวงหา know-how ใหม่ ๆ ให้กับการปรับฐานเศรษฐกิจของประเทศที่หันมาเน้นการผลิตสินค้าไฮเอนด์ ที่มากด้วยคุณภาพ และขายได้ราคา

ยืนยันด้วยคำพูดของ Prof. Alan Barrell แห่งมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ที่กล่าวว่า “เป็นเรื่องสมเหตุสมผลมาก ๆ ที่ประเทศรวยเงินสตอยางจีนจะกางขาขวากปักโอบกบินไปทั่วโลก เพื่อทำให้ตัวเองเติบโตใหญ่จากการซื้อขายควรวมกิจการในธุรกิจที่ตัวเองยังเข้าไปถึง โดยเฉพาะทางด้านเทคโนโลยี..”

ปิดท้ายด้วยข่าวที่ช็อคโลกเรื่องอาลีบาบา (Alibaba) มาซื้อ Lazada ที่เมืองไทย.. ฟังแล้วผู้เขียนก็..อ้าว.. มาถึงแล้วหรือ ??!

อำนาจของกลุ่มชนชั้นกลางจีน

ใครคือ “คนชนชั้นกลาง” ในประเทศจีน ?

แม้ว่าคำนิยามของคำว่า “ชนชั้นกลาง” นักเศรษฐศาสตร์เองก็ยังไม่หาข้อสรุปที่ตรงกันไม่ได้ แต่ด้วยความสำคัญที่จะต้องพยายามรู้ให้ได้ว่า ชนชั้นกลางของจีนเป็นใคร.. อยู่ที่ไหน.. มีจำนวนเท่าไร ทำให้เรื่องนี้เป็นที่สนใจ มีการวิจัยค้นคว้า แล้วนำไปถกเถียงกันบ่อย ๆ ทั้งในจีนและในโลก

ทำไมต้องหากคนกลุ่มนี้ให้เจอ ?

เพราะคนกลุ่มนี้เป็นชนชั้นเกิดใหม่ก็จริงแต่เติบโตใหญ่ขยายตัวรวดเร็วมาก เร็วจนบางครั้งเกิดความเชื่อกันว่า เศรษฐกิจของจีนหรือแม้แต่เศรษฐกิจโลกในอนาคตแขวนไว้กับคนกลุ่มนี้ ไม่ว่าจะคนกลุ่มนี้จะทำอะไร ชอบอะไร เกลียดอะไร นิสัยใจคอเป็นอย่างไร ตื่นเช้าขึ้นมาทำอะไรบ้าง ข้อมูลเหล่านี้จึงถูกเก็บไปหมด เก็บเพื่อเอาไปวิเคราะห์.. สังเคราะห์.. แยกแยะ.. ชั่งน้ำหนัก แล้วตกผลึก

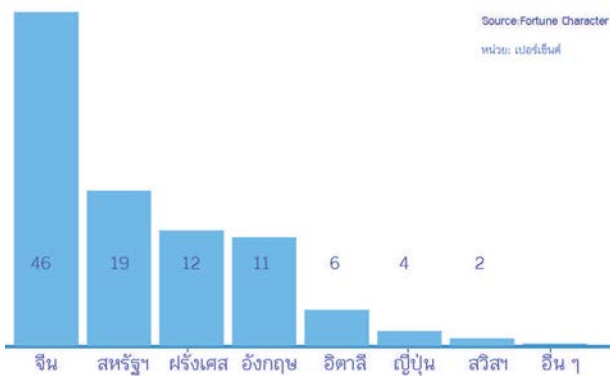
เดือนตุลาคมที่ผ่านมา Credit Suisse Research Institute ในสวิตเซอร์แลนด์ เสนอคำตอบโจทย์ข้อนี้ลงในรายงานประจำปี Global Wealth Report 2015 ว่าจีนมีชนชั้นกลางทั้งหมด 109 ล้านคน มากที่สุดในโลก มากกว่าอเมริกา

ที่มีอยู่ 92 ล้านคน ส่วนนิยามของคำว่าชนชั้นกลางนั้นรายงานกล่าวว่า คือคนที่ครอบครองทรัพย์สินมูลค่าระหว่าง 50,000 - 500,000 ดอลลาร์สหรัฐฯ แต่นิยามนี้ผู้เชี่ยวชาญบางคนเห็นว่าช่วงห่างของตัวเลขกว้างเกินไปจนยากที่จะเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายที่เป็นคนชนชั้นกลางจริง ๆ

ต่อมา The Blue Book of China's Society 2016 ออกโดยสถาบันสังคมศาสตร์ของจีน (Chinese Academy of Social Sciences) ได้ให้คำนิยามอีกชุดหนึ่ง กำหนดตัวชี้วัดชนชั้นกลางไว้ 3 ตัวคือ.. อาชีพของคู่สมรส.. รายได้ของครอบครัว.. และรายจ่ายต่อปี จากตัวชี้วัดเหล่านี้สถาบันสังคมศาสตร์ได้ทำการวิจัยกับคนจีนที่เข้าข่ายเป็นชนชั้นกลาง 3,000 คน พบว่าเกือบครึ่งหนึ่งเป็นคนในวัย 40 มีรายได้เฉลี่ย 197,900 หยวน (ประมาณ 1,000,000 บาท) ต่อปี มีรายจ่ายเฉลี่ย 113,740 หยวน (ประมาณ 570,000 บาท) ต่อปี 43.6% ของคนเหล่านี้มีรถยนต์ส่วนตัว 61% มีบ้าน 30% ทำงานบริษัทเอกชน 22% ทำงานรัฐวิสาหกิจ 15% ทำงานองค์กรสาธารณณะ และ 8.6% ทำการค้าส่วนตัว

กราฟที่ 1: แสดงสัดส่วนการบริโภคสินค้า Luxury ของประเทศต่างๆ (ปี 2015)

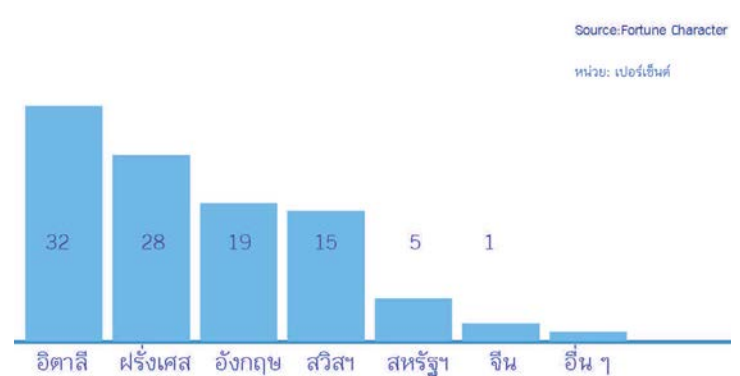
รายงานกล่าวว่า คนกลุ่มนี้ใช้เงินส่วนใหญ่ไปกับปัจจัยที่แท้จริง แต่ที่พิเศษกว่าคนทั่วไปก็คือ ชอบพะนอตัวเองด้วยการเลือกกิน เลือกใช้ของดี ๆ ชอบบริโภคของฟุ่มเฟือยมีราคา ชอบท่องเที่ยว ชอบใช้เงินซื้อหาความบันเทิง ซื้อหาสุขภาพให้กับตัวเอง ขณะเดียวกันก็พร้อมที่จะจ่ายเพื่อการศึกษาของบุตรหลานเต็มที่..

“เมื่อเอากำลังซื้อทั้งหมดของคนชนชั้นนี้มารวมกัน จึงเกิดเป็นพลังมหาศาลที่ไปกระตุ้นเศรษฐกิจและการบริโภคภายในประเทศ ถึงขั้นที่อาจเปลี่ยนแปลงรูปแบบการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศได้ด้วย”

เรื่องพฤติกรรมการบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือยนี้ The Fortune Character Institute ได้ทำการวิจัยในปี 2015 มีข้อสรุปว่า คนจีนเป็นชาติที่ซื้อสินค้าฟุ่มเฟือยมากที่สุดในโลกถึง 46% ทั้งห้าชาติอื่น ๆ ซึ่งมีอเมริกาซื้อ 19% ฝรั่งเศส 12% อังกฤษ 11% อิตาลี 6% ญี่ปุ่น 4% สวิตเซอร์แลนด์ 2% สินค้าฟุ่มเฟือยที่คน

กราฟที่ 2: แสดงประเทศผู้ผลิตสินค้าและสัดส่วนของสินค้า Luxury ที่คนจีนซื้อ

จีนซื้อเมื่อปีที่แล้วมีมูลค่ารวมกันสูงถึง 116.5 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ และมีแนวโน้มสูงขึ้นทุกปี ๆ ละ 9%

แต่เนื่องจากคนจีนที่มีกำลังซื้อกลุ่มนี้ติดนิสัยชอบใช้แต่ของแบรนด์เนม ไม่ว่าจะเสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า เครื่องสำอาง ฯลฯ ต้องเจาะจงเลือกใช้แต่ “ของนอก” ของที่ทำในประเทศด้อยงก็มองไม่ขึ้น ตีฆาตกรรมที่มีต่อสินค้าฟุ่มเฟือยราคาแพงจึงถูกโยกย้ายออกตลาดต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ ส่งผลให้ตลาดสินค้าฟุ่มเฟือยของจีนซบเซา ห้างจำหน่ายสินค้าแบรนด์ดังปิดกิจการไปตามๆ กัน อุตสาหกรรมสินค้าฟุ่มเฟือยของจีนก็ประสบปัญหาขาดทุนติดต่อกันมาหลายปี

ดังรายงานของ Fortune Character Institute ที่ชี้ว่าในจำนวน 46% ของสินค้าฟุ่มเฟือยที่คนจีนซื้อนั้นถึง 78% ที่ไปซื้อหามาจากต่างประเทศ ส่วนอีก 22% ที่ซื้อจากตลาดในประเทศนั้นก็ยังมีเพียง 1% เป็นสินค้าที่ผลิตในจีนเอง

Zhou Ting ผู้อำนวยการ Fortune Character Institute ชี้ทางออกให้กับธุรกิจสินค้าแฟชั่นในจีนว่า “ขณะนี้ตลาดสินค้าฟุ่มเฟือยเป็นตลาดที่คึกคักมีชีวิตชีวา และจะเป็นเช่นนี้ต่อไปอีกอย่างน้อย 10 ปี ถ้าธุรกิจในประเทศจีนต้องการส่วนแบ่งจากตลาดนี้ ก็ต้องขมิ้นหันหาทางไปเกาะเกี่ยวให้ได้กับทุกห่วงโซ่ของการผลิต ตั้งแต่การออกแบบ การผลิตสินค้า การตลาด ช่องทางค้าปลีกที่จะเข้าถึงตัวลูกค้า”

เดือนพฤศจิกายนปีที่แล้วจึงมีปรากฏการณ์ที่ Vipshop Holding บริษัทค้าปลีกสินค้าแฟชั่นออนไลน์ของจีนเอาเงินหลายล้านปอนด์ไปซื้อหุ้นส่วนน้อย ๆ ส่วนหนึ่งใน BrandAlley บริษัทผลิตสินค้าแฟชั่นของอังกฤษ แล้วเริ่มต้นนำสินค้าของบริษัทเข้ามาจำหน่ายให้กับลูกค้าคนจีน และในเดือนมกราคมปีนี้อีกเช่นกันที่กลุ่มบริษัทซานตงหฺรูอี้ (Shandong Ruyi Group) บริษัทสิ่งทอชั้นนำของจีน สนใจเข้าไปแข่งประมูลซื้อกิจการของ SMCP กลุ่มบริษัทแฟชั่นชั้นนำของฝรั่งเศส

Zhou Ting ผู้อำนวยการ Fortune Character Institute นอกจากมองเห็นอำนาจซื้อของคนชนชั้นกลางของจีนแล้วเอา

ไปช้อปปิ้งให้แก่นักธุรกิจจีนแล้ว ยังย้ำให้นักธุรกิจทั่วโลกตระหนักถึงอำนาจนี้ด้วย เขากล่าวว่า.. “เมื่อคนจีนซื้ออะไร ซื้อที่ไหน ซื้ออย่างไร ล้วนเป็นตัวบอกให้นักลงทุนทั่วโลกรู้ว่าควรทุ่มเม็ดเงินลงไปตรงจุดไหนบ้าง”

Michelle Alberti ซีอีโอบริษัทแฟชั่น Luxemporium ของสวีตเซอร์แลนด์ผู้ผลิตสินค้าแบรนด์ดังอย่าง Bally และ Ferragamo เป็นตัวอย่างหนึ่งที่เป็นฝ่ายรุกเข้าสู่ตลาดจีน ปีที่แล้วเขาได้ขนสินค้าแบรนด์ดังกว่า 80 แบรินด์จากยุโรป ซึ่งมีทั้งรองเท้า กระเป๋า เครื่องประดับ ฯลฯ และสินค้าที่ใช้ชื่อดีไซเนอร์ เช่น Phillip Lim, Sophie Hulme ซึ่งเป็นแบรนด์ที่คนจีนคลั่งไคล้ไหลหลงและชอบซื้อกันมาก Alberti ตั้งเป้าว่าภายในทศวรรษหน้าเขาจะเปิดร้านใหม่ในจีนให้ได้อย่างน้อยปีละหนึ่งร้าน ให้มันไปแทนที่ห้างแบรนด์ดังเก่า ๆ ที่ปิดตัวเองไปเพราะขาดทุน โดยเขาจะให้ทีมงานมากประสบการณ์ของเขาทำหน้าที่คัดเลือกสินค้าจากยุโรปนำเข้ามาจำหน่ายให้คนจีน

Michelle Alberti ซีอีโอของ Luxemporium เจ้าของสินค้าที่ผลิตเพื่อคนกลุ่มนี้โดยตรง จึงเป็นอีกคนหนึ่งที่กำลังยืนยันอนาคตของตลาดสินค้าแฟชั่นในจีนว่า

“แม้เศรษฐกิจของจีนจะชะลอตัว แต่คนจีนยังคงซื้อ.. ซื้อมาก ๆ.. แล้วจะไม่ซื้อในสิ่งที่เคยซื้อเสียด้วย”

อำนาจของคนชนชั้นกลางที่ตั้งหัวข้อไว้ตอนต้น ถึงตรงนี้ก็คงได้ข้อสรุปแล้วว่า มันคือ “อำนาจในการซื้อหาจับจ่ายข้าวของได้อย่างสบายมือ.. ของคนจำนวนหลายร้อยล้าน.. ที่มีเงินในกระเป๋าเพิ่มขึ้นทุกปี” ก็ขนาดสถาบันสังคมศาสตร์ของจีนเองยังยอมรับจากผลการวิจัยว่า อำนาจของคนชนชั้นนี้เป็น “อำนาจที่สามารถเปลี่ยนแปลงรูปแบบการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศได้”

ชกเกี้ยน..เที่ยวไปเขียนไป

รสชาติรถเมล์

ใคร ไม่เคยก็จะไม่รู้ว่าการขึ้นรถเมล์ในเมืองจีนเป็นประสบการณ์สุดแสนจะมีรสชาติขนาดไหน เพราะ รถเมล์เป็นขนส่งมวลชนพื้นฐานที่สุดของคนระดับรากหญ้า ถ้าอยากรู้จักคนระดับนี้ หนึ่ง..ต้องไปตลาดสด สอง..ต้องไปขึ้นรถเมล์ ถัดจากรถเมล์ขึ้นไปยังมีรถใต้ดิน รถไฟ เรือ รถแท็กซี่ ถ้ามีโอกาสก็อยากให้ไปสัมผัสให้ครบ แล้วจะพูดได้เต็มปากว่ารู้สังคมจีนแบบลึกสันแต่เป็นมาจากประสบการณ์ของตัวเอง

14 ปีก่อนตอนที่ดิฉันไปทำวิจัยที่เซี่ยงไฮ้ ตอนนั้นเซี่ยงไฮ้เพิ่งมีรถไฟใต้ดินสายเดียว สายที่สองอยู่ในระหว่างก่อสร้าง ไปไหนมาไหนต้องอาศัยรถเมล์เป็นส่วนใหญ่ เล่าแล้วคงไม่มีใครเชื่อว่ารถเมล์เซี่ยงไฮ้เมื่อ 14 ปีก่อนบุโรทั่งพอ ๆ กับรถเมล์ต่างจังหวัดบ้านเรา ในรถมีราวเหล็กกั้นเป็นคอกแคบ ๆ ขนาดกระเป๋าดูเดินได้คนเดียว ยาวตั้งแต่ประตูหน้าถึงประตูหลัง สำหรับให้แกเดินเก็บสตางค์สบาย ๆ อยู่ในคอกไม่ต้องออกมายืนโง่งนงเพราะไม่มีมือเกาะราวเหมือนอย่างกระเป๋าบ้านเรา พอมีคนขึ้นรถมาแกก็ยื่นมือยาว ๆ จากในคอกออก

ไปรับสตางค์ แต่พอรถจะเลี้ยวนี้ซัดลมมาก.. แกจะเปลี่ยนบทบาททันที หยิบธงเล็ก ๆ ขึ้นมาอันหนึ่งแล้วยื่นออกไปโบกนอกหน้าต่างแทนสัญญาณไฟเลี้ยว ไม่ว่าจะรถเมล์คันไหน ๆ ก็ทำเหมือนกันหมด สงสัยอยู่ไม่หายว่ารถเมล์สมัยนั้นไม่มีไฟเลี้ยวหรือยังงั้น หรือว่าตอนนั้นคนจีนยังขับรถไม่คล่องเกิดอุบัติเหตุบ่อย เลยต้องให้กระเป๋ามาช่วยคนขับอีกแรงหนึ่ง

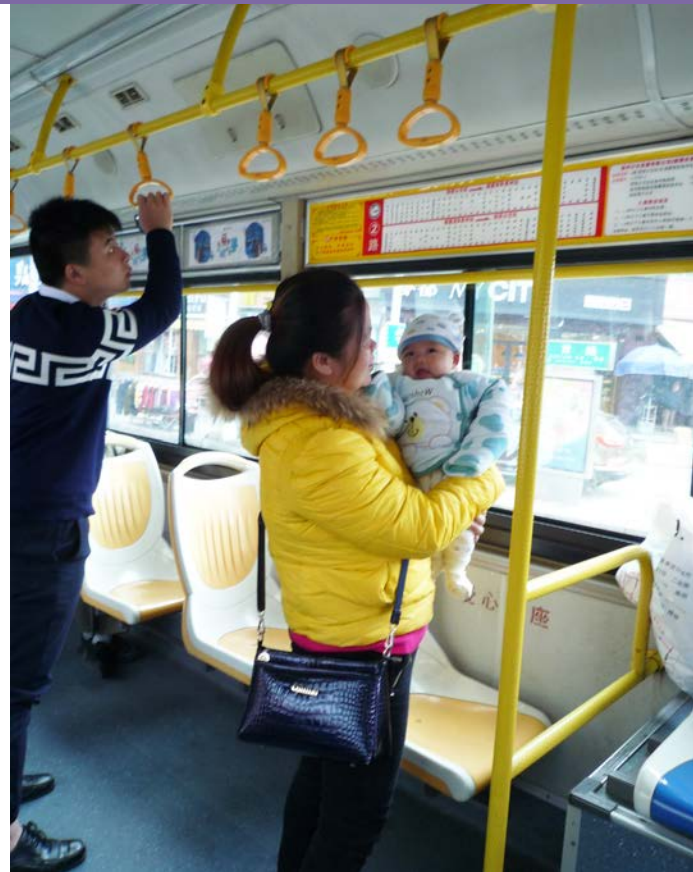
รสชาติรถเมล์สำหรับดิฉันเมื่อ 14 ปีก่อนจึงอยู่ที่คุณกระเป๋านี้แหละค่ะ เพราะบทบาทของแกมีสีสันมาก นอกจากเคลื่อนไหวไม่หยุดแล้ว ปากก็พูดไม่หยุดด้วย

ทั้งรถมีแต่เสียงของแก.. “ข้างหลังช่วยกระเถิบชิดกันอีกหน่อย”.. “คนเลื้อยเหลืองที่เพิ่งขึ้นมานะมีตัวหรือยัง”.. “คุณคนใส่เสื้อเขียวข้างหน้านั้น..ช่วยลุกให้ป้าคนนี้นั่งหน่อยได้มั๊ย ?” คือทั้งรถแกเป็นผู้จัดการใหญ่สุด สั่งให้ใครลุกใครนั่งได้หมดไม่มีใครกล้าเถียง

ข้ายังไม่หายแม้จะผ่านไป 14 ปี วันหนึ่งไปขึ้นรถเมล์กับสามี คนไม่แน่นแต่ก็ไม่มีที่นั่ง คุณกระเป่าเห็นหัวขาว ๆ ประปรายขึ้นมา 2 คน ก็จัดแจงสั่งการจนทำให้เราได้นั่งสบาย ๆ คู่กันตรงประตูหน้าซึ่งเป็นประตูทางขึ้น พักใหญ่ ๆ พอรอดเข้าป้ายก็มีหญิงค่อนข้างมีอายุคนหนึ่งก้าวขึ้นมา คุณสามีเห็นเข้าก็รีบลุกขึ้นแบบแมน ๆ แล้วเบี่ยงตัวให้เธอเข้านั่งแทน (คงกลัวถูก CEO ประจํารถสั่งสละที่ให้คนป้าคนนี้กระมัง) แต่ถูกเจ้านายใหญ่ลงคำสั่งสกัดกั้นการกระทำนั้นไว้ทันที.. “คุณแก่แล้ว..นั่งเถอะ” เท่านั้นแหละ.. ชายแก่ยิ้มแห้ง ๆ รีบนั่งลงตามคำสั่ง.. เห็นหรือยังว่าใครใหญ่ ?

เรื่องฮา ๆ เกี่ยวกับรถเมล์ยังมีให้เล่าอีกเยอะ แต่เรามาพูดถึงด้านดีของเขากันดีกว่า อยากจะบอกว่ารถเมล์จีนมีพัฒนาการที่ไม่หยุดนิ่ง ไปกี่ครั้ง ๆ ก็เห็นความเปลี่ยนแปลงเปลี่ยนไปเรื่อยจนเดี๋ยวนี้เซงหน้ารถเมล์บ้านเราไปแล้วแบบชะเง้อคอยังไงก็มองไม่เห็นเงาหลัง เองง่าย ๆ เชียเหมินซึ่งจัดเป็นเมืองระดับกลาง ไปครั้งนี้ก็เห็นมีแต่รถเมล์คันใหญ่ ๆ สถาปัต ที่นั่งในรถเปลี่ยนเป็นเก้าอี้พลาสติกแยกเป็นตัว ๆ ใช้สีสด ๆ สลับไปมาให้ดูจีบ การขึ้นลงรถก็มีระบบระเบียบ ขึ้นต้องประตูหน้าลงประตูหลังเท่านั้น ส่วนเรื่องจอดป้ายก็หายห่วง ไม่มีหรอกที่จะให้ผู้โดยสารวิ่งไปกดออกหรือคอยตะโกน... “จอดป้ายด้วยยยย !”... เพราะเขามีกฎให้ต้องจอดทุกป้ายแม้จะไม่มีผู้โดยสารขึ้นลงก็ตาม ก่อนเข้าป้ายยังมีเทปเสียงและหนังสือตัววิ่งบอกให้รู้ว่าป้ายข้างหน้าเป็นป้ายอะไร คนต่างชาติไม่คล่องทางอย่างไรเลยสบายจะไปไหนให้ไปถามเจ้าถิ่นก่อนว่าขึ้นรถเมล์สายไหน ลงป้ายอะไร พอไปถึงก็เช็คอีกทีเพื่อความแน่ใจ ตรงป้ายจะมีเส้นทางที่รถวิ่งและชื่อป้ายเขียนไว้ให้รู้ เราจะใช้วิธีนับป้ายก็ได้หรือถ้าคิดว่าจำชื่อป้ายได้แม่นยำก็คอยเงี่ยหูฟัง พอเทปประกาศชื่อป้ายที่เราจะลง.. ก็อลง แค่นี้เองคะไม่หลงแน่ ๆ

เรื่องคุณกระเป่า CEO ก็เหมือนกันคะเปลี่ยนไปทุกยุค เปลี่ยนจนตอนนี้ทั่วประเทศจีนเลิกใช้กระเป่าไปหมดแล้ว ผู้โดยสารต้องเอาเงินหยอดใส่ตู้เอง หรือไม่ก็ใช้บัตรตัดเงินอัตโนมัติที่เครื่องข้างคนขับ ตอนที่รถเมล์จีนเริ่มใช้ตู้หยอดเงินใหม่ ๆ ดิฉันอยู่ที่ปักกิ่ง บ่อยครั้งที่ชอบลืมเตรียมสตางค์ไปพอติดกับคาร์ต แต่คนขับจะละมือจากพวงมาลัยมาทอนตังค์ให้ อ้าว.. ไปเซียมเหมินเที่ยวนี้เปลี่ยนอีกแล้ว ที่ตู้มีหนังสือตัวเบิ่ง ๆ เขียนให้เห็นชัดเจน... “ไม่ให้คนขับแตะต้องเงินค่าโดยสาร” ให้แปลก็คือ... ต่อแต่นี้ไปจะไม่มีการทอนเงิน ผู้โดยสารต้องเตรียมสตางค์มาให้พอดีกับ

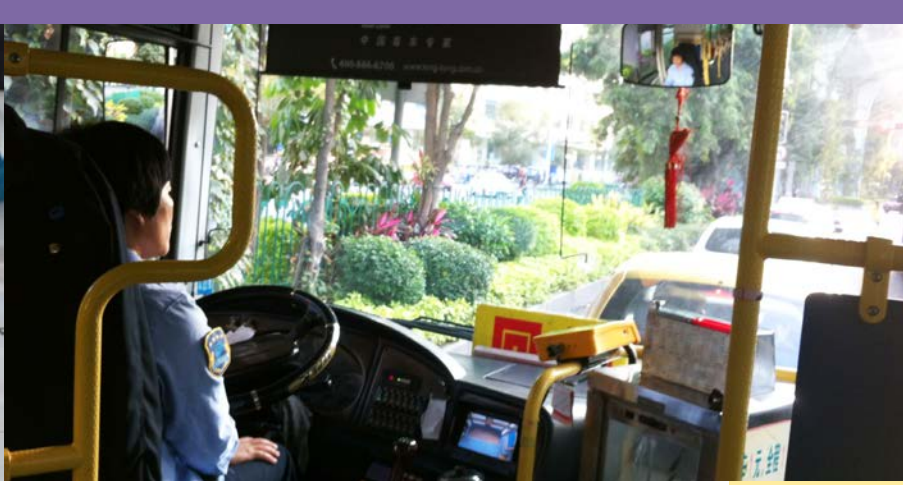

คาร์ตเท่านั้น.. โห.. แอบบ่นกับสามี.. แล้วถ้าเกิดไม่มีจริง ๆ ละ ? ไม่ต้องขึ้นรถหรือ ?

พอไม่มีคุณกระเป่าดิฉันยังนึกเสียดาย คิดว่ารถเมล์จีนคงหมดรสชาติซะแล้ว ต่อไปนี้จะไม่เสียงเจ๊ยยแจ้วสั่งโน่นสั่งนี่ของคุณนายใหญ่คอยสร้างอารมณ์ขันให้อีก แต่เอาเข้าจริงไม่เลยคะ รถเมล์เมืองจีนยังไฉ่ยังไฉ่ก็มีรสชาติอยู่ดี.. แค่วันแรกที่เซียมเหมินเท่านั้นแหละก็มีเรื่องให้ขำกลิ้ง..

ทบทวนความจำกันนิดนึง.. ตอนที่แล้วเล่าว่าเราถูกยามกีดกันไม่ให้เข้าไปเที่ยวในมหา ลัยเซียมเหมิน เลยไปเดินเล่นที่ชายหาดแทน เสร็จแล้วเราก็ไปตีสนิทชนวนนักศึกษาสาว 3 คนเดินคุยไปตลอดทางจนถึงตลาดใต้รุ่ง แยกทางกันที่ตรงนี้ แล้วเรา 2 คนก็เดินไปคอยรถเมล์ก็จะกลับโรงแรม.. รถเมล์เที่ยวนี้แหละคะที่มีเรื่องจีบ้นเอบแบบสุด ๆ ไม่อยากเชื่อเลยว่าเรื่องอย่างนี้ก็มิในโลก

ตอนนั้นเกือบ 2 ทุ่มแล้ว รถเมล์ที่เราคอยเกิดขาดช่วงครึ่งช.ม.ผ่านไปก็ยังไม่มา ปรับทุกข์กับสามีว่าหรือว่าเด็ก 3 คนนั้นจะชี้ให้เรามาคอยผิดป้ายเสียก็ไม่รู้ มันไม่น่าจะนานขนาดนี้นี่นา !! พลังก็ลอดส่ายสยายตามองหาเจ้าถิ่นสักคนมาช่วยคอนเฟิร์ม ขณะนั้นที่ป้ายเหลือคนน้อยเต็มทีทะยอยขึ้นรถกันไปหมด แต่สังเกตเห็นว่ามีหญิงสาว 2 คนอายุ 40 ต้น ๆ แต่งกายดี ยืนคุยกันอยู่ใกล้ ๆ เรามานานแล้วรถคันไหนมาก็ชะเง้อคอยาว ๆ มองแต่ไม่ขึ้น แสดงว่าเจ้าหล่อนจะต้องคอยรถสายเดียวกับเราแน่ ๆ.. ไม่คิดเปล่าเดินเข้าไปกระแซะทันทีเลยคะ... ไหน ๆ ก็ต้องไปทางเดียวกันอยู่แล้ว และตอนนี้ก็ต้องแกร่งว้ยนรอรอดเป็นเพื่อนกันไปอีกนานเท่าไรก็ไม่รู้ ไปชวนคุยฆ่าเวลาหาความรู้ใส่ตัวดีกว่า

คุยกันมันจนลืมเวลา พอรถมาก็รู้จักกันไปเรียบร้อยแล้ว !! ได้ความมามาว่าทั้ง 2 คนเป็นครูประถมสอนอยู่ที่โรงเรียนรัฐแห่งหนึ่งในมณฑลเฮยหลงเจียง มณฑลเหนือสุดติดชายแดนรัสเซียโน่น ที่นั่นหนาวหาวาวมาก อุณหภูมิติดลบนับสิบ องศา ขณะนี้ที่พวกเขาหนีหนาวลงมาถึงเซียเหมินได้ ก็เพราะหน่วยงานด้านการศึกษาของมณฑล จัดให้ครูสายวิทย์กับคณิตระดับประถมมาลี้ภัยกันที่นี่ ใช้โรงแรมเป็นที่พักและที่จัดลี้ภัยมาตลอด 5 วัน แต่แหม..มันช่างบังเอิญอะไรขนาดนั้น โรงแรมที่พวกเขาพักอยู่แถวสถานีรถไฟใกล้กับเราเสียด้วย

“โรงแรมเราถึงก่อนคุณอา 2 ป้ายคะ” เป็นการยืนยันอีกครั้งว่าเธอรอดเมล็ดสายเดียวกับเราแน่ ๆ

พอรถเมลล์มาดิฉันกับสามีก็ลุกจูงก้าวขึ้นรถก่อน เอาเหรียญ 2 หยวนหยอดใส่ตู้ แล้วพุ่งเข้าหาเก้าอี้ว่าง 2 ตัวที่อยู่หลังคนขับ ส่วนครูสาวเลือกเก้าอี้ 2 ตัวแรกที่อยู่ติดประตูทางขึ้น ที่นั่งของเราจึงอยู่ตรงข้ามกันพอดี ทีแรกนึกว่ารถขาดช่วงกว่าครึ่งชม.แบบนี้คนต้องแน่นแน่ ๆ แต่เอาเข้าจริงกลับโหล่งมืออยู่ไม่กี่คน ยังส่งสายตายิ้มแย้มกับเพื่อนใหม่ 2 คนที่นั่งอยู่ตรงข้ามได้สบาย

นั่งลงได้ประเดี๋ยวประด๋าวก็เริ่มรู้สึกผิดสังเกต ทำไมครูสาวคุยซุบซิบแล้วหัวเราะคิกคักกันตลอดเวลา พักใหญ่ ๆ รถก็เข้าเทียบป้าย มีผู้โดยสารก้าวขึ้นมาหนึ่งคน ทันใดนั้น.. ครูคนที่ตัวเล็กกว่าอายุอ่อนกว่าก็ลุกพรัดจากที่นั่งถลาไปที่ตู้หยอดเงิน แบมือข้างหนึ่งยื่นไปตรงหน้าผู้โดยสารคนนั้น.. แบบเดียวกับขอทานแบมือขอสตางค์เลยคะ ผู้โดยสารคนนั้นชะงักนิดนึงแต่ก็เอาเงินที่เตรียมจะหยอดตู้ใส่มือเธอจริง ๆ !! พอครูสาวได้เงินก็คิกคักกลับมานั่งที่เก่า

ดิฉันเก็บความสงสัยไว้ไม่อยู่ ยื่นหน้าไปถามว่าเกิดอะไรขึ้น ? เธอยื่นหน้ามาตอบอย่างอารมณ์ดีว่า เมื่อก็ทั้ง 2 คนไม่มีเงินปลีกติดตัวเลย พอขึ้นรถเลยต้องควักแบงค์ 10 หยวนจ่ายไป ตอนนี่ต้องคอยดักขอเงินทอนคืนจากผู้โดยสารคนอื่น ๆ พูดยังไม่ทันจะขาดคำก็ถูกพรัดขึ้นไปแบมือขอจากผู้โดยสารอีกคนที่ขึ้นมาใหม่ แต่ครั้งนี้เฟลคะ..ไม่ได้เงิน.. เพราะคนนี้ใช้บัตรตัดเงินแทนเงินสด.. เดินหน้าจ้อจบกลับมา นั่งลงข้าง ๆ เพื่อน

หลังจากเข้าใจที่มาที่ไปแล้ว ดิฉันก็นั่งดูคุณครูสาวขอสตางค์ชาวบ้านไปตลอดทางด้วยความสนุกสนาน ข้าด้วยช่วยลุ้นไปด้วย ลุ้นเพราะอยากเห็นเธอได้ตั้งค้ทอนคืนครบ 8 หยวน กระทั่งเมื่อรถเริ่มชะลอตัวเตรียมเข้าป้ายอีกครั้ง คราวนี้ทั้ง 2 คนลุกขึ้นพร้อมกันแล้วหันมาบอก.. “ใจเจียน.. ลาก่อนคะ” นานี่นั่นเองความคิดไวเท่ากับปาก ดิฉันยังคำถามสุดท้ายออกไปทันทีเพื่อให้หมดข้อสงสัย..

“ได้ตั้งค้ครบมั๊ยคะ ?” ... “ยังไม่ครบคะ แต่ไม่เป็นไร.. ปู่ย่าจิ้น” ว่าแล้วก็ลงจากรถไปในอาคารคึกคักอารมณ์ดี.. เหมียนเดิม !!

ท่านผู้อ่านจินตนาการตามที่ดิฉันเล่าได้หรือเปล่าคะ ? ถ้านึกภาพไม่ออกอาจจะไม่เข้าใจดิฉันเองเห็นเหตุการณ์โดยตลอดทั้งข้าทั้งประหลาดใจ.. ไม่อยากเชื่อเลยว่าตลอดเวลาที่เธอกระโดดไปกระโดดมาแบมือขอตั้งค้คนอื่น ได้บ้างไม่ได้บ้างเกือบ 10 คน คนขับรถก็ขับเฉย..ไม่หันมามองด้วยซ้ำ ผู้โดยสารคนอื่น ๆ ในรถก็มองดูเฉย.. เหมือนธูระไม่ใช่ข้าคนที่ถูกขอตั้งค้ก็ยิ่งเฉยอีก.. เอาเงินใส่มือให้แบบไม่รู้สึกรู้สา.. กล้าขอก็กกล้าให้ว่างั้น..

เหลือคนที่ไม่เฉยอยู่คนเดียวคือดิฉัน.. คิดหัวแทบแตกไปตลอดทาง ไม่รู้จะเรียกสิ่งทีเห็นตรงหน้านี้ว่าอะไร ? พุดได้อย่างเดียวว่ามันเหนือชั้นกว่าระบบ honor system ที่ไหน ๆ โนโลก มีที่ไหนปล่อยให้คุณครูสาวรู้กันเองอยู่ 2 คน ว่าตอนที่ขึ้นมาหยอดเงินไป 10 หยวนจริงหรือเปล่า ? แล้วทีไปแบมือขอคืนมานะ.. สุดท้ายได้ไปกี่หยวน.. ครบ..ไม่ครบ.. หรือว่าได้เกิน ? ถ้าเกิน..เกินไปเท่าไร ?

คิดไม่ออกอีกเรื่องก็คือ.. ใคร ๆ ชอบกล่าวหาว่าคนจีนขี้โกง แต่ที่เห็นมันฟ้องว่าอาจไม่จริงเสมอไป สมัยนี้เงินไม่กี่อัฐพอสสำหรับคนจีนไม่มีความหมายหรือคะ คนจีนยุคใหม่ก้าวข้ามเส้นโกงเล็กโกงน้อยไปแล้ว เพราะโกงไปก็ไม่รวย (เก็บเอาไว้โกงเยอะ ๆ ดีกว่า... พุดเล่นคะ)

กลับมาเมืองไทยเอาเรื่องนี้มาเล่าให้เพื่อนฟัง เพื่อนตัวดียังทำดิฉันให้คิดต่อ... ให้ช่วยคิดที่ว่า ถ้าเอาระบบนี้มาใช้ที่เมืองไทย.. จะอยู่คู่กับรถเมลล์ไทยได้กี่วัน ?

ท่านผู้อ่านล่ะคะ คิดว่าได้กี่วัน ?

>> หุ่นดินเผาสตรีในราชสำนักฮั่นตะวันตก ที่มีอกำปกกริยางดงาม กับลายเขียนสีที่ยังชัดเจน หนึ่งในผลงานชิ้นเอกของพิพิธภัณฑ์สุสานอันหยางหลิง

>> หุ่นดินเผานบุรุษในราชสำนักฮั่นตะวันตก มีสภาพสมบูรณ์ดีเยี่ยม ภายในพิพิธภัณฑ์สุสานอันหยางหลิง

>> หุ่นทหารขี่ม้าดินเผา ที่มีสภาพสมบูรณ์ยิ่ง จัดแสดงอยู่ภายในพิพิธภัณฑ์สุสานอันหยางหลิง

ณ ชานนครซีอานและเสียนหยาง มีสุสานของจักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่ในหลายราชวงศ์ของจีนที่รู้จักกันดีเช่น สุสานจักรพรรดิฉินซี กองทหารและม้าดินเผา - ปิงหมาหย่ง เจาหลิง - สุสานของจักรพรรดิถังไท่จงเฉียนหลิง - สุสานจักรพรรดิถังเกาจง และ สุสานจักรพรรดิบูเช็คเทียน เป็นต้น

หากแต่มีสุสานหนึ่ง ตั้งอยู่ในเขตเว่ยเฉิงของเมืองเสียนหยาง เป็นที่ตั้งของสุสานจักรพรรดิสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันตก ในยุคที่ไพร่ฟ้าข้ามนิกรต่างมีความสุขหลังจากผ่านพ้นความทุกข์ยากรำเค็ญมาแสนนาน

ตั้งแต่สมัยสงครามเจ็ดรัฐ ต่อเนื่องมาถึงความโหดร้ายสมัยราชวงศ์ฉิน และการต่อสู้ช่วงชิงบัลลังก์ของฉ้อป้าอ๋องกับหลิวปัง ในช่วงต้นราชวงศ์ฮั่นตะวันตก

ความสุขนี้ได้ปรากฏให้เห็นจากสุสานของพระองค์ ผู้ได้รับการยกย่องว่าใช้นโยบาย "ปกครองแบบไม่ปกครอง" ต่อพลนิกรของพระองค์

‘อันหยางหลิง’ สุสานแห่งความสุข ยุคราชวงศ์ฮั่น

๑

สุสานอันหยางหลิง Han Yangling ของจักรพรรดิฮั่นจิ้งตี้ Han Jingdi (หรือพระเจ้าฮั่นเกงเต๋-ต้นสายบรรพชนของพระเจ้าเล่าปี่หรือหลิวเป่ย์ในชั้นหลังสมัยสามก๊ก) ทรงเป็นจักรพรรดิลำดับที่ ๔ ของราชวงศ์ฮั่นตะวันตก เป็นพระโอรสองค์โตของจักรพรรดิฮั่นเหวินตี้ Han Wendi ทรงมีพระชนม์ชีพอยู่ในช่วงปี ๑๘๘-๑๔๑ ก่อนคริสตกาล ในช่วงรัชกาลของพระองค์กับพระบิดาและพระโอรส (จักรพรรดิฮั่นหวู่ตี้) ถือเป็นยุคทองของเรื่องราวที่สุดของราชวงศ์ฮั่นตะวันตก

นักประวัติศาสตร์จีนได้แบ่งช่วงระยะเวลา ระหว่างปี ๑๗๙-๘๗ ก่อนปีคริสตกาลของสามรัชกาลนี้ออกเป็นสองช่วงคือ

ช่วงแรก เรียกว่า เหวินจิ้งจิวจิว หรือ ยุครัฐศาสตร์การปกครองสมัยเหวินจิ้ง หมายถึงรัชกาลจักรพรรดิฮั่นเหวินตี้กับฮั่นจิ้งตี้ ซึ่งเป็นการวางรากฐานในทุกด้านทั้งการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ซึ่งจะก่อให้เกิดความเจริญในช่วงที่สองคือ ฮั่นหวู่เซิ่งซือ หรือ ยุครุ่งเรืองของฮั่นหวู่ตี้ ที่สามารถขยายดินแดนราชวงศ์ฮั่นตะวันตก

>> หลุมขุดค้นหมายเลข ๑๘ มีกองทัพบุ่มขนาด ๖๒ ซม. เรียงรายอยู่คู่กับไถดินเผาเป็นจำนวนมาก

>> หุ่นไม้ไร้แขน ในสภาพเปื่อยเปลา่ ใบหน้ายังสมบูรณ์ดังตามในหลุมขุดค้นไถดิน

>> ผูลงสุกรในสุสานไถดิน

>> ขบวนรถม้าที่มีการตกแต่งให้เหมือนเมื่อครั้งอดีต จัดแสดงอยู่ภายในสถานที่จริงของหลุมขุดค้นไถดิน

๒

ออกไปไพศาลทุกทิศ ดังคำกล่าวที่ว่า "ตะวัน ออกจรดคาบสมุทรเกาหลี เหนือกำราบชงหนู ไต่กลืนไปเยว่ ตะวันตกพิชิตต้าหวาน (เพอร์ กาน่า-เอเชียกลาง)" ยิ่งความสงบสุขให้แก่ แผ่นดินต่อเนื่องมาเป็นระยะเวลายาวนาน

จักรพรรดิอันจิ้งตี้ ทรงดำเนินกุศโลบาย การปกครองที่เรียกว่า "ผ่อนพักราษฎร" หรือ "การปกครองแบบไม่ปกครอง" คือ การลดภาระของราษฎรต่อรัฐ ลดหรืองดการ เกณฑ์แรงงาน เปิดโอกาสให้ผู้นั้นภัยสงคราม กลับคืนสู่ถิ่นฐาน พร้อมคืนบ้านและไร่นาให้ ดังเดิม เปิดโอกาสให้ราษฎรมีชีวิตส่วนตัว หาเลี้ยงชีพเพิ่มผลผลิตมากขึ้นได้ โดยไม่ต้อง กังวลกับการเสียภาษีมาก ต่อจากพระอัยกา และพระบิดา

เพราะนับเนื่องจากราชวงศ์ฉินเป็นต้นมา ราษฎรต่างได้รับความเดือดร้อนอย่างแสนสาหัสจากภัยสงคราม การก่อสร้างสิ่งปลูกสร้างอันใหญ่โตโอฬาร เช่น กำแพงเมืองจีน พระราชวังอาฝางกง ฯลฯ ลังคมอยู่ใน ภาวะขาดแคลนโภคทรัพย์และผลผลิตต่าง ๆ นโยบายดังกล่าวทำให้สังคมนับและเศรษฐกิจ มีการพัฒนามากขึ้น ราชสำนักมีทรัพย์สิ้น ล้ารองและเสบียงอาหารที่สมบูรณ์

ความสุขและความเจริญแห่งยุคสมัยได้ปรากฏโฉมออกมาให้เห็นสู่สายตาชาวโลก เมื่อปลายปีค.ศ.๑๙๙๙ หรือ เมื่อ ๑๗ ปีเศษที่ผ่านมาเอง โดยมีการขุดค้นพบสุสานของพระองค์โดยบังเอิญ ในระหว่างการเตรียมพื้นที่ก่อสร้างถนนไปยังสนามบินเสียนหยาง ซานนครซีอาน ครอบคลุมพื้นที่ราบอันกว้างใหญ่ถึง ๒๐ ตารางกิโลเมตร สุสานนี้พระองค์ทรงใช้ระยะเวลาในการก่อสร้าง (จนถึงบรรจุพระศพของพระองค์และพระมเหสีเสี่ยวจิ้ง - พระราชมารดาของจักรพรรดิอันหู่ตี้) นานรวมถึง ๒๘ ปี และเป็นสุสานเพียงแห่งเดียวของจักรพรรดิในสมัยราชวงศ์อันตะวันตกและอันตะวันออก ที่ได้มีการเปิดให้ผู้มาเยือนได้เข้าชมอย่างเป็นทางการ

เอกลักษณ์ที่สร้างชื่อเสียงให้กับสุสานอันหยางหลิง คือ ภายในสุสานหรือ ตี๋หลิง รูปลักษณะภายนอกเป็นเนินดินรูปสี่เหลี่ยมคางหมูที่มีต้นไม้ปกคลุม สูงขึ้นมาจากพื้นดิน ๓๑ เมตร มีเส้นรอบฐาน ๔๑๐ เมตร เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส มีทางเดินลงไปไถดินลึกกว่า ๒๐-๓๐ เมตร ที่มีกองทัพบุ่มทั้งบุรุษ ชั้นที่ และสตรี มีขนาดเล็กเพียงประมาณ ๖๒ เซนติเมตร ตุ๊กตาแต่ละตัวผลิตขึ้นโดยใช้แม่พิมพ์ แทนการปั้นมือแบบสมัยราชวงศ์ฉิน ที่ยุคสมัยห่างกันเพียงไม่นาน

>> ม้าดินเผาสมัยราชวงศ์อัน ตะวันตก ยังเห็นลวดลายเขียน สีสดงามชัดเจน

ที่นำศึกษาคือ มีการตกแต่งทำลวดลาย มีแขนเป็นไม้ สามารถหมุนได้ มีเสื้อผ้า อาภรณ์ เกราะหนัง เครื่องประดับต่าง ๆ อย่างเหมือนจริง แต่น่าเสียดายที่ไม่สามารถ เหลือมาให้เห็นในปัจจุบัน คงสภาพเป็นตุ๊กตา เปลือยไร้แขนอย่างที่ปรากฏ

นอกจากนี้ยังพบอุปกรณ์เครื่องใช้ทางการเกษตร เครื่องครัว เครื่องใช้สอย ในครัวเรือน แสดงเรื่องราวของชีวิตประจำวัน มากกว่าการศึกสงคราม สอดคล้องกับ ข้อมูลทางประวัติศาสตร์ที่ระบุว่า ในยุคนี้ มีการลดภาษี ลดการเกณฑ์แรงงาน และ ไม่มีโครงการก่อสร้างขนาดใหญ่ เมื่อเปรียบเทียบกับสมัยราชวงศ์ฉิน แม้ว่าจะเป็นรูปแบบพิธีกรรมในลักษณะเดียวกัน แต่แนวคิด ที่อยู่เบื้องหลังกลับแตกต่างกันไป ทั้ง ๆ ที่เวลา ผ่านไปจากการสร้างสุสานจักรพรรดิฉินซี เพียง ๕๓ ปี

ที่น่าประทับใจยิ่งคือ หุ่นแต่ตัวจะเปื้อน รอยยิ้มบนใบหน้า แสดงออกถึงความสุขแห่ง ยุคสมัยโดยแท้จริง ต่างจากกองทหาร และม้าดินเผา (ปิงหมาหย่ง) ของจักรพรรดิ ฉินซีเป็นอย่างมาก เพราะกองทหารดินเผา จะมีรูปใบหน้าที่เคร่งครึมเอาจริงเอาจัง ขาด ลีลนและชีวิตชีวา ตามบรรยากาศแห่งยุค สมัยอย่างแท้จริง

>> ภาพวาดจักรพรรดิฉินซีจี้ ภาย ใน พิพิธภัณฑสถานของพระองค์

>> กองทัพหุ่นในสุสานใต้ดิน อยู่ใต้ทางเดิน พื้นกระจก ที่จัดแสดงให้เห็นในสภาพเดิม เมื่อสองพันสองร้อยปีก่อน

๑๓

นอกจากนี้ ยังมีกองทัพของบรรดาสัตว์ดินเผา ทั้งสุกร แกะ แพะ หรือแม้แต่สุนัข ไก่ ถูกฝังเรียงแถวอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ช่างเป็นภาพที่น่าตื่นตาตื่นใจ และที่น่า ทึ่งอีกสิ่งหนึ่งคือ รูปปั้นดินเผาของบุรุษและสตรีในสมัยราชวงศ์ฉินตะวันตก บาง ส่วนยังคงมีสีสันทสวยงาม แม้ว่าจะผ่านกาลเวลามายาวนานกว่า ๒,๒๐๐ ปี เป็นต้น แบบในการศึกษารูปร่างของผู้คน เสื้อผ้าอาภรณ์ การใช้สี ขนบประเพณี ฯลฯ ของ ผู้คนในสมัยราชวงศ์ฉินตะวันตกได้เป็นอย่างดี

ทั้งหมดนี้ถูกจัดแสดงไว้ในพิพิธภัณฑของสุสานอันหยางหลิงในสองส่วน คือ ส่วนของหลุมขุดค้นใต้ดินที่จัดแสดงให้เห็นในสภาพเดิม และสภาพที่ได้มีการขุด แต่งแล้ว ผู้เข้าชมสามารถเดินบนทางเดินพื้นกระจกชมได้อย่างใกล้ชิด กับในส่วน ที่จัดแสดงในห้องพิพิธภัณฑที่มีการคัดเลือกผลงานชิ้นเยี่ยม จัดวางอย่างสวยงาม พร้อมทั้งให้คำบรรยายโดยย่อ การจำลองเครื่องแต่งกาย และวิถีชีวิตของผู้คนใน สมัยราชวงศ์ฉินตะวันตกได้อย่างน่าสนใจยิ่ง

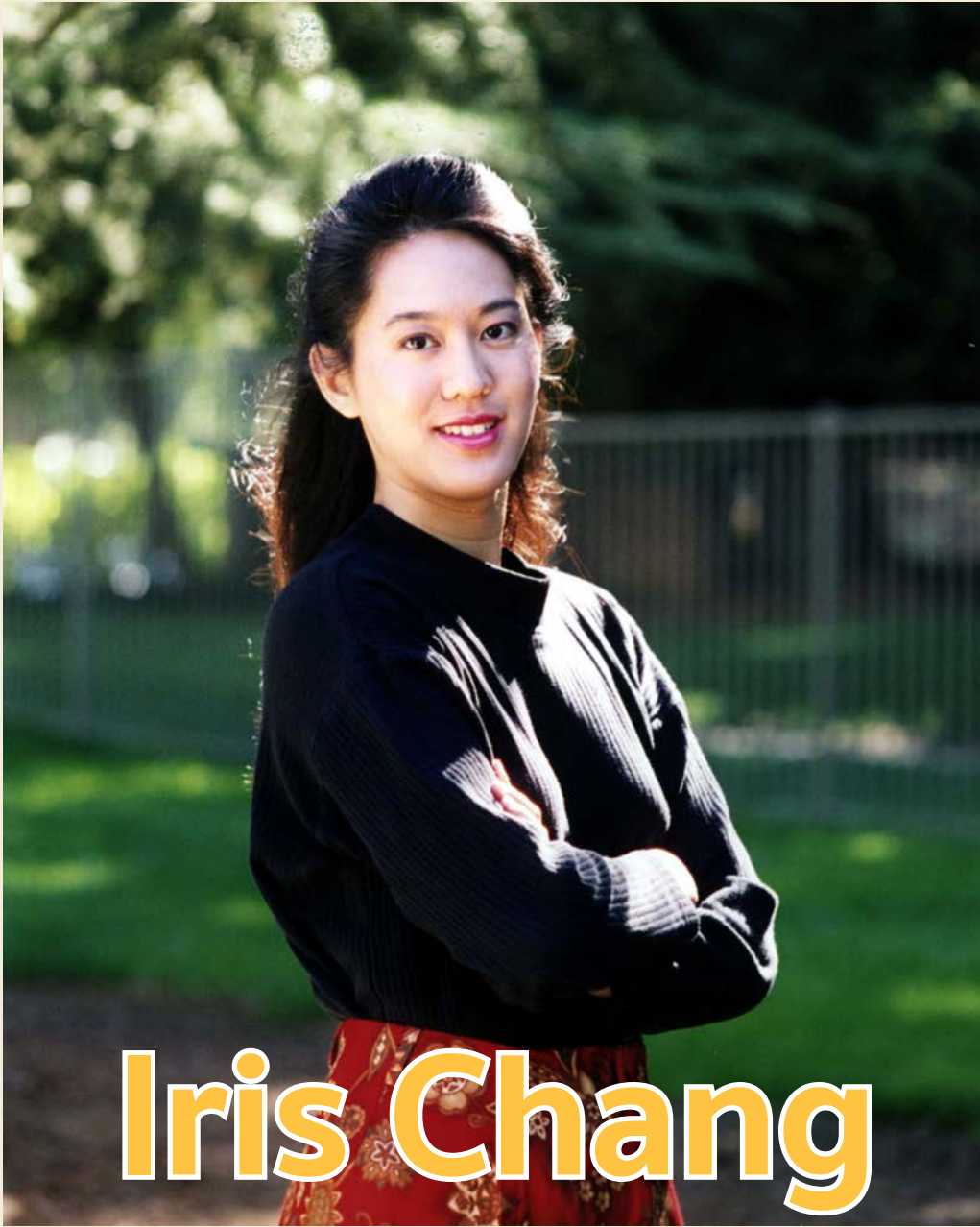
หากมีโอกาสเดินทางมาเยือนนครซีอาน ขอแนะนำให้เดินทางมาเยี่ยมชมสุสาน อันหยางหลิง ซึ่งจะให้เราทราบว่า ชีวิตผู้คนในสังคมแห่งความสุขเมื่อยุคสองพัน สองร้อยปีก่อนนั้น ช่างน่าตื่นตาและน่าประทับใจยิ่งนัก

>> หุ่นทหารบุรุษที่ได้รับการต่อแขนแล้ว กับสภาพหุ่นที่แรกเมื่อขุดค้น

>> เครื่องบวงสรวงยุคราชวงศ์ฉินตะวันตก ที่ขุดค้นพบภายในสุสานอันหยางหลิง

Iris Chang

สตรีที่โลกไม่ลืม

ชื่อ “ไอริส จาง” (Iris Chang) กับหนังสือของเธอ *The Rape of Nanking : The Forgotten Holocaust of World War II* เป็นที่รู้จักดีของนักศึกษาประวัติศาสตร์ยุคใหม่ โดยเฉพาะผู้ที่ใฝ่ศึกษาประวัติศาสตร์ประเทศจีน ในโอกาสที่เรื่องราวของเธอกลับมาปรากฏเป็นข่าวอีกครั้งในสื่อจีนเมื่อเร็ว ๆ นี้ ผู้เขียนก็ถือโอกาสนี้เช่นกัน นำเรื่องราวของเธอมาแนะนำให้ท่านผู้อ่านนิตยสาร *New Silk Road* ได้รู้จัก เพื่อร่วมอาลัย ยกย่อง และเผยแพร่ประวัติอันสูงส่งของเธอให้แพร่หลายออกไป

เชื่อว่าถ้าผู้เขียนไม่แนะนำ คนไทยจะไม่รู้จัก “ไอริส จาง” เสียเลยก็ไม่ใช่ เพราะหนังสือของเธอ “*The Rape of Nanking*” คุณฉัตรนคร อองคสิงห์ ได้แปลเป็นภาษาไทยให้ชื่อว่า *คลังเลือดที่นานกิง* และสำนักพิมพ์มติชนก็ได้พิมพ์เผยแพร่แล้วเป็นครั้งที่ 9 ถ้าท่านอ่านบทความนี้จบ อยากขอเชิญชวนให้อ่านงานเขียนอันมีค่าของเธอจากฉบับแปลของคุณฉัตรนครให้ลึกซึ้งแก่ใจต่อไป

ก่อนจะเข้าสู่เรื่องราวของไอริส จาง ขอกลับไปพูดถึง เหตุการณ์ที่ทำให้เธอตกเป็นข่าวอีกครั้งแต่พอสังเขป เรื่องของ เรื่องก็คือ ขณะนี้ทั้งที่บ้านเกิดของเธอที่อเมริกา และบ้านเกิด บรรพบุรุษของเธอที่เมืองหวายอัน (Huai'an) มณฑลเจียงซู กำลังก่อสร้างอนุสรณ์สถานรำลึกถึงคุณูปการอันยิ่งใหญ่ ที่ เธอได้อุทิศชีวิตปกป้องคุณค่าความเป็นมนุษย์และสันติสุข ของโลก ในระหว่างนี้บิดามารดาของเธอจึงไปปรากฏตัว ในที่ต่าง ๆ เพื่อมอบข้าวของเครื่องใช้ของลูกสาว รวมทั้ง หลักฐานประวัติศาสตร์อีกมากมายที่ไอริสทิ้งไว้ข้างหลัง เพื่อนำไปจัดแสดงในพิพิธภัณฑ์ที่หวายอัน และสวนสาธารณะแห่ง ใหม่ที่ตั้งขึ้นตามชื่อของเธอในเมืองซานโฮเซ (San Jose) รัฐ แคลิฟอร์เนีย ในบรรดาส่งของมีค่าเหล่านี้ มีภาพถ่ายนับร้อย ๆ ภาพที่เธอบันทึกไว้ขณะลงไปเก็บข้อมูลที่นานกิง ซึ่งส่วนใหญ่ถูกเปิดเผยเป็นครั้งแรก เห็นแล้วผู้เขียนยิ่งรู้สึกถึงความ อองจากกล้าหาญของเธอและยิ่งต้องการแนะนำเรื่องราวของ เธอให้โลกรู้จัก

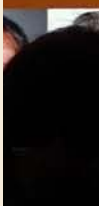
หลังจากที่จักรวรรดินิยมญี่ปุ่นค่อย ๆ แทรกซึมกลืนกิน ดินแดนทางภาคอีสานของจีนอยู่หลายปี วันที่ 7 กรกฎาคม 1937 (จีนเรียกว่า “เหตุการณ์ 7.7”) รัฐบาลก๊กมินตั๋งของ สาธารณรัฐจีนในขณะนั้น ก็ประกาศสงครามกับญี่ปุ่นอย่างเป็นทางการ แต่กองทัพจีนอ่อนแอเกินกว่าจะสู้รบกับญี่ปุ่น เจียงไคเช็คจึงต้องทิ้งเมืองหลวงนานกิงถอยไปตั้งหลักที่ เมืองฉงชิ่ง (จุงกิง) จนวันที่ 13 ธันวาคม ญี่ปุ่นก็ยึดตรา ทัพเข้านานกิงอย่างสะดวกง่ายดายไร้การต่อต้าน และตลอด 6 สัปดาห์ต่อจากนั้น ญี่ปุ่นก็ทิ้งปล้น-ฆ่า-ข่มขืน ชวานานกิง อย่างโหดเหี้ยมป่าเถื่อนที่สุดเท่าที่มนุษย์ชาติเคยประสบ มาในประวัติศาสตร์ มีชาวเมืองถูกฆ่าตายอย่างเลือดเย็น 300,000 คน และสตรีอีกนับไม่ถ้วนถูกทหารซามูไรที่เก็บ กดความตื่นตระหนกมานาน กระทำชำเรากลางถนนหนทาง เยี่ยงสัตว์ป่าก็ไม่ปาน

โชคดีที่ปู่ย่า-ตายายของไอริสตัดสินใจหนีตามรัฐบาลออก จากนานกิงหลายสัปดาห์ก่อนกองทัพญี่ปุ่นจะเข้ายึดเมือง พ่อ กับแม่ของไอริสจึงไปเกิดที่จุงกิง และต่อมาเมื่อทั้งคู่ได้แต่งงาน กันก็ชวนกันอพยพจากบ้านเกิดไปตั้งรกรากที่อเมริกาในปี 1949 ไอริสถือกำเนิดที่อเมริกาในเดือนมีนาคม 1968

แม่ของไอริสเล่าไว้ใน The Woman Who Could Not Forget พิมพ์เผยแพร่หลังไอริสถึงแก่กรรมได้ 3 ปี ว่า ไอริส เป็นเด็กช่างคิดช่างถาม พอเริ่มรู้ความก็ชอบให้พ่อแม่เล่าเรื่อง ราวในวัยเด็กให้ฟัง ตรงนี้เองคือจุดเริ่มต้นของความคิดฝังใจ ไม่รู้ลืมของไอริสเกี่ยวกับเหตุการณ์นองเลือดที่บ้านเกิดของ บรรพบุรุษในประเทศจีน

เธอเริ่มต้นค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารต่าง ๆ ในห้องสมุด ขณะเป็นนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ และหนึ่งใน เอกสารที่เธอพบซึ่งเป็นจุดเปลี่ยนชีวิตของเธอไปตลอดกาล คือบันทึกส่วนตัวของ Wilhelmina Vautrin อดีตมิชชัน นารีอเมริกันที่ไปทำงานเป็นผู้อำนวยการวิทยาลัยจีนหลังใน กรุงนานกิง ซึ่งในวันมหาโหดหลังจากกองทัพญี่ปุ่นยึดกรุง นานกิงได้นั้น ไวทรีนได้สั่งให้เปิดประตูมหาวิทยาลัยเพื่อให้ ชาวเมืองเข้าไปหลบภัยอยู่ข้างใน สามารถช่วยชีวิตชวานานกิง ไปได้นับหมื่นคน แต่ภาพความโหดเหี้ยมที่เห็นซ้ำเห็นซากใน เหตุการณ์ครั้งนั้นติดตรึงฝังลึกในใจเธอจนลบไม่ออก ในที่สุด ไวทรีนตัดสินใจจบชีวิตตัวเองในปี 1941 ที่บ้านเกิดในอเมริกา

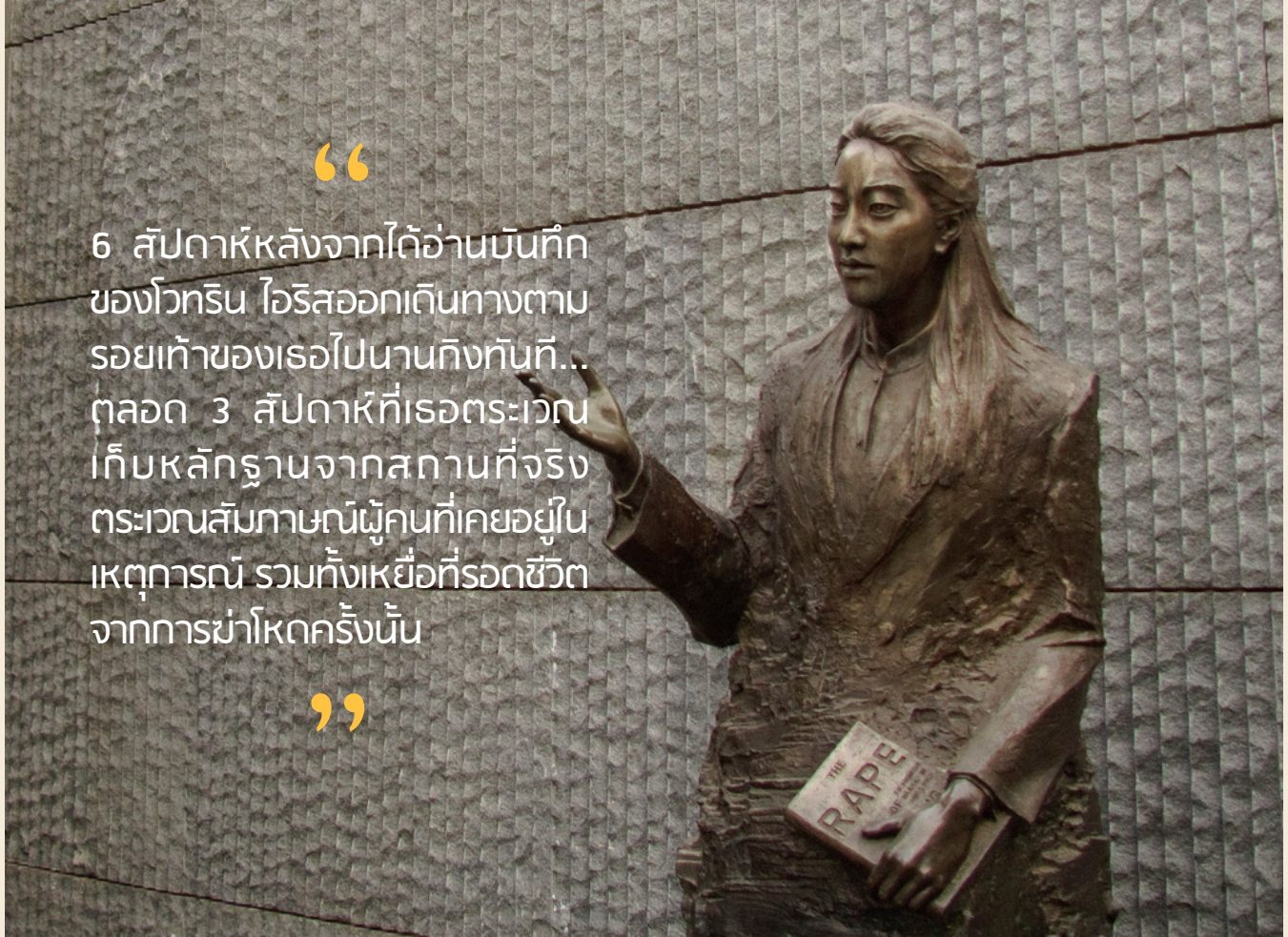
6 สัปดาห์หลังจากได้อ่านบันทึกของไวทรีน ไอริสออก เดินทางตามรอยเท้าของเธอไปนานกิงทันที ที่นั่นเธอได้พบ กับหยางเซียหมิง (Yang Xiaming) ซึ่งกำลังทำวิจัยเรื่อง เดียวกันอยู่พอดี หยางได้ช่วยเป็นล่ามให้เธอตลอด 3 สัปดาห์ ที่เธอตระเวนเก็บหลักฐานจากสถานที่จริง ตระเวนสัมภาษณ์ ผู้คนที่เคยอยู่ในเหตุการณ์ รวมทั้งเหยื่อที่รอดชีวิตจากการฆ่า โหดครั้งนั้น

“

6 สัปดาห์หลังจากได้อ่านบันทึกของไอริส เธอออกเดินทางตามรอยเท้าของเธอไปนานถึงกันก็... ตลอด 3 สัปดาห์ที่เธอตระเวนเก็บหลักฐานจากสถานที่จริง ทั่วประเทศสัมภาษณ์ผู้คนที่เคยอยู่ในเหตุการณ์ รวมถึงเหยื่อที่รอดชีวิตจากการฆ่าโหดครั้งนั้น

”

สภาพจิตใจของไอริสในตอนนั้น หยางเซียหมิงได้เล่าให้แม่ของไอริสฟังเมื่อเดือนธันวาคมที่ผ่านมา ในโอกาสที่แม่ของเธอเดินทางไปนานกิงเพื่อมอบเอกสารและหลักฐานต่าง ๆ ให้กับพิพิธภัณฑ์ใหม่ที่หน่วยอ้างว่า “เด็กสาวที่ผมเพิ่งรู้จักเมื่อไม่กี่วันก่อน เด็กสาวที่เต็มไปด้วยความเร่าร้อน แต่แล้วกลับตกอยู่ในสภาพซึมเศร้าอย่างหนัก มันเป็นภาพที่ทำให้หัวใจของผมแทบแตกสลาย”

ส่วนไอริสเองก็ถ่ายทอดความรู้สึกของเธอขณะอยู่ในนานกิงเป็นตัวหนังสือว่า..

“ฉันไม่ได้เตรียมใจมาก่อนเลยสำหรับภาพเหล่านี้.. ภาพหวั่นไหวโลกเกรงอะกรังด้วยเลือดกระดากกระต่างถูกตัดหลุดออกจากป่า ไล่ฟุ้งที่ถูกคว้านออกมากองอยู่กับพื้น หญิงสาวใบหน้าบ่งบอกความรู้สึกอับอายและทุกข์ระทมแสนสาหัส เพราะเรือนร่างของพวกเธอนอกจากเปลือยเปล่าแล้ว ยังถูกผู้กระทำชำเราบังคับให้อยู่นิ่ง ๆ ในท่วงท่าต่าง ๆ ที่เผยให้อวัยวะเพศอย่างโจ่งแจ้ง”

ไอริสใช้เวลาค้นคว้าความจริงอย่างเจ็บปวดอยู่ 3 ปีเต็มระหว่างนั้นเธอมักจะบ่นให้แม่ฟังว่าฝันร้ายบ่อย ๆ ตอนกลางคืน ซึ่งแม่ก็สั่งให้เธอเลิกเสียที่กับงานที่กำลังทำ แต่เธอบอกว่าเลิกไม่ได้เพราะเธอมีหน้าที่ต้องพูดแทนคนต่าง ๆ ที่ไม่มีโอกาส

พูดแล้ว.. “ไอริสกลายเป็นเด็กฉุนเฉียวไม่เกรงกลัวอะไรเลย” แม่ของเธอบอก

ปี 1998 หนึ่งปีหลังจากหนังสือ The Rape of Nanking พิมพ์เผยแพร่และเป็นที่ถูกกล่าวถึงกันอย่างกว้างขวางในสังคม ไอริสได้รับเชิญให้ไปออกรายการโทรทัศน์คู่กับเอกอัครราชทูตญี่ปุ่นประจำอเมริกา นายคูนิจิโกะ ไชโตะ ตอนหนึ่งเมื่อทูตญี่ปุ่นพูดถึงเหตุการณ์ที่นานกิงจบลง ไอริสก็หันไปพูดกับผู้ดำเนินรายการว่า

“Japan’s behavior during World War II was less a product of dangerous people than of a dangerous government, in a vulnerable culture, in dangerous times, able to sell dangerous rationalizations to those whose human instincts told them otherwise”
Iris Chang

“พฤติกรรมของญี่ปุ่นในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นผลผลิตของภยันตรายที่เกิดจากรัฐบาลมากกว่าตัวบุคคล รัฐบาลที่ใช้ประโยชน์จากจุดอ่อนเปราะบางของวัฒนธรรม ใช้ประโยชน์จากช่วงเวลาหน้าสิ่วหน้าขวาน ทำการเผยแพร่ตรรกะที่เป็นภัยเพื่อให้คนทำในสิ่งที่ตรงข้ามกับสัญชาตญาณมนุษย์” ไอริส จาง

จีนจะปลดพนักงานรัฐวิสาหกิจออก 5-6 ล้านคน”

ในช่วงเปลี่ยนผ่านของการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจที่ใช้อุตสาหกรรมหนักเป็นตัวขับเคลื่อน ไปสู่การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรคนที่มีเทคโนโลยีทันสมัยอยู่ในมือ จะมีผลให้อุตสาหกรรมรูปแบบเดิมที่มีการผลิตล้นเกิน โดยเฉพาะอุตสาหกรรมถ่านหินและเหล็ก ต้องตั้งเป้าปลดพนักงานออก 3 ล้านคนจาก 10 ล้านคนในอีก 2-3 ปีข้างหน้า

แต่นายฉวีเซ้าสื่อ รัฐมนตรีกระทรวงการปฏิรูปและพัฒนาแห่งชาติให้สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าวว่า การลดพนักงานวิสาหกิจครั้งนี้จะไม่ส่งผลกระทบต่อแรงงานเหมือนเมื่อครั้งที่เกิดขึ้นในปี 1997-1998 ซึ่งครั้งนั้นมีพนักงานถูกปลดออกถึง 21 ล้านคน สาเหตุเพราะรัฐวิสาหกิจในขณะนั้น

ขาดทุนหนัก ไม่สามารถแข่งขันกับธุรกิจเอกชนที่กำลังเติบโต การลดพนักงานลงครั้งนี้เป็นการรีดพลังงานส่วนเกินออก เพิ่มความกระฉับกระเฉงยิ่งขึ้นให้กับเศรษฐกิจโดยรวม ที่สำคัญเป็นการลดตามนโยบายที่รัฐเป็นผู้กำหนดเอง และได้มีการเตรียมแผนรองรับไว้แล้วอย่างเป็นขั้นเป็นตอน เช่น มีคำสั่งให้ควมรวมกิจการบางอย่างเข้าด้วยกันมาก่อนแล้วหลายปี ยับยั้งโครงการใหม่ที่ที่มีกำหนดจะเปิดเอาไว้ก่อน วิสาหกิจบางแห่งก็เริ่มตัดชั่วโมงทำงานและลดเงินเดือนพนักงานแทนการปลดออก ที่สำคัญรัฐบาลเชื่อมั่นว่า ตลาดภาคบริการที่กำลังเติบโตใหญ่จะดูดซับแรงงานที่ถูกปลดออกได้แน่นอน ปีที่แล้วมีธุรกิจบริการจดทะเบียน

เพิ่มขึ้น 4.4 ล้านราย หรือ 12,000 ราย เกิดขึ้นใหม่ทุกวัน ผู้หางานก็เข้าถึงข้อมูลแหล่งงานใหม่ได้รวดเร็วกว่าแต่ก่อน

อย่างไรก็ตาม รัฐบาลได้เตรียมสำรองงบประมาณไว้ 100,000 ล้านหยวนเอาไว้แล้ว สำหรับรองรับผลกระทบและให้การช่วยเหลือพนักงานที่ถูกปลดออกจนกว่าจะได้งานใหม่

วิวาห์พ่าฝันของหนุ่มสาวชาวจีน

แม้ในภาวะเศรษฐกิจชะลอตัว แต่ธุรกิจจัดงานแต่งงานในประเทศจีนกลับเติบโตขึ้นทุกปีในอัตราเฉลี่ยปีละ 10% เพราะคนจีนทุกวันนี้มีชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้น การใช้จ่ายเพื่องานสำคัญให้กับชีวิต ๆ ละครั้ง จึงเป็นเรื่องที่คนหนุ่มสาวชนชั้นกลางพร้อมที่จะจ่ายปีทีแล้วคนจีนจดทะเบียนแต่งงานประมาณ 12.13 ล้านคู่ทั่วประเทศ แต่ละคู่ใช้เงินจัดงานวิวาห์คิดเฉลี่ยคู่ละ 76,000 หยวน (ประมาณ 380,000 บาท) ทำรายได้ให้กับตลาดวิวาห์ที่มีธุรกิจให้บริการจัด

งานอยู่เป็นจำนวนมาก ปีที่แล้วตลาดมีรายได้ 9 แสนล้านหยวน (ประมาณ 4.5 ล้านล้านบาท) ถ้าตลาดเติบโตในอัตรปีละ 10% ตลอดไปอย่างทีคาด อีก 5 ปีข้างหน้าตลาดวิวาห์ของจีนจะมีมูลค่าสูงถึง 3 ล้านล้านหยวน หรือ 15 ล้านล้านบาท

ข่าวกล่าวว่าคนจีนยุคนี้โดยเฉพาะคนหนุ่มสาวที่เกิดหลังปี 1990 ชอบสรรหารูปแบบการจัดงานแต่งงานที่แปลกแหวกแนวเพื่อสร้างความตื่นเต้นประทับใจให้กับแขกที่มาร่วมงาน เช่น จงใจเลือกสถานที่จัดแต่ง

ภายในงานเป็นสี่จัตุรัส ตกแต่งกันแบบช็อคความรู้สึก ชุดเจ้าสาวใช้สีดำตัดกับแดงก็ยังมี ด้วยเหตุผลว่าต้องการสื่อให้เห็นรสนิยมของคู่บ่าวสาว บางคู่เลือกจัดงานในคลับที่มีความเป็นส่วนตัวสูง เพราะทนไม่ได้กับงานแต่งงานที่จัดพร้อมกัน 3-4 งานในโรงแรมเดียวกัน บางคู่ก็เลือกจัดงานตอนกลางคืน

เพื่อจะได้เล่นแสงสี ยิ่งพลุในงาน สร้างบรรยากาศที่สุดแสนโรแมนติก บางคู่ชวนกันไปถ่ายรูปคู่ใต้น้ำ บินไปถ่ายกับสิงสาราสัตว์ที่ป่าซาฟารีในแอฟริกา ไปถ่ายกับนกเพนกวินที่ขั้วโลกใต้ ซึ่งต้องบวกค่าใช้จ่ายพิเศษสำหรับช่างภาพมืออาชีพที่ติดตามไปด้วย ข่าวกล่าวว่าบริษัทที่รับจัดงานพิสดารตามความต้องการของลูกค้า เฉพาะรายได้รับความนิยมมากขึ้นเรื่อย ๆ สนนราคาถ้าไม่ถึงกับพิสดารเกินไป ตั้งแต่นั่งลงปรึกษาจนเป็นออแกไนเซอร์ให้ตลอดงานจะตกอยู่ที่ 50,000 หยวนหรือประมาณ 250,000 บาท

ข่าวยังกล่าวอีกว่า ความหลงใหลรูปแบบงานที่แปลกแหวกแนวอย่างไม่มีที่สิ้นสุด สะท้อนให้เห็นว่าหนุ่มสาวมีอันจะกินยุคใหม่ของจีนหันหลังให้กับพิธีกรรมทางศาสนา ซึ่งในอดีตเคยเป็นองค์ประกอบสำคัญของงานแต่งงาน แต่งานมาทุ่มสุดตัวให้กับงานฉลองที่เลี้ยงไว้ว่าจะต้องไม่เหมือนใครและไม่มีใครทำได้เหมือน

เส้นहनง

เทพกสิกร และราชาแห่งการแพทย์สมุนไพรจีน

เส้นहनง เป็นหนึ่งในเทพ ที่ได้รับการเคารพนับถืออย่างมากจากชาวจีน ด้วยการมอบความรู้ด้านเกษตรกรรม การแพทย์ และประเพณีวัฒนธรรมต่างๆที่กลายมาเป็นรากฐานสำคัญ ที่นำประเทศจีนเข้าสู่การพัฒนา จนกระทั่งกลายเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ในปัจจุบัน รูปภาพ รูปสลักของเส้นहनง จึงมักปรากฏให้เห็นบ่อยครั้งตามสถานที่ต่างๆในประเทศจีน ทั้งในรูปแบบของถาพี ชายชราที่นั่งอยู่บนหลังควาย หรือนักพรตที่กำลังทานสมุนไพรเพื่อทดสอบคุณสมบัติของพวกมัน เป็นต้น นอกจากนี้ เส้นहनง ยังเป็นที่รู้จักกันในฐานะ “หนึ่งในสามจักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่” ในฐานะ “จักรพรรดิแดง” และ “ห่ากษัตริย์” แห่งดินแดนจินโบราณ และยังเชื่อกันว่า เขาเป็นหนึ่งในคนที่กุมความลับในการปรุงยาอายุวัฒนะ และการเปลี่ยนตะกั่วให้เป็นทองคำอีกด้วย

ถึงแม้ว่า เส้นहनง จะได้รับการนับถือว่าเป็นเทพ แต่เรื่องราวของเขาดูเหมือนจะไม่ได้เป็นเพียงเรื่องเล่าขานเหมือนกับตำนานอื่นๆ มีหลักฐานหลายประการ ที่ช่วยสนับสนุนให้นักประวัติศาสตร์เชื่อว่า เส้นहनง อาจมีตัวตนอยู่จริง โดยเชื่อว่าบ้านเกิดที่แท้จริงของ เส้นहनง นั้น อยู่ใกล้กับพรมแดนทางทิศตะวันออก ของมณฑลซานซี และคาดว่าเขาน่าจะมีชีวิตอยู่ในช่วง 25-27 ปี ก่อนคริสกาล โดยมี มารดาเป็นเจ้าของของประเทศเล็กๆแห่งหนึ่ง มีพ่อเป็นชาวมังกรสวรรค์ ชื่อของ เส้นहनง มีความหมายว่า “พระเจ้าของชาวนา”

ตำนานของ เส้นहनง เริ่มต้นขึ้นตั้งแต่เขายังเป็นเด็ก เชื่อกันว่า เขาพูดได้หลังจากที่เกิดได้เพียง 3 วัน เริ่มเดินได้ในหนึ่งสัปดาห์ และเริ่มไถนา เมื่ออายุได้สามขวบ หลังจากที่เติบโตขึ้น เส้นहनง ในวัยหนุ่ม เริ่มสังเกตเห็นว่า ในยุคนั้น ชาวจีน มีจำนวนมากเกินไป สัตว์ที่ถูกล่ามาเป็นอาหารก็ไม่เพียงพอ คน

อ่อนแอต้องอดอยาก อีกทั้งยังถูกโรคภัยไข้เจ็บต่างๆคร่าชีวิตไปอีกเป็นจำนวนมาก เส้นहनง ไม่สามารถทนยั้งดูตาย จึงได้พยายามเปลี่ยนแปลงคุณภาพชีวิตของคนเหล่านั้น จากเพียงแค่การหาเนื้อหอย ผลไม้ป่ามาทานเพื่อประทังชีวิตไปวันๆ ให้กลายเป็นสังคมเกษตรกรรม ที่อุดมไปด้วยธัญพืช และพืชผัก ผลไม้ต่างๆ

เชื่อกันว่า เส้นहनง เป็นบุรุษคนแรกที่ถ่ายทอดความรู้ด้านการเกษตรกรรมให้กับชาวจีน การใช้จอบ คันไถ การใช้ขวานตัดไม้ วิธีรักษาเมล็ดพันธุ์พืช โดยใช้ปัสสาวะมาต้ม ขุดคลองชลประทาน เส้นहनง ยังเป็นที่รู้จักกันในฐานะของราชาแห่ง 5 ธัญพืช ได้แก่ ข้าวสาลี ข้าว ลูกเดือย ถั่ว และข้าวฟ่าง ที่ได้กลายมาเป็นอาหารหลักของคนทั่วโลกในปัจจุบัน รวมไปถึงพิธีบวงสรวงขอบคุณเทพเจ้าหลังจากที่ทำการเก็บเกี่ยวพืชผลอีกด้วย นอกจากนี้ เส้นहनงยังเป็นผู้ที่ค้นพบคุณสมบัติของ “โอบซา” โดยบังเอิญ จากการต้มน้ำดื่ม แล้วมีโอบซาปลิวตกลงไปในหม้อ เมื่อต้มน้ำจากโอบซา ปรากฏว่ามีรสชาติที่ดี กลิ่นหอม และทำให้รู้สึกสดชื่น หลังจากนั้นชา ก็ได้เติมเต็มความสุขให้กับคนทั่วโลก

เลินหนง ยังเป็นผู้พัฒนาเทคนิคด้านการแพทย์แผนจีนโบราณ คิดค้นการจับชีพจร การฝังเข็ม การใช้ยาสมุนไพรในการรักษาโรค ทำให้เขาถูกนับถือในฐานะ “บิดาแห่งการแพทย์แผนจีน” เลินหนง ค้นพบว่า พืชบางอย่างสามารถเป็นยารักษาโรค หรือเป็นพิษได้ ขึ้นอยู่กับปริมาณที่ใช้ ด้วยการทดลองผลลัพธ์กับตัวเองต่านานระบุนว่า เลินหนง มีร่างกายและกระเพาะอาหารที่โปร่งใส ทำให้สามารถมองเห็นผลที่เกิดขึ้นกับตัวเองหลังจากทานสมุนไพรชนิดต่างๆอย่างชัดเจน เลินหนง เคยทานพืชมีพิษถึง 70 ชนิด ในวันเดียว หลังการทดสอบคุณสมบัติของสมุนไพรอย่างยาวนาน เขาได้เสียชีวิตลงหลังจากทานวัชพืชที่มีดอกสีเหลือง ที่ทำให้ลำไส้ของเขาแตก ก่อนที่จะทันได้มีโอกาสดื่มน้ำชาที่ ใช้เป็นยาแก้พิษที่เกิดขึ้นจากการทานสมุนไพร

จากการเสียดลวิจัย จนสามารถค้นพบตัวยาจากสมุนไพรแร่ธาตุ และสัตว์มากมาย ที่มีทั้งคุณ และโทษต่อร่างกาย นำไปสู่การเกิดตำหรับยาแผนจีนที่มีประวัติศาสตร์เก่าแก่มากที่สุดในโลก สมุนไพรกว่า 365 ชนิดที่ เลินหนง ค้นพบผลลัพธ์ ถูกรวบรวมเอาไว้ กลายเป็นบันทึกด้านการแพทย์ที่เก่าแก่ ในชื่อของ “สมุนไพรคลาสสิกของเลินหนง” ที่เชื่อกันว่าถูกเขียนขึ้นราวศตวรรษที่ 2 หลังการล่มสลายของราชวงศ์ฮั่น โดยแบ่ง

สมุนไพรออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ระดับบน (กระตุ้น) ระดับกลาง (รักษา) และระดับต่ำ (พิษ) สมุนไพรทุกชนิดมีจุดแข็งจุดด้อย ที่แตกต่างกัน เมื่อนำมาผสมรวมกันตามสูตร ก็จะได้ความสมดุลในการรักษาโรคอย่างมีประสิทธิภาพ พร้อมกับลดผลข้างเคียงที่ได้รับให้น้อยลง เทคนิคดังกล่าว ทำให้เกิดการพัฒนาวงการแพทย์อย่างมาก และเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้ยาแผนจีน ใช้ได้ผลเป็นอย่างดีจนกระทั่งถึงปัจจุบัน ความก้าวหน้า ที่ เลินหนง ได้วางรากฐานเอาไว้เหล่านี้ ช่วยทำให้คนจีนมีอายุยืนยาวขึ้น และมีอัตราการเกิดมากขึ้น

นับพันๆปี ที่จิตวิญญาณอันบริสุทธิ์ของ เลินหนง ผู้อุทิศทั้งชีวิตเพื่อความเจริญก้าวหน้าในด้านต่างๆของมนุษยชาติ ทำให้คนจีนจำนวนมาก ยังคงเคารพบูชาเขาอย่างมาก ในฐานะของ “ราชาแห่งการแพทย์” นำไปสู่การปฏิธานในการช่วยเหลือผู้อื่นของแพทย์ทั่วโลก และเขายังถูกนับถือเป็น “เทพแห่งการเกษตร” ที่ในปัจจุบัน มีวัดหลายแห่ง และสถานที่สำคัญ อีกมากมายในประเทศจีน ที่ยังคงให้ความเคารพในสิ่งที่เขาได้ทำอยู่อย่างสม่ำเสมอ เช่น รูปปั้นหินยักษ์ของ เลินหนง ในมณฑลหูเป่ย์ เป็นต้น ชาวจีนจะสักการะ เลินหนง ด้วยธูปหอม และดอกไม้ไฟ โดยเฉพาะในวันที่ 26 เมษายน ที่เชื่อกันว่า เป็นวันเกิดของ เลินหนง

แคว้นจ๊กก๊ก (2)

ฉบับที่แล้วฉันเล่าเกี่ยวกับบทกวีเสฉวนในอดีต และสอดแทรกเรื่องของนวนิยายสามก๊กไปด้วย ฉบับนี้จะขอเล่าเกี่ยวกับบทกวีเสฉวนในปัจจุบันซึ่งบทกวีเสฉวนยังคงมีความสำคัญในด้านเศรษฐกิจของจีน

ฉันใช้ชีวิตในเสฉวนมาเกือบ 4 ปี เห็นความโดดเด่นของเสฉวนอยู่ 5 ประการ ได้แก่ อาหาร หลิงงาม สถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ และความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ

อาหารเสฉวนซึ่งเป็น 1 ใน 4 สายหลักของอาหารจีนอันโด่งดัง ไม่ว่าจะเดินทางไปมณฑลไหนของจีน จะต้องเห็นร้านอาหารเสฉวนอยู่ทั่วทุกหนแห่ง ว่ากันว่าอาหารเสฉวนมีความหลากหลายกว่า 5,000 ชนิด ชาวจีนเองก็ชื่นชอบและยกย่องให้อาหารเสฉวนเป็นอาหารเลิศรสในอันดับต้น ๆ ในบรรดาอาหารจีน ด้วยรสชาติที่แปลกเฉพาะตัวของอาหารเสฉวนที่ประกอบด้วย “ชาลิ้น” “เผ็ดร้อน” และ “หอม” ซึ่งมาจาก “ฮวาเจียว” เป็นพริกสมุนไพรชนิดหนึ่ง นิยมใส่ในอาหารเพื่อเพิ่มความเผ็ด และความหอม เมื่อรับประทานโดนฮวาเจียวแล้ว ลิ้นจะค่อย ๆ ซา ฮวาเจียวจะนิยมใส่ใน “สุกี้เสฉวน” หรือภาษาจีนเรียกว่า “ฮั่วกั๋ว” เมื่อครั้งที่ฉันมาเสฉวนแรก ๆ ก็ไม่ค่อยชินกับรสชาตินี้สักเท่าไร แต่พออยู่ได้นานเข้าก็เริ่มติดรสชาตินี้ และเริ่มชวนเพื่อนออกไปทานอาหารนอกบ้านบ่อย ๆ จากเดิมที่ทำอาหารทานเองที่บ้าน ระยะเวลา ๑ ปี เริ่มติดหนักขึ้น กระทั่งว่า พอได้กลิ่นฮวาเจียวก็เกิดน้ำลายสอขึ้นมาทันที เมนูที่ฉันชอบมีหลายเมนู เช่น หุยโกโร่ว (หมูสามชั้นผัดพริกหยวก) ข้าวหุย (ปลาย่างในน้ำมันพริก) ฮั่วกั๋ว (หม้อไฟเสฉวน) ตันตันเมี่ยน (บะหมี่เสฉวน) หม่าล่าจีเฟียน (ไก่แซ่บน้ำมันพริก)

สำหรับสาวงามเสฉวน ใครที่เคยมาที่นี่ก็ต้องยอมรับว่า สาวเสฉวนสูงเพียวรูปร่างดี และมีผิวพรรณขาว อาจจะได้ด้วยอาหารและสภาพอากาศที่ไม่ค่อยมีแสงแดด ด้วยสภาพภูมิประเทศของเสฉวนเป็นแอ่งกระทะ และถูกปกคลุมด้วยเมฆหมอกเกือบทั้งปี ในปีหนึ่ง ๆ จะมีแดดปรากฏให้เห็นแบบนับครั้งได้ นอกจากความสวยงามที่ได้รับจากธรรมชาติแล้ว ความงามที่แต่งเติมด้วยเครื่องประดับภายใน ทั้งการแต่งหน้า เลื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า ตามแฟชั่นสมัยใหม่ก็ทำให้สาวเสฉวนดูมีบุคลิกเป็นแบบฉบับของตนเองซึ่งชวนน่ามองเช่นกัน เพื่อนชาวไทยทั้งชายและหญิงหลายท่านของฉันที่ได้เคยมาเสฉวน ต่างก็บอกว่า สาวเสฉวนแต่งกายได้แบบลงตัว

ทั้งเสื้อผ้าหน้าผม ดูเข้ากันดีตามแบบแฟชั่น การรักสวยรักงามนี้เองที่ทำให้ธุรกิจด้านสุขภาพและความงามในเสฉวนเฟื่องฟูอย่างมาก ทั้งโรงพยาบาลศัลยกรรมความงาม ร้านเครื่องสำอางค์จากเกาหลีและญี่ปุ่น ร้านขายเสื้อผ้าแฟชั่นแบรนด์ต่าง ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการบริโภคที่มีกำลังซื้อสูงของสาวเสฉวน

สถานที่ท่องเที่ยวในเสฉวนทั้งในด้านประวัติศาสตร์และธรรมชาติมีความโดดเด่นมากเช่นกัน ผู้อ่านหลายท่านที่เคยมาเที่ยวเสฉวน อาจจะรู้จักเพียง ศาลเจ้าขงเบ้ง เขาชือเป่ย์ หลวงพ่อโต เล่อซาน อุทยานแห่งชาติจิวโจวโกว แต่เสฉวนยังมีสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่งดงามอีกหลายแห่ง เพียงแต่เดินทางไปค่อนข้างลำบาก จึงมีน้อยคนที่จะรู้จักและเดินทางไป ฉันได้เดินทางไปรอนแรมยังสถานที่ท่องเที่ยวเหล่านี้แล้วก็ประทับใจมากแน่นอน นอกจากมุมมองเรื่องราวของสามก๊กที่ฉันชื่นชอบ การท่องเที่ยวในเสฉวนมันทำให้ฉันรู้จักจีนในมุมมองอื่น ๆ มากยิ่งขึ้น เนื่องจากเสฉวนมีพื้นที่ของชนกลุ่มน้อยหลากหลายชนชาติ โดยเฉพาะสถานที่ท่องเที่ยวในเขตปกครองตนเองชาวทิเบตซึ่งเป็นระดับอำเภอของมณฑลเสฉวน ตั้งอยู่ทางภาคเหนือ และภาคตะวันตก ได้แก่ เขตปกครองตนเองอาปาชนชาติทิเบตและเซียง สถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง คือ ลั่วเอ๋อเก๋าย (若尔盖) เป็นดินแดนทุ่งหญ้าที่กว้างใหญ่ที่สุดในมณฑลเสฉวน, เขตปกครองตนเองกานจิวชนชาติทิเบต สถานที่ท่องเที่ยวมีชื่อ คือ เต้าเจิงหย่าติง (稻城亚丁) เป็นเขตธรรมชาติซึ่งอยู่สูงประมาณ 4,000-6,000 เมตรจากระดับน้ำทะเล ติดกับเขตกีรีลาของมณฑลยูนนาน มีทิวทัศน์ที่งดงามทั้งในฤดูใบไม้ร่วงซึ่งจะสามารถเห็นภูเขาสีแดงขึ้นเต็มหุบเขา และฤดูหนาวซึ่งมีหิมะปกคลุมยาวนาน ทั้งยังมี เซอตา (色达) เป็นอำเภอในหุบเขาซึ่งมีนักบวชพุทธศาสนาสายทิเบตกว่า 40,000 คน มาอาศัยอยู่เพื่อศึกษาธรรมะที่สถาบันพระพุทธรูปที่ใหญ่ที่สุดในโลก เรียกว่า “Larung Gar Buddhist Academy” (喇荣五明佛学院) ป่าเขาล่าเน้าไพโร และวิวทิวทัศน์ในสองเขตปกครองนี้งดงามราวกับภาพวาด เป็นองค์ประกอบที่ขาดไม่ได้เลยที่ทำให้เสฉวนเป็น “ดินแดนแห่งสวรรค์” อย่างแท้จริง

มณฑลเสฉวนจัดเป็นมณฑลทางตะวันตกของจีน ในอดีตมีระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่ล้าหลังกว่ามณฑลทางภาคตะวันออกของจีน แต่หลังจากที่รัฐบาลจีนกลางดำเนินนโยบายพัฒนาภาคตะวันตกของจีน ตั้งแต่ปี 2543 (Go West Policy) เป็นต้นมา มณฑลเสฉวนได้กลายเป็นพื้นที่ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคตะวันตกของรัฐบาลจีนโดยรัฐบาลให้ความสำคัญกับการสร้างเส้นทางเชื่อมโยงภาคตะวันตกกับภาคตะวันออกของจีน เพื่อลดความเหลื่อมล้ำด้านการพัฒนาทางเศรษฐกิจ ดึงดูดเทคโนโลยีและการลงทุนจากฝั่งตะวันออก รวมถึงการให้สิทธิพิเศษทางภาษีให้กับธุรกิจต่างชาติที่มาลงทุน โดยมีนครเฉิงตูเป็นเมืองนำร่องในการดำเนินนโยบายพัฒนาเขตเมืองและชนบท เพื่อลดช่องว่างในการกระจายรายได้ระหว่างประชาชนในเขตพื้นที่เมืองและชนบท

การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจของเสฉวนในระยะเกือบ 20 ปีที่ผ่านมา ทำให้เสฉวนกลายเป็นมณฑลที่เติบโตเร็วที่สุดในภาคตะวันตก และกลายเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจจีนในภาคตะวันตก แม้ว่าการพัฒนาเศรษฐกิจของมณฑลเสฉวนในปี 2558 จะเติบโตลดลงเหลือ 7.9% จากร้อยละ 8.5 ในปี 2557 แต่มณฑลเสฉวนยังคงรักษาการเติบโตได้ในระดับสูงเมื่อเทียบกับมณฑล/เมืองอื่น ๆ โดยอยู่ในลำดับที่ 6 ของประเทศ นอกจากนี้ บริษัทชั้นนำ 500 รายของโลก (Fortune 500) ได้เข้ามาลงทุนในมณฑลเสฉวนแล้ว 299 ราย ซึ่งมากที่สุดในการบรรดามณฑลภาคตะวันตกของจีน

ปัจจุบัน รัฐบาลมณฑลเสฉวนให้ความสำคัญกับการเชื่อมโยงด้านโลจิสติกส์ทั้งภายในประเทศ และเชื่อมกับต่างประเทศ ตามนโยบายของรัฐบาลกลางจีน ได้แก่ นโยบาย "One Belt And One Road" (一带一路) ซึ่งเป็นแนวคิดการพัฒนาเศรษฐกิจประกอบด้วยเขตเศรษฐกิจตามเส้นทางสายไหม (丝绸之路经济带) เส้นทางสายไหมทางทะเลในศตวรรษที่ 21 (21世纪海上丝绸之路) และนโยบาย "เขตเศรษฐกิจแนวแม่น้ำแยงซีเกียง" (长江经济带) จึงทำให้มณฑลเสฉวนซึ่งเป็นมณฑลตอนในของจีน จะไม่ได้มีข้อจำกัดด้านคมนาคมขนส่งและโลจิสติกส์อีกต่อไป

DID YOU KNOW ?

สถานกงสุลใหญ่ต่างประเทศที่เปิดสำนักงานในนครเฉิงตูมีจำนวน 14 แห่ง ได้แก่ สหรัฐฯ เยอรมนี เกาหลีใต้ ไทย สิงคโปร์ ฝรั่งเศส ปากีสถาน ศรีลังกา ออสเตรเลีย อิสราเอล นิวซีแลนด์ โปแลนด์ เช็ก และอินเดีย (ได้รับการอนุมัติและกำลังอยู่ในระหว่างการจัดตั้ง) ส่งผลให้นครเฉิงตูเป็นเมืองที่มีสถานกงสุลใหญ่ต่างประเทศตั้งอยู่มากเป็นอันดับ 3 ของจีน รองจากเซี่ยงไฮ้และกว่างโจว

วิ่งแข่งกับเวลา บทเรียนในตำราของเด็กจีน

เข้าทุกวันก็ผมนั่งรถเมลิไปทำงาน เนื่องจากป้ายรถเมลิที่ใกล้ที่พักผมเป็นช่วงปลายสาย และการจราจรตอนเวลาเร่งรีบก็ติดขัด ต้องรอรถนานมาก พอบจะมา รถเมลิสายเดียวมาติดๆกับหลายคัน...

และเพราะรถเมลิปักกิ่งห้ามแข่งกันเอง และต้องจอดในทุกป้าย ช่วงที่รถมาติดๆกัน รถคันแรกที่จะเข้าป้ายมักแน่นเอียด คันที่สองแน่นรองลงมา ตามมาด้วยคันที่สามคันที่สี่ที่ต่อท้ายมา คันที่ห้าไม่มองดูก็รู้ว่าเกือบโผล่

ผมเองตัดสินใจไม่ยาก ที่จะรอขึ้นคันที่ 3 คันที่ 4 ขึ้นง่าย แถมนัดนี้

แต่สิ่งที่ปรากฏต่อหน้าผมคือ พ่อแม่ที่ป้าน่าอาและผองเพื่อนร่วมรถเมลิชาวจีนแทบทุกท่าน พยายามเบียดเสียดยัดเยียดตัวขึ้นรถเมลิคันที่ 1 ทั้งที่รู้ว่าแน่นเอียดแต่คงยังขอลอง จนพ่ายแพ้ต่อการพยายามเบียดตัวขึ้นไปบนรถ จึงยอมเลิกละความพยายามไปขึ้นคันที่ 2 (ซึ่งแน่นรองลงมา)

พอถึงคันที่ 3 ก็เหลือแต่ผมและน้องชาวไทยที่ทำงานด้วยกันเท่านั้น

จัดว่าเป็น *Culture Shock* สั้นๆในปักกิ่ง.....

ปกติเวลาผมอยากรู้จักผู้คนของประเทศอื่นๆ นอกจากจะสังเกตจากการพูดคุยกับคนประเทศนั้นๆ ผมมักเริ่มสังเกตจากอะไรต่างๆสองสามอย่าง ซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือนั่งล้อเรียน

การลองพลิกดูหนังสือเรียนของแต่ละประเทศ หลายครั้งจะทำให้เราเห็นที่มาที่ไปและเบื้องหลังได้มีมิติขึ้น

เพราะสิ่งที่ผู้ใหญ่ในประเทศต้องการสอนให้เด็กเป็น มักเป็นความเฉพาะตัวของกลุ่มชาวต่างประเทศนั้นด้วยเช่นกัน

ไม่กี่สิบปีที่ผ่านมา ชาวจีนมีบุคลิกหลายอย่างที่เป็นที่ซุบซิบติดปากชาวไทย ส่วนเค้าผ่านชีวิตมาด้วยคำสอนแบบไหน ยังไม่ค่อยมีพูดถึงกัน

วันนี้ผมจึงนำตัวอย่างแบบเรียนของเด็กจีนบทหนึ่งมาให้อ่าน

มีวันหนึ่งที่ผมเลิกเรียนกลับบ้าน
มองเห็นพระอาทิตย์ตกดิน จึงตัดสินใจไปว่า
“ผมจะกลับบ้านให้เร็วกว่าพระอาทิตย์”

ผมเดินอย่างเร่งรีบ

เมื่อขึ้นหอบตอนอยู่ในลานบ้าน

ยังมองเห็นพระอาทิตย์เหลืออยู่ครึ่งใบ

ผมดีใจจนกระโดดขึ้น

วันนั้นผมชนะพระอาทิตย์แล้ว

บทเรียนนี้เป็นบทความที่เขียนโดยนักเขียนที่ชื่อ หลินชิง เสวียน โดยถูกบรรจุอยู่ในแบบเรียนสำหรับเด็กประถมของ จีน ซึ่งนับเป็นบทเรียนหนึ่งที่ทำให้เราเห็นเบื้องหลังความคิด แบบคนจีน

บทความนี้มีชื่อว่า “วิ่งแข่งกับเวลา” พูดถึงการสูญเสีย คุณยายไปในวัยเด็กของชายคนหนึ่ง กับคำอธิบายเรื่องนี้ของคุณพ่อ ที่ทำให้เด็กคนหนึ่งได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของตัวเอง.....

วิ่งแข่งกับเวลา

ยายผมเสียชีวิตตอนผมเรียนอยู่ประถม ตอนคุณยายมีชีวิตอยู่ คุณยายรักผมมากที่สุด ผมไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรจึงหายเศร้าใจ แต่แต่ละวันที่ผมวิ่งในสนามกีฬาที่โรงเรียนไปรอบแล้ว รอบเล่าจนเหนื่อยกองอยู่กับพื้น ผมนอนร้องไห้อยู่บนพื้นหญ้า

วันที่แสนเศร้าต่อเนื่องอยู่ยาวนาน คุณพ่อคุณแม่ก็ไม่รู้ว่า จะปลอบใจผมอย่างไร แทนที่พวกเขาจะหลอกผมว่าคุณยาย กลับไป แล้วคุณพ่อคุณแม่บอกความจริงกับผมว่า “คุณยายจากไปอย่างไม่มีวันกลับมาแล้ว”

“อะไรคือจากไปอย่างไม่มีวันกลับมาแล้วหรือครับ” ผมถาม

พ่อบอกว่า “ทุกสิ่งในกาลเวลา ไม่มีวันย้อนกลับมา เมื่อวานผ่านไปแล้ว ก็จะกลายเป็นเมื่อวานตลอดไป ลูกจะกลับไปเมื่อวานไม่ได้แล้ว แต่ก่อนพ่อเองก็เป็นเด็กแบบลูก ตอนนี้อยู่ที่พ่อก็ย้อนกลับไปเป็นเด็กอย่างลูกไม่ได้แล้ว ซักวันลูกก็ต้องโต ซักวันลูกก็ต้องแก่เหมือนคุณยาย ซักวันเมื่อลูกผ่านวันเวลาทั้งหมดไป ลูกก็ต้องจากไปไม่กลับมาเหมือนกับคุณยาย”

คุณพ่อให้ปริศนากับผม ปริศนานี้เมื่อเทียบกับในหนังสือเรียนที่บอกว่า “ปฏิทินแขวนบนผนัง แต่ละวันฉีกทิ้งไปหนึ่งแผ่น ทำให้จิตใจฉันเร่งรีบ” และ “เวลามีค่าตั้งทองคำ ทองคำซื้อเวลาไม่ได้” หรือเมื่อเทียบกับ “เวลาวิ่งเร็วเหมือนธนูอาทิตยและพระจันทร์วิ่งเร็วเหมือนรถด่วน” ยังทำให้ผมรู้สึกถึงความน่ากลัวมากกว่า และก็ยังรู้สึกถึงรสชาติบางอย่างที่อธิบายไม่ออกยิ่งกว่า

หลังจากนั้น แต่ละวันที่ผมกลับบ้านตอนเลิกเรียน ตอนอยู่ในลานกว้างมองเห็นพระอาทิตย์ค่อยๆตกลงใกล้ยอดเขาทีละนิดทีละนิด ก็รู้ว่าวันหนึ่งกำลังจะผ่านไปแล้วจริงๆ ถึงพรุ่งนี้จะมีพระอาทิตย์ขึ้นใหม่ แต่ก็ไม่มีทางเป็นพระอาทิตย์ของวันนี้อีกต่อไปแล้ว

ผมมองเห็นนกบินอยู่บนฟ้า พวกมันบินเร็วมาก พรุ่งนี้พวกมันจะบินผ่านเส้นทางเดิม แต่ก็ไม่ใช่วันนี้อีกต่อไปแล้ว และ

บางทีนกที่บินผ่านเส้นทางเดิมในวันพรุ่งนี้ ก็อาจจะไม่ใช่เจ้า นกแก่ แต่เป็นเจ้านกน้อยตัวใหม่

เวลาที่บินผ่านไปอย่างรวดเร็ว ไม่ได้แค่ทำให้ผมรู้สึกเร่งรีบ แต่ยังเศร้าใจ มีวันหนึ่งที่ผมเลิกเรียนกลับบ้าน มองเห็นพระอาทิตย์ตกดิน จึงตัดสินใจไปว่า “ผมจะกลับบ้านให้เร็วกว่าพระอาทิตย์” ผมเดินอย่างเร่งรีบ เมื่อยืนหอบตอนอยู่ในลานบ้าน ยังมองเห็นพระอาทิตย์เหลืออยู่ครึ่งใบ ผมดีใจจนกระโดดขึ้น วันนั้นผมชนะพระอาทิตย์แล้ว หลังจากนั้นผมมักจะเล่นเกมแบบนี้ บางครั้งวิ่งแข่งกับพระอาทิตย์ บางครั้งก็แข่งกับลมหนาว บางครั้งผมใช้เวลา 10 วันก็ทำการบ้านตอนปิดเทอมเสร็จหมด ตอนนั้นผมอยู่ประถม 3 มักจะเอาการบ้านของพี่ชายซึ่งอยู่ประถม 5 มาทำเพิ่ม แต่ละครั้งที่แข่งชนะเวลา ผมมีความสุขจนไม่รู้จะอธิบายว่าอย่างไร

ตลอดเวลา 20 ปีหลังจากนั้น เพราะผมทำแบบนี้จึงได้ประโยชน์มากมาย ถึงแม้ผมจะรู้ว่ามนุษย์เราไม่สามารถวิ่งเร็วเกินเวลาได้ แต่ก็สามารถวิ่งได้เร็วขึ้นกว่าเดิมอีกก้าว ถ้าหากออกแรงเพิ่มขึ้นอีก บางครั้งก็จะวิ่งได้เร็วกว่าเดิมอีกสองสามก้าว แม้ว่าอีกสองสามก้าวจะเป็นจำนวนเล็กน้อยมาก แต่ก็ถือว่าใช้ได้ทีเดียว

ถ้าหากอนาคตผมอยากจะสอนอะไรให้กับลูก ผมจะบอกกับเขาว่า สมมติว่าลูกวิ่งแข่งกับเวลาไว้ตลอด ลูกจะประสบความสำเร็จ

หลายครั้งการนั่งอ่านแบบเรียนเด็ก ๆ ก็ทำให้เห็นผู้ใหญ่

ได้เห็นความต่างของวิถีคิดมากกว่าเรื่องซุบซิบสนุกสนานแน่นอนครับ ไม่ใช่ทุกบทเรียนจะสะท้อนว่าสังคมนั้นๆเป็นเช่นไร จึงต้องยอมรับว่าการพลิกดูบทเรียนหลังจากได้สัมผัสคนจากประเทศนั้นๆพอควรแล้วน่าจะได้ผลดีกว่า เพราะบางบทเรียนก็อยู่โดดๆลอยๆอยู่โดยไม่มีผลอะไรกับคนในชาติ เพราะเป็นอนาคตอันไกลโพ้นที่ผู้ใหญ่พยายามจินตนาการให้กับเด็กโดยไม่มีสภาพความเป็นจริงรองรับ

บทความนี้ขอนำบทเรียนเด็กจีนมาให้ดูกันว่าหน้าตาเป็นอย่างไร และหวังว่าเด็กไทยจะเป็น “เด็กดี หมั่นเพียร เรียนรู้ สู้อนาคต” กันนะครับ

“ตีพิมพ์ครั้งแรกในหนังสือพิมพ์ โพสต์ทูเดย์ ฉบับวันที่ 10 มกราคม 2559”

โครงการรถไฟไทย-จีน : ความเห็นต่างที่ต้องรับฟัง

ตั้งแต่ครั้งแรกที่ไทยกับจีนเซ็นบันทึกความทรงจำจะร่วมมือกันสร้างทางรถไฟเมื่อปลายปี 2014 จากนั้นก็นัดคุยรายละเอียดกันอีกรวม 9 ครั้ง ดิฉันติดตามข่าวด้วยความรู้สึกสังหรณ์ใจ ยิ่งเนิ่นนานก็ยิ่งอยากเดาว่า รถไฟไทย-จีนคงจะตกรางเสียก่อนจะได้ออกวิ่งแน่ ๆ จนการพบกันรอบสุดท้ายเมื่อปลายเดือนมีนาคมที่ผ่านมา ผู้นำไทยไปพูดในลักษณะล้มกระดานกับผู้นำจีน เสร็จแล้วกลับบ้านมาเล่าให้คนไทยฟังว่า.. ผู้นำจีนไม่ว่าอะไร บอกแต่ว่าเข้าใจและรับได้

ตลอดเวลาที่การเจรจายังหาข้อยุติไม่ได้ วงการสื่อและวงการนักวิชาการไทยออกมาแสดงความคิดเห็นกันไปต่าง ๆ ฝ่ายที่เห็นด้วยก็บอกว่าในระยะยาวเราจะได้ประโยชน์เพราะเราเป็นศูนย์กลางของภูมิภาคอาเซียน ฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยก็มองว่าจีนได้ประโยชน์มากกว่า เราไม่ควรยอมเสียเปรียบ แต่ทั้งหมดล้วนเป็นแง่คิดความเห็นจากฝ่ายไทยฝ่ายเดียว ยังไม่เคยได้ฟังทัศนะจากฝ่ายจีนเลย จนกระทั่งเมื่อฝ่ายไทยประกาศหันหลังให้กับจีน ก็มีข้อเขียนของคุณ Wang Hui ในหนังสือพิมพ์ China Daily ฉบับวันที่ 15-21 เมษายน 2016 ดิฉันเห็นว่าเป็นทัศนะของฝ่ายจีนที่แสดงให้เห็นเป็นครั้งแรก จึงอยากนำมาเล่าสู่กันฟัง อย่างน้อยก็ให้รู้ว่าเราคิดของเราอย่างนี้ แล้วคนอื่นเขาคิดของเขาอย่างไร...

บทความกล่าวว่าการกลับลำครั้งสุดท้ายของไทยเกี่ยวกับโครงการสร้างทางรถไฟไทย-จีน นำความกังวลใจมาให้ทั้ง 2 ฝ่าย นี่หากเป็นการเจรจาทางธุรกิจทั่วไปก็อาจถือว่าเป็นเรื่องปกติ แต่กับโครงการดังกล่าว ควรอย่างยิ่งที่จะต้องใช้ความรอบคอบในการพิจารณาและแสดงให้เห็นถึงความจริงใจมากกว่านี้ เพราะเป็นโครงการที่รัฐบาลทั้ง 2 ฝ่ายต่างเคยให้การสนับสนุนมาก่อน และเคยเห็นตรงกันมาก่อนว่าจะสร้างประโยชน์ต่างตอบแทนให้กับทั้ง 2 ฝ่าย

ไทยรับข้อเสนอของจีนไม่ได้อยู่ 2 เรื่องคือเรื่องอัตราดอกเบี้ยที่ไทยอยากให้ลดจาก 2.5% เหลือ 2% :ซึ่งเป็นอัตราที่ไทยอ้างว่าเป็นอัตรา "มิตรภาพ" กับเรื่องมูลค่าก่อสร้างทั้งโครงการที่ไทยเห็นว่าสูงเกินไป ประเด็นนี้เจ้าของบทความมีความเห็นว่าหากกล่าวในแง่ธุรกิจล้วน ๆ แล้ว เงื่อนไขทั้ง 2 ส่วนนี้เป็นเรื่องที่ต้องพิจารณาด้วยความรอบคอบก็จริง แต่กล่าวสำหรับ

โครงการความร่วมมือเช่นนี้ ต่างฝ่ายต่างต้องคำนึงถึงผลประโยชน์และความไม่สบายใจของอีกฝ่ายหนึ่งด้วย พุดให้เข้าใจง่ายก็คือ ไม่ควรคำนึงถึงผลประโยชน์ฝ่ายเดียวแล้วไปกดดันอีกฝ่ายหนึ่งจนเกินไป

“ดังนั้น.. การที่คู่สัญญาฝ่ายหนึ่งออกมาประกาศตามลำพังฝ่ายเดียวว่า จะพาโครงการเดินทางไปคนเดียว จึงไม่ใช่การปฏิบัติที่ดี ทั้งในแง่ของการทำธุรกิจและในแง่ของการทำข้อตกลงร่วมมือกัน 2 ฝ่าย ทางของไทยจำเป็นจะต้องคำนึงถึงความสัมพันธ์แบบทวิภาคีให้มากกว่านี้ ก่อนที่จะออกมาประกาศการตัดสินใจของตนตามลำพังฝ่ายเดียว”

“โครงการรถไฟทวิภาคีได้รับการยอมรับว่าเป็นปรอทวัดความสัมพันธ์ระหว่างปักกิ่งกับกรุงเทพฯ โค้งสุดท้ายของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จึงทำให้หลายคนในโลกมองว่าเป็นการถดถอยของโครงการ ขณะเดียวกันก็แสดงถึงการถดถอยของความสัมพันธ์ทวิภาคีด้วย”

บทความแสดงความปรารถนาอยากเห็นทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ของทั้งสองฝ่ายลงแรงแข่งขันช่วยกันจัดอุปสรรค ขับเคลื่อนโครงการนี้ให้สำเร็จเพื่อเป็นสะพานเชื่อมให้กับภูมิภาคอาเซียน ซึ่งพิมพ์เขียวของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเองก็เขียนไว้ชัดเจนว่า เป้าหมายอันดับแรกคือต้องการเห็นภูมิภาคอาเซียนหลอมรวมเข้าด้วยกันเป็นตลาดเดียว หากโครงการทางรถไฟจากจีนผ่านไทยลงไปถึงสิงคโปร์ ประสบผลสำเร็จ ประเทศไทยจะได้รับประโยชน์สูงสุดในฐานะที่เป็นศูนย์กลางของเครือข่ายทั้งหมด

ที่ดิฉันเอาข้อเขียนของคุณ Wang Hui มาเล่าให้ฟัง เพราะที่เล่ามาเมื่อพูดถึงความไม่ราบรื่นของการเจรจาโครงการรถไฟไทย-จีน ข้อถกเถียงในหมู่เราคนไทยมักก้าวไม่พ้นเรื่องของความเสียเปรียบได้เปรียบ และผลประโยชน์ที่ไทยควรจะได้รับ กระทั่งลืมนึกถึงเหตุผลและความเหมาะสมด้านอื่น ๆ ลืมไปว่านี่ไม่ใช่การเจรจาเพื่อความได้เปรียบเสียเปรียบทางธุรกิจล้วน ๆ แต่เป็นการเจรจาระหว่างเพื่อนที่กำลังหาทางทำในสิ่งที่จะก่อเกิดประโยชน์แก่กัน ในท่ามกลางการเจรจาซึ่งความได้เปรียบจึงต้องไม่ลืมนึกว่า “เพื่อน” ต้องมีน้ำใจและ “มารยาท” ที่เพื่อนคนหนึ่งควรหยิบยื่นให้เพื่อนอีกคนหนึ่งด้วย

ดิฉันชอบที่เธอเสนอทัศนคติจากอีกมุมมองหนึ่งที่เรานึกไม่ถึง เป็นมุมมองในแง่ของความถูกต้องจากการเป็นฝ่ายถูกหักทวงหนี้ใจ ซึ่งเธอใช้คำว่า “ควรคำนึงถึงความรู้สึกและควรมีความจริงใจมากกว่านี้”

บุรุษในโลกยุทธจักรของกิมย้ง

ตอน : ผู้เอกอัครราชทูต

● หยิวตานจื่อ : ของเล่นอิสตรี ●

หน้ากากเหล็ก หรือ หยิวตานจื่อ แห่ง 8 แปรเทพอสูรมังกรฟ้า เป็นตัวละครสำคัญอีกตัวหนึ่งในเรื่องที่ท่านกิมย้งได้สร้างสรรค์ขึ้นซึ่งมีที่มาที่ไปน่าสนใจไม่แพ้พระเอกหรือผู้ร้าย หยิวตานจื่อ ไม่ได้เป็นทั้งพระเอกหรือจะเรียกว่าเป็นผู้ร้ายก็คนไม่ถูกนัก เขาเป็นตัวละครประเภทอาภัพอัปโชค ถูกโชคชะตากลั่นแกล้ง พบเจอแต่คนไม่จริงใจและถูกหลอกใช้ มีชีวิตที่น่าสงสาร ดิ้นรนพยายามอย่างไรก็ไม่สำเร็จ สุดท้ายต้องจมปลักอยู่ในวังวนแห่งความทุกข์ ความแค้น และพบจุดจบที่น่าอนาถ

ความจริงแล้ว หยิวตานจื่อ เป็นลูกชายคนเดียวของหยิวจี้ตระกูลผู้มีฐานะและมีหน้าตาในยุทธภพ ชีวิตของเขาตั้งแต่เด็กจนโตจึงเกิดมาในสภาพของคณหนูหรือคณชายน้อยแห่งตระกูลหยิว มั่งคั่งและร่ำรวย และตัวเขาไม่ได้โดดเด่นด้านวรยุทธหรือความรู้ทางบัณฑิตยศาสตร์ใช้ชีวิตสุขสบายตามฐานะ แต่วิบากกรรมได้เริ่มขึ้นเมื่อเซียวฟงมาเยือนตำหนักเพื่อขอให้หมอบเวดดา พี่มเหศวร ช่วยรักษาอาจู่ คนรักที่กำลังบาดเจ็บสาหัส

ฐานะของเซียวฟงในเวลานั้นชาวยุทธต่างเข้าใจผิดและถูกกล่าวหาว่าเป็นฆาตกรฆ่าพ่อแม่และอาจารย์ของตน รวมทั้งมีความสงสัยในชาติกำเนิด จากหัวหน้าพรรคยาจกพรรคใหญ่อันดับต้นๆ เคยสร้างผลงานไว้มากมาย จากคนดีมีคุณธรรมกลายเป็นคนชั่วช้าไม่น่าคบหาในชั่วพริบตา เมื่อหมอบเวดดาไม่ยอมรักษาให้อาจู่ ไสภกฏกรรมจึงเกิดขึ้น

เซียวฟงกับชาวยุทธต่างตีสมุสาตัดสินกันและต่อสู้กันด้วยนิสัยของเซียวฟงไม่ใช่คนที่จะฆ่าใครง่ายๆ แต่เมื่อชาวยุทธต่อสู้กันย่อมมีบาดเจ็บล้มตายเป็นธรรมดา และสองชีวิตที่ตายในเหตุการณ์ครั้งนั้นก็คือ พ่อและอาของหยิวตานจื่อ หลังเหตุการณ์นองเลือดแม่ของเขาก็ผูกคอตายตามบิดาไปอีก คณหนูแห่งสกุลหยิวบังเกิดความคับแค้นเสียใจจึงออกตามหาเซียวฟงไปถึงดินแดนต้าเหลียว

โชคชะตาเล่นตลกกับคณหนูน้อยอ่อนโลกอีกครั้ง หยิวตานจื่อตามหาเซียวฟงแต่เขากลับต้องตาต้องใจหลงรักอาจื่อ นางมารน้อย คิษย์ทรยศของติงซุนชิว มารแห่งยุทธภพ นางมีฐานะเป็นน้องสาวของอาจู่คนรักของเซียวฟง ก่อนอาจู่จะเสียชีวิตได้ฝากอาจื่อให้เซียวฟงดูแล เมื่อเซียวฟงได้เป็นอ่องเมืองเหลียว อาจื่อซึ่งติดตามมาด้วยจึงอยู่ในฐานะน้องภรรยาของเซียวฟงนั่นเอง

หยิวตานจื่อแค้นเซียวฟงไม่สำเร็จ เซียวฟงไม่ถือสาแถมให้เงินติดตัวเพราะรู้สึกเสียใจกับเหตุการณ์ที่ตนเอง

ต่อสู้กับชาวยุทธและมีผู้คนล้มตายจำนวนมาก แต่อาจื่อโกรธแทนพี่เขยจึงจับหยิวตานจื่อมาทรมานกลายเป็นของเล่นของนาง

ใจหนึ่งหนุ่มน้อยหยิวตานจื่อดีใจที่ได้ใกล้ชิดกับอาจื่อที่เขาหลงรัก แต่เขาต้องถูกทรมานแสนสาหัส ตั้งแต่ถูกซ้อม ถูกจับให้ใส่หน้ากากเหล็กร้อนๆจนใบหน้าเสียโฉมไม่เป็นผู้เป็นคน ถูกใช้เป็นเครื่องมือทดสอบวิชาพิษของนางจนหวาดหวิดจะตายหลายครั้ง แต่คนเรายังมีกรรมเก่าต้องชดใช้จึงยังมีชีวิตอยู่เพื่อชดใช้กรรมต่อไป หยิวตานจื่อโชคดีที่เก็บคำภีร์เปลี่ยนเส้นเอ็นได้และเขาฝึกฝนหลังจากที่อาจื่อใช้เขาเป็นตัวแทนทดสอบวิชาพิษ คำภีร์เปลี่ยนเส้นเอ็นช่วยขับพิษทำให้รอดชีวิตเรื่อยมา และต่อมายังได้วิชาใหม่ น้ำแข็งทำให้เขากลายเป็นยอดฝีมือระดับแนวหน้าคนหนึ่งในยุทธภพ

แต่คนไม่พร้อมเมื่อมีดีติดตัวกลับใช้ไม่เป็น หยิวตานจื่อคณหนูหัวอ่อนถูกคนชั่วหลอกใช้และชักนำให้เขาให้เขาเดินในทางผิด ไม่ว่าจะเป็นแต่ฆาตกรพิชิตติงซุนชิวหรือฉวนก้วนซิงแห่งพรรคยาจกต่างหลอกใช้เขาเพื่อประโยชน์ของตน สุดท้ายหยิวตานจื่อต้องพ่ายให้กับเซียวฟงในเหตุการณ์การประลองที่ชาวยุทธบุกวัดเส้าหลิน

หลังจากนั้นชีวิตของหยิวตานจื่อก็จมปลักอยู่กับความทุกข์และความรักที่ไม่มีวันสมหวัง เมื่ออาจื่อรู้ความจริงว่าเขาคือเจ้าหน้ากากเหล็กที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นของเล่นของนางไม่ใช่อยอดฝีมือเก่งกาจมาจากไหน นางจึงปฏิเสธอย่างไร้เยื่อใย หยิวตานจื่อยอมสละดวงตาทั้งสองข้างให้อาจื่อที่ตาบอดเพราะถูกพิษ เมื่อนางมองเห็นอีกครั้งนางกลับไปหาเซียวฟงพี่เขยที่นางหลงรัก เมื่อยอมเซียวฟงสละชีวิตเพื่อปกป้องแผ่นดินซ้อง อาจื่อเสียใจตายตามเซียวฟงพาร่างเซียวฟงโดดลงหน้าผา และคนที่โดดหน้าผาตามอาจื่อก็คือหยิวตานจื่อนั่นเอง

ชีวิตคณหนูอย่างหยิวตานจื่อ เขาไม่พร้อมที่จะเผชิญโลกภายนอก แต่เมื่อจำเป็นต้องออกมาท่องยุทธภพเพราะไสภกฏกรรมของครอบครัวกลับต้องพบกับจุดจบที่น่าเศร้า รวมทั้งสร้างความเดือดร้อนให้กับยุทธภพไว้น้อย ในโลกแห่งความจริงมีคณหนูอย่างหยิวตานจื่ออยู่มากมาย บางคนไปสร้างความเดือดร้อนให้สังคมเพราะความประมาทหรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ สุดท้ายกลายเป็นทั้งเหยื่อและจำเลยของสังคม ยังมีคณหนูอีกคนที่มีความเรื่องราวชีวิตที่น่าสนใจไม่แพ้หยิวตานจื่อ

• หลินผิงจื่อ : พิศารทังกายใจ •

คุณหนูอีกคนที่จะไม่กล่าวถึงคงไม่ได้ เพราะท่านกิมย้งได้เขียนชีวิตของคุณหนูหลินที่ต้องประสบวิบากกรรมไว้อย่างน่าสนใจและเป็นอุทาหรณ์ได้เป็นอย่างดี หลินผิงจื่อ ทายาทหนึ่งเดียวของตระกูลหลิน บิดาเป็นเจ้าของกิจการสำนักคุ้มภัยฟูเว่ยอันโด่งดังแห่ง กระบี่เย้ยยุทธจักร หรือ เดชคัมภีร์เทวดานวนิยายอันโด่งดังอีกเรื่องของท่านกิมย้ง

หลินผิงจื่อ เป็นคุณหนูที่ถูกเลี้ยงดูมาอย่างดี มีความรู้ มีวรยุทธ และรูปร่างสมฐานะ แต่วิบากกรรมก็เกิดขึ้นกับตระกูลหลิน เพราะตระกูลหลินเป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองเพลงกระบี่ปราบมาร สุดยอดเพลงกระบี่ที่ชาวยุทธต่างหมายปอง

ตระกูลหลินต้องบ้านแตกเพราะความโลภของคนในยุทธจักรต่างต้องการคัมภีร์กระบี่ปราบมาร ซึ่งเป็นวิชาประจำตระกูลแต่บิดาของเขาไม่ได้ฝึกและตัวของหลินผิงจื่อเองก็ไม่ใช่จกวิชานี้ พ่อแม่ของหลินผิงจื่อถูกจับไปทรมานเพื่อค้นหาที่ซ่อนของคัมภีร์สุดท้ายเสียชีวิต หลินผิงจื่อต้องโดดเดี่ยวและเร่ร่อนในยุทธภพ เขาถูกเจ้าสำนักชิงเฉิง หยูซางไห่ ตามล่าเพราะเพลงกระบี่ปราบมาร ยอมก้มหัวคุกเข่าคำนับ มู่กาวฟงจอมยุทธอุรูดร เพื่อให้ช่วยกำจัดหยูซางไห่แต่สุดท้ายมู่กาวฟงก็ต้องการครอบครองคัมภีร์ไม่ต่างจากหยูซางไห่

หลินผิงจื่อได้รับความช่วยเหลือจากเจ้าสำนักหัวซาน จักปู้กึ่ง ผู้ได้รับสมญากระบี่ผู้ดีแห่งยุทธภพ เขากลายเป็นศิษย์สำนักหัวซาน เป็นศิษย์น้องของจกเล้งซังลูกสาวคนเดียวของจักปู้กึ่งและเป็นคนรักของเล้งฮู่ซัง การเข้ามาเป็นศิษย์สำนักหัวซานของหลินผิงจื่อทำให้ชีวิตของเล้งฮู่ซังเปลี่ยนแปลงไปเพราะจกเล้งซังรักใคร่ชอบพอและเลือกหลินผิงจื่อเป็นคู่ครองแทนที่เล้งฮู่ซัง ส่วนหนึ่งเพราะนิสัยใจคอและท่าทางของหลินผิงจื่อคล้ายกับจักปู้กึ่งบิดาของนาง ขณะที่เล้งฮู่ซังนั้นช่างแตกต่างทั้งเสเพล ชอบสุราและคบคนไม่เลือกหน้าไม่ว่าฝ่ายธรรมมะหรืออธรรม เล้งฮู่ซังจึงเป็นได้เพียงศิษย์ที่ใหญ่หรือพี่ชายของนางเท่านั้น

แต่ชีวิตของหลินผิงจื่อกลับไม่ได้ได้อย่างสงบสุขกับคนรักที่สำนักหัวซาน เพราะอาจารย์ที่ช่วยเหลือเขาก็มีจุดประสงค์ไม่ต่างจากคนอื่นคือต้องการเพลงกระบี่ปราบมารของตระกูลหลินนั่นเอง จักปู้กึ่ง กระบี่ผู้ดีใช้วิธีแยบยลหลอกล่อหลินผิงจื่อ โยนความผิดให้เล้งฮู่ซัง และสุดท้ายถึงกับฆ่าลูกศิษย์ของตัวเองเพื่อคัมภีร์กระบี่

จักปู้กึ่งได้ฝึกวิชาเพลงกระบี่ปราบมารจนกลายเป็นเจ้าแห่งสำนักกระบี่ห้าขุนเขา แต่สุดท้ายก็หนีไม่พ้นความตาย ขณะที่หลินผิงจื่อด้วยความคับแค้นใจ เขายอมสละความเป็นชายตัดอวัยวะเพศเพื่อฝึกเพลงกระบี่ปราบมารเช่นกัน เขาได้แก้แค้นหยูซางไห่จนสาแก่ใจ แต่สิ่งที่เขาปวดใจคือเขาไม่สามารถทำหน้าที่สามีที่ดีให้กับจกเล้งซังได้ และสุดท้ายเขาลงมือสังหารจกเล้งซังคนรักของตนเองเพราะความแค้นและความเกลียดชังที่มีต่อจักปู้กึ่งบิดาของนาง ในยุทธภพความรักความแค้นช่างสลับซับซ้อนเหลือเกิน

หลินผิงจื่อพ่ายแพ้แก่เล้งฮู่ซังกลายเป็นคนพิการตาบอดและถูกขังอยู่ที่คุกต๋านักเหมยอย่างเดียวดาย นั่นเพราะจกเล้งซังขอร้องเล้งฮู่ซังให้ช่วยดูแลสามีของนางก่อนที่นางจะสิ้นใจ เล้งฮู่ซังจึงไม่อาจสังหารเขาได้ แต่การถูกขังลี้มก็ไมต่างอะไรกับการตายทั้งเป็น บางทีอาจจะทรมานยิ่งกว่าเสียชีวิต

ความจริงแล้วหลินผิงจื่อไม่ใช่คนเลวหรือคนโหดร้าย เขาเป็นคนหนุ่มที่รูปร่างดูดี มีความรู้และวรยุทธตามสมควร ที่สำคัญถ้าไม่ใช่เพราะความโลภของผู้คนในยุทธภพเขาอาจจะเป็นคนหนุ่มอีกคนที่มือนาคตดูแลกิจการของตระกูลสืบต่อไป ไม่ถูกความโกรธความเกลียดครอบงำและชักนำไปในทางที่ผิดจนกลายเป็นฆาตกรฆ่าภรรยาตนเองและสร้างความเดือนร้อนให้กับผู้คนในสังคม

พ่อแม่หรือผู้ปกครองจึงควรตระหนักกว่าจะเลือกสร้างคุณหนูที่ไม่พร้อมหรือจะสร้างเยาวชนที่มีภูมิคุ้มกันและมีคุณภาพออกมาสู่สังคม

The Bund ปรับคอนเซ็ปต์.. ไอโซเกนไปไม่เอา

ใครเคยไปเซี่ยงไฮ้จะต้องรู้จัก The Bund เพราะที่นี่คือจุดไฮไลท์ที่ทุกคนต้องไป ไปถ่ายรูปกับแสงสียามราตรีริมฝั่งแม่น้ำ “หวางผู่” หรือไปกินน้ำชาชมวิวในเรือสำราญที่พาล่องไปในแม่น้ำ

The Bund เป็นชื่อเรียกสิ่งปลูกสร้างรูปทรงคลาสสิกแบบตะวันตกที่ตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำหวางผู่ สร้างเป็นอาคารยาวติดต่อกันขนานไปกับแม่น้ำ มีถนนสายเล็ก ๆ คั่นระหว่างตึกเป็นช่วง ๆ ในอดีตที่นี่เคยเป็นที่ตั้งเขตเช่าของพวกฝรั่ง ที่เข้ามาบังคับข่มขู่จีนให้ยกพื้นที่บางส่วนให้ ใครได้เขตไหนก็ชักธงชาติของตัวเองขึ้นที่นั่น แล้วใช้พื้นที่นั้นเป็นทั้งเขตปกครองในฐานะตัวแทนรัฐบาลที่อยู่ทางโน้น ขณะเดียวกันก็เป็นเขตเศรษฐกิจให้กับนักธุรกิจสัญชาติเดียวกัน มีธนาคาร บริษัทการค้า บริษัทเดินเรือ หลากหลายสัญชาติมาอาศัยตั้งสำนักงานใน The Bund เป็นจำนวนมาก

The Bund ยุคใหม่ไม่ใช่เขตเช่าแล้ว แต่ยังคงเป็นที่ตั้งสำนักงานให้กับองค์กรธุรกิจข้ามชาติขนาดใหญ่ รอบ ๆ The Bund เป็นแหล่งท่องเที่ยวฮอตฮิตที่สุดของเซี่ยงไฮ้ ทุกวันจะมีนักท่องเที่ยวแห่กันไปเที่ยวแน่นขนัด เฉลี่ยวันละ 900,000 คน แต่ที่แปลกก็คือ.. มีเพียงไม่ถึง 10% ที่เป็นนักท่องเที่ยว แม้แต่หนุ่มสาวชาวจีนที่ทำงานกับบริษัทต่างชาติดแถว The Bund พอเลิกงานก็รีบออกจากออฟฟิศ มุ่งหน้ากลับบ้าน หรือไม่ก็ไปหาความสนุกสนานกินข้าวฟังเพลงกันที่อื่น น้อยคนนักที่จะได้แต่หาความสำราญอยู่แถวนั้น ทั้ง ๆ ที่บริเวณรอบ ๆ The Bund เฉพาะภัตตาคารก็มีไม่ต่ำกว่า 100 ร้าน

คนจีนหนี The Bund เพราะนอกจากรถติดระเบิด ที่จอดรถไม่มีแล้ว ที่สำคัญเพราะทุกอย่างที่ The Bund ได้ชื่อว่าแพงระยับ ต้องระดับมหาเศรษฐีเท่านั้นที่สู้ราคาไหว เช่น ภัตตาคาร M ของ Michelle Garnaut บน The Bund รู้กันดีว่าเป็นภัตตาคารที่เจ้าชาย Edward แห่งอังกฤษทรงโปรด Rupert Murdoch เจ้าพ่อสื่อ

ระดับโลกก็แวะเวียนมาที่ร้านนี้เสมอ ส่วนร้านอาหารฝรั่งเศส Mr and Mrs Bund ของ Paul Pairet ก็รู้กันอีกว่าถ้าจะเข้าร้านนี้ต้องมีเงินในกระเป๋าอย่างต่ำ ๆ 100 ดอลลาร์หรือ 3500 บาท สำหรับอาหารหนึ่งมื้อต่อหนึ่งหัว

“สิ่งที่แปลกสำหรับ The Bund ก็คือทุกคนรู้จัก ทุกคนชอบ แต่ไม่มีใครอยากมา” Wang Chih-Jen ผู้บริหารทีมงานพัฒนา Bund 5 ซึ่งเป็นหนึ่งในอาคาร The Bund ที่บรรดานักพัฒนาอสังหาริมทรัพย์รวมทั้งรัฐบาลท้องถิ่นของเมืองเซี่ยงไฮ้ต่างปรารถนาจะพลิกตำนานเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง Bund 5 เป็นอาคารสูง 6 ชั้นในทศวรรษที่ 1920 เคยเป็นที่ตั้งสำนักงานใหญ่ของ Nisshin Kisen Kaisha บริษัทเดินเรือใหญ่ที่สุดของญี่ปุ่นมาก่อน หน้าที่ของ Wang กับทีมงานพัฒนาของเขาก็คือ ต้องหาทางเปลี่ยนคอนเซ็ปต์ The Bund ในสายตาคนท้องถิ่นเสียใหม่ ไม่ให้ติดภาพว่า The Bund เป็นผู้ดีไฮโซสูงเกินเอื้อม แต่จะหันกลับมามองว่า ถ้าอยากจะทำแหล่งรวมศูนย์ภัตตาคารอาหารชั้นเลิศ อร่อยปากแต่สบายกระเป๋า ให้มาที่ The Bund

The Nest เป็นตัวอย่างความสำเร็จที่ทีมพัฒนาของ Bund 5 จับตามองเป็นต้น

แบบ The Nest เป็นบาร์เปิดใหม่ตั้งห่างออกจาก The Bund ไปเล็กน้อย เป็นธุรกิจร่วมทุนระหว่างกลุ่มไนท์คลับชื่อดัง Muse กับเจ้าของเหล้าводก้าแบรนด์ดัง Grey Goose ของฝรั่งเศส เปิดกิจการก่อนสิ้นปี 2014 เพียงไม่กี่วัน ด้วยบรรยากาศภายในร้านที่ผ่อนคลายสบาย ๆ มีเครื่องดื่มชั้นเยี่ยม อาหารรสเลิศแนวสร้างสรรค์ เลิร์ฟให้ลูกค้าในราคามิตรภาพชนิดที่ไม่ทำให้ลูกค้าตกใจวังหนี

Mark Klingspon ผู้จัดการ The Nest เปิดเผยว่าตั้งแต่เปิดมา 11 เดือนมีลูกค้าชาวจีนเดินเข้าร้านคึกคักมากถึงกว่า 80% ส่วนใหญ่เป็นคนหนุ่มสาววัยทำงาน The Nest สามารถทำกำไรเป็นตัวเลข 2 หลักติดต่อกันรวดเดียวทั้ง 11 เดือน

แบบอย่างจาก The Nest อีกไม่นานจะมีภัตตาคารประมาณ 10 แห่งมาเปิดที่ Bund 5 นำเมนูอาหารประจำชาติแปลก ๆ มาบริการลูกค้า ในราคาเฉลี่ยหัวละ 45-75 ดอลลาร์ ซึ่งผู้จัดการใหญ่ Wang ของ Bund 5 มั่นใจว่า ราคานี้เป็นราคาที่คนจีนยุคใหม่พร้อมจ่ายและเต็มใจจ่ายสำหรับงานเฉลิมฉลองในวาระพิเศษสักอย่าง หรือในเทศกาลสำคัญประจำปีปีละสัก 4-5 ครั้ง... (แค่นี้ก็สบายแล้ว !!)

แผ่นดินที่สั่นไหว หรือจะสู้ใจ ที่สั่นสะเทือน

เมื่อช่วงสงครามที่ผ่านไป ชาวใหญ่ที่สุดคงหนีไม่พ้น เหตุการณ์แผ่นดินไหวครั้งใหญ่ที่ญี่ปุ่น และอีกไม่กี่วันถัดมาก็เกิด แผ่นดินไหวครั้งรุนแรงขึ้นในเอกวาดอร์

จากสองเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้ผู้เขียนนึกถึงโคกนาฏกรรม แผ่นดินไหวครั้งใหญ่ในจีน ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม ปี 1976 (ครบรอบ 40 ปีในปีนี้ออดี) และถูกนำไปสร้างเป็นหนัง เรื่อง “ถึงซาน ต้าตี้เจิ้น” หรือชื่อภาษาอังกฤษว่า After Shock หนังเรื่องนี้ดัดแปลงมาจากนวนิยายเรื่อง “อวีเจิ้น” (แปลว่า After Shock) ของ จางหลง หนังเรื่องนี้เป็นฝีมือการกำกับ ของ เฝิงเสี่ยวกั๊ง ผู้กำกับชื่อดังชาวจีนที่แฟนหนังจีนในบ้านเรา อาจจะคุ้นเคยกับผลงานก่อนหน้าของเขาอย่าง เยี่ยเยี่ยน (The Banquet คึกสะท้านภพ สยบบัลลังก์มังกร) หนังจีนที่เรียดที่ ดัดแปลงมาจาก แฮมเล็ต วรรณกรรมชิ้นเอกของเชกสเปียร์

นอกจากผู้กำกับฝีมือดีแล้ว “ถึงซาน ต้าตี้เจิ้น” ยังนำแสดง โดยนักแสดงคุณภาพอย่าง ลวีฟาน (ภรรยาแท้ๆ ของผู้กำกับ เฝิงเสี่ยวกั๊ง) รวมถึงนางเอกสาวชื่อดังอย่าง จางจิ่ง ที่ก้าวขึ้นไปสู่ ระดับฮอลลีวูดแล้วกับการมีบทบาทในหนังเงินทองอย่าง Rush Hour 3 และได้แสดงใน Mission: Impossible - Rogue Nation หนังของพระเอกซูเปอร์ฮี ทอม ครูซ

“ถึงซาน ต้าตี้เจิ้น” แปลเป็นไทยว่าแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ที่ถึง

ซาน เคยทำรายได้อันดับ 1 บนบ็อกซ์ออฟฟิศ และทำเงินรวมไป กว่า 665 ล้านหยวนในปีที่ออกฉาย นอกจากนี้ หนังกยังมีโอกาสได้ เข้าฉายในโรงไอแมกซ์ทั่วอเมริกา รวมถึงได้เดินสายไปฉายตาม เทศกาลหนังทั่วโลก และสามารถคว้ารางวัล Best Feature Film จากเวที Asia Pacific Screen Awards มาครอง ที่สำคัญคือได้เป็นตัวแทนหนังจีนเข้าชิงออสการ์ในสาขาหนังต่างประเทศยอดเยี่ยม

“ถึงซาน ต้าตี้เจิ้น” เล่าถึงเหตุการณ์แผ่นดินไหวเมื่อเช้ามิดของ วันที่ 28 กรกฎาคม ปี 1976 ในเมืองถึงซาน มณฑลเหอเป่ย์ ทาง ตอนเหนือของประเทศจีน ซึ่งคร่าชีวิตผู้คนไปถึง 242,769 คน โดยหนังโฟกัสไปที่ครอบครัวหนึ่ง ซึ่งผู้เป็นแม่ต้องสูญเสียสามีไป ในวันนั้นเพราะเสียสละชีวิตช่วยเหลือเอาไว้ ในขณะที่ลูกหญิง-ชาย ฝาแฝดของเธอก็ติดอยู่ใต้ซากตึกที่ถล่มลงมา

ภายใต้เงื่อนไขอันจำกัดและสถานการณ์ที่คับขัน บิบบิ้นให้เธอ ต้องตัดสินใจเลือกช่วยชีวิตใครคนใดคนหนึ่ง สุดท้ายเธอก็กลั้นใจ เลือกที่จะช่วยชีวิตลูกชายเอาไว้ โดยหารู้ไม่ว่าลูกสาวของเธอนั้น สามารถรอดชีวิตมาได้อย่างปาฏิหาริย์

แม้หัวใจต้องแหลกสลาย และต้องทนทุกข์จากการตัดสินใจ ครั้งนั้น ทั้งยังกลายเป็นตราบาปติดตัว แต่เมย์ยังเลือกที่จะใช้ชีวิต ในเมืองที่เหลือแต่ซากปรักหักพังต่อไป “และถึงแม้ว่าเมืองถึงซาน

ไหว 2 ครั้งซึ่งถูกนำมาเชื่อมโยงกันในหนังสือที่ถึงซานในปี 1976 และที่เสฉวนในปี 2008 ต่างติดอยู่ใน 25 อันดับเหตุการณ์แผ่นดินไหวครั้งร้ายแรงที่สุดของโลก โดยที่ถึงซานแม้ตัวเลขอย่างเป็นทางการจะระบุว่ามียุเสียชีวิตราวๆ 240,000 คน แต่ก็มีบางแหล่งข้อมูลระบุว่าตัวเลขผู้เสียชีวิตที่ถึงซานจริงๆ แล้วสูงถึง 655,000 เลยทีเดียว”

สำหรับชาวจีนแล้ว การเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ถือเป็นเรื่องร้ายว่าผู้หลักผู้ใหญ่ในบ้านเมืองจะมีอันเป็นไป และไม่เชื่อก็ต้องเชื่อว่าในปีเดียวกันที่เกิดแผ่นดินไหวที่ถึงซาน นายกรัฐมนตรี โจวเินไหล นายพลจูเต๋อ และประธานเหมาเจ๋อตงได้เสียชีวิตลงในเวลาไล่เลี่ยกัน

หากมองในแง่ของความเป็นภาพยนตร์ “ถึงซาน ต้าตี้เจิ้น” ถือเป็นหนังดราม่า/หายนะที่ทำออกมาได้ค่อนข้างลงตัว เพราะอย่างที่ทราบกันดีว่าการทำหนังโศกนาฏกรรมที่อ้างอิงจากเรื่องจริงนั้น เป็นอะไรที่ค่อนข้างละเอียดอ่อน แต่ผู้สร้างก็ฉลาดพอที่จะเลือกเล่าเฉพาะเรื่องของครอบครัวหนึ่ง และใช้เรื่องราวของครอบครัวนี้เป็นตัวแทนของผู้สูญเสียจากเหตุการณ์ดังกล่าว

โดยส่วนตัวผู้เขียนชอบครึ่งหลังของหนังเรื่องนี้เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะช่วงที่หนังดำเนินเรื่องมาถึงจุดที่เราได้เห็นตัวละครหลักของเรื่องระหกระเหิน ผ่านร้อนผ่านหนาว และเติบโตขึ้นไปตามกาลเวลา พร้อมๆ กับได้เห็นสภาพเมืองถึงซานที่เศษซากปรักหักพังถูกทดแทนด้วยทิวทัศน์อันสวยงาม สิ่งปลูกสร้างที่ดูเป็นระเบียบ ทั้งตึกสูงทันสมัย ห้างสรรพสินค้า และถนนที่กว้างขวางใหญ่โต

ถึงแม้สิ่งต่างๆ จะเปลี่ยนแปลงไปมากขนาดไหน แต่ลึกๆ แล้วความเจ็บปวดในจิตใจของพวกเขาก็ไม่ได้บรรเทาเลย และบางที After Shock อาจจะไม่ได้อาหารถึงเหตุการณ์สั่นไหวบนแผ่นดินเพียงอย่างเดียว แต่มันยังหมายถึงผลข้างเคียงที่ตามมาหลังจากที่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น ซึ่งทำให้สภาพจิตใจถูกสั่งสะเทือนด้วยริกเตอร์ขนาดมหึมา จนทำให้ชีวิตของผู้เคราะห์ร้ายถูกสั่งคลอนอย่างรุนแรงด้วยนั่นเอง

แน่นอนว่ามีหลายฉากที่น่าจะทำให้คนดูรู้สึกเศร้าโศก ขณะเดียวกันก็รู้สึกซาบซึ้งไปกับสายใยของคนครอบครัว แต่ที่แยบยลที่สุดคือการที่ “ถึงซาน ต้าตี้เจิ้น” ได้แอบใส่ความเป็น “ชาตินิยม” ลงไปแบบเนียนๆ กับหลายฉากที่แสดงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนในชาติว่า...

“ถึงจะวิกฤตแค่ไหน คนจีนก็ไม่มีทางทิ้งกัน”

จะได้รับการบูรณะซ่อมแซมให้คืนสภาพแล้วก็ตาม แต่เธอก็ยืนยันว่าจะอยู่ที่บ้านหลังเดิม ไม่ยอมย้ายบ้านหนีไปไหน ด้วยเหตุผลว่า เธอกลัววิญญาณของสามีและลูกสาวจะกลับบ้านไม่ถูก! และไม่ว่าครอบครัวจะพุดจาโน้มมนายังไง เธอก็จะตอบกลับไปด้วยประโยคเดิมว่า “หากเราไม่เคยสูญเสีย เราจะเข้าใจความสูญเสีย นั้นได้ยังไง”

ในขณะที่ตัวลูกสาวก็เติบโตขึ้นมาพร้อมกับความรู้สึกที่บอบช้ำแสนสาหัสไม่แพ้กัน การตัดสินใจของแม่ในวันนั้นที่เลือกช่วยชีวิตน้องชายไว้แทนที่จะเลือกเธอ ยังคงเป็นสิ่งที่ติดค้างอยู่ในใจเรื่อยมา จนกระทั่งผ่านไป 32 ปี เกิดแผ่นดินไหวร้ายแรงขึ้นอีกครั้งที่มณฑลเสฉวน และเหตุการณ์ธรณีพิบัติครั้งนี้ก็นำพาเธอกลับไปสะสางปมในใจกับครอบครัวที่พลัดพลากกันไปนานเสียที

หนังจะจบและคลี่คลายไปในทางไหน ผู้เขียนขออนุญาตไม่บอก เพราะจะทำให้ผู้ที่สนใจหาหนังเรื่องนี้มาดูเสียอารมณ์ได้

แต่หากปมที่ติดอยู่ในใจลูกสาวคือคำถามว่า ทำไมแม่ถึงเลือกช่วยชีวิตน้องชายแทนที่จะเป็นเธอแล้วละก็ หากเอาบริบททางค่านิยมของชาวจีนมาจับ ส่วนตัวคิดว่า ในวินาทีที่แม่ต้องงัดกลืนเลือกช่วยชีวิตน้องชายก็เพราะคิดว่า ยังไงซะ “ลูกชาย” เมื่อเติบโตแล้วสามารถทำหน้าที่ “ผู้สืบสกุล” ต่อไป ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่ “ลูกสาว” ไม่สามารถทำได้นั่นเอง และอย่างที่เราทราบๆ กันว่า คนจีนนั้นถ้าเลือกได้ ส่วนใหญ่อยากได้ “ลูกชาย” มากกว่า “ลูกสาว”

อีกประเด็นหนึ่งที่น่าสนใจมากๆ เลยก็คือ “เหตุการณ์แผ่นดิน

หมากล้อม

จากจีนแผ่นดินใหญ่

สู่ความนิยมไกลทั่วโลกนับพันปี

“หมากล้อม” เป็นเกมกระดานที่มีรูปแบบการเล่นที่แตกต่างจากเกมหมากกระดานทั่วไปอย่างสิ้นเชิง เนื่องจากการแข่งขันหมากล้อมจะเริ่มต้นจากกระดานเปล่าๆ ผู้เล่นทั้งสองฝ่ายจะผลัดกันกำหนดจุดลงหมากสีดำ และสีขาว เพื่อจับจองพื้นที่ของตัวเอง โดยใช้กลยุทธ์ที่แตกต่างกันตามสถานการณ์ เพื่อบุกล้อมชิงพื้นที่ของอีกฝ่าย พร้อมกับพยายามป้องกันพื้นที่ของตัวเอง ผลแพ้ชนะจะตัดสินหลังจากที่ทั้งสองฝ่ายไม่สามารถลงหมากเพิ่มในกระดานได้แล้ว หากฝ่ายไหนทำการครอบครองพื้นที่ได้มากกว่าก็จะได้รับชัยชนะ ผู้เล่นทั่วไป ใช้เวลาเล่นหมากล้อมหนึ่งเกมเฉลี่ย 20-90 นาที แต่ในระดับมืออาชีพ แข่งขันชิงเงินรางวัล อาจเล่นกันยาวนานกว่า 1- 6 ชั่วโมง หรือบางครั้งเพียงหนึ่งเกม อาจเล่นติดต่อกันนานหลายวันเลยทีเดียว

ความลึกลับของกลยุทธ์ต่างๆ ที่เหล่าผู้เล่น นำมาใช้ในการต่อสู้แย่งชิงพื้นที่ระหว่างกัน ความพลิกแพลงรูปแบบอย่างสร้างสรรค์มากมายนับไม่ถ้วนราวจักรวาลที่ไม่มีที่สิ้นสุด บวกกับกฎการเล่น

ที่น้อย เข้าใจได้ง่ายพอที่เด็กสี่ขวบสามารถเรียนรู้ได้ ทำให้หมากล้อมได้รับความนิยมอย่างรวดเร็ว และกลายมาเป็นเกมที่มีคนเล่นมากเป็นอันดับสองของโลก รองมาจากหมากรุกจีน นอกจากนี้ ในทางการแพทย์ หมากล้อมยังถูกนำมาใช้ช่วยป้องกันอาการสมองเสื่อม ลดความเสี่ยงในการเป็นโรคอัลไซเมอร์ เนื่องจากการช่วยฝึกใช้สมองทั้งสองซีกในการเล่น และในปัจจุบัน หมากล้อม ยังมีรายการแข่งขันชิงแชมป์ ในฐานะกีฬายอดนิยมมากมายหลายรายการทั่วโลก ผู้เล่นที่คว้าชนะจะได้รับเกียรติ ตำแหน่ง เงินรางวัล และชื่อเสียงทางสังคมอย่างมาก

หมากล้อม ยังได้รับการยกย่องว่าเป็นเกมกระดานที่มีประวัติศาสตร์เก่าแก่มากที่สุด มีข้อสันนิษฐานมากมาย ถึงต้นกำเนิดที่แท้จริงของหมากล้อม แต่จากหลักฐานจำนวนมากที่ค้นพบในประเทศจีน อาทิ เช่น ภาพวาดหมากล้อมที่ถูกวาดขึ้นก่อนคริสต์ศักราชกว่า 700 ปี ภาพวาดบันทึก

การแข่งขันเมื่อ 250 ปี ก่อนคริสต์ศักราช บทกวีนิพนธ์ลูกศิษย์ของขงจื้อ ในคริสต์ศักราช 479 ที่กล่าวถึงการเล่นหมากล้อม รวมไปถึงการขุดพบกระดานหมากล้อมที่ทำจากดินเผาและเซรามิก จากหลุมศพคนชั้นกลางมากมาย ช่วยชี้ให้เห็นว่า คนทั่วไปในประเทศจีน ให้ความสนใจต่อการเล่นหมากล้อมกันอย่างมาก หลักฐานเหล่านี้ ยังช่วยทำให้นักประวัติศาสตร์สันนิษฐานได้ว่า หมากล้อมน่าจะถือกำเนิดขึ้นในประเทศจีน ราว 2,500-3,000 ปี ก่อนเป็นอย่างน้อยเลยทีเดียว

ในประเทศจีนโบราณ หมากล้อมถูกเรียกว่า “เหวยฉี” แต่เดิมเป็นเกมกระดานที่ได้รับความนิยมเล่นกันในหมู่ปัญญาชนคนชั้นสูง รวมไปถึงบรรดาเหล่าขุนนางผู้บริหารประเทศ เชื่อกันว่า เหวยฉี เป็นเกมหมากกระดานที่ถือกำเนิดขึ้น จากความคิดของจักรพรรดิฉิน พระนามว่า “เหยา” ที่ทรงครองราชย์เมื่อราว 2,337-2,258 ก่อนคริสตกาล เพื่อใช้สอนราชโอรสนาม “ตาลจือ” ให้เรียนรู้ระเบียบวินัย สมดุลของเหตุและผล บางตำนานเชื่อว่า เหวยฉี แต่เดิมเป็นเครื่องมือสำหรับใช้ทำนายโหราศาสตร์ กระดานเป็นตัวแทนของจักรวาล ตัวหมากแทนดวงดาว หรือหมากสีดำแทนหยิน หมากสีขาวแทนหยาง รวมไปถึงการสันนิษฐานอื่นๆที่น่าสนใจ เป็นต้นว่า เหวยฉี มีต้นกำเนิดจากเหล่าขุนศึกชาวจีน ที่ใช้วัสดุต่างๆ อย่างก้อนหินต่างสีล้นวางลงบนแผ่นที่เพื่อกำหนดทิศทางการโจมตีหรือวางกลยุทธ์อื่นๆทางทหาร เป็นต้น

เหวยฉี ได้รับความนิยมในประเทศจีนอย่างมากในช่วงราชวงศ์ถัง ราว 618-907 ก่อนคริสตศักราช ผู้เล่นฝีมือเก่งกาจจะได้รับมอบหมายตำแหน่งสำคัญทางการเมือง เพราะเชื่อกันว่า พวกเขาสามารถบริหารคนได้เหมือนกับกลุ่มหมากบนกระดาน นอกจากนี้ เหวยฉี ยังได้รับการจัดให้เป็น 1 ใน 4 ของศิลปะประจำชาติของจีนโบราณ อันได้แก่ ดนตรี กลอน และการวาดภาพ อีกทั้งยังเป็น 1 ใน 4 วิชาชั้นสูงอันประกอบด้วย การเขียนตัวอักษร วาดภาพ และการตีตี่พิน ที่เหล่าบัณฑิตจีนต้องเรียนรู้ฝึกฝนตั้งแต่วัยเด็ก และยังคงกลายมาเป็นงานอดิเรกยอดนิยมของสุภาพบุรุษจีนโบราณอีกด้วย

ต่อมา เหวยฉี ได้เผยแพร่เข้าสู่ประเทศเกาหลีในศตวรรษที่ 5 และ ประเทศญี่ปุ่น ในศตวรรษที่ 7 ตามลำดับ จากนั้น เหวยฉี ได้ถูกเปลี่ยนชื่อกลายเป็น “โกะ” หรือ “หมากล้อม” ซึ่งก็ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในประเทศญี่ปุ่น มีการแข่งขันอย่างเป็นทางการอย่างมากมาย นับตั้งแต่อดีต ในศตวรรษที่ 20 หมากล้อม ได้รับความนิยมอย่างมาก จนกลายมาเป็นกีฬาประจำชาติของประเทศจีน

ในปี 1950 ได้มีการก่อตั้งสถาบันหมากล้อมขึ้นในกรุงปักกิ่ง และเซี่ยงไฮ้ ในปี 1960 ผู้เล่นหมากล้อมมืออาชีพของจีน ประสบความสำเร็จอย่างมากในการแข่งขันระดับนานาชาติ แม้จะมีการเปลี่ยนชื่อ และผ่านประวัติศาสตร์ที่ยาวนาน แต่หมากล้อม ก็ยังคงรูปแบบ กฎ และวิธีการเล่น เหมือนเดิมในครั้งอดีต ตั้งแต่แรกเริ่มเผยแพร่ออกมาจากแผ่นดินจีนเช่นเดิม

ในปัจจุบัน หมากล้อมได้รับความนิยมแพร่หลายกว่า 50 ประเทศ ทั่วโลก รวมถึงประเทศไทย มีการเรียกหมากล้อมแบบสากลร่วมกันว่า “โกะ” (GO) จากการสำรวจของสมาพันธ์หมากล้อมนานาชาติ ในปี พ.ศ.2526 พบว่า มีนักเล่นหมากล้อมชาวจีนประมาณ 10 ล้านคน ญี่ปุ่น 10 ล้านคน เกาหลี 10 ล้านคน ได้หวัน 1 ล้านคน และสหรัฐอเมริกา 1 ล้าน คน เรียกได้ว่า หมากล้อม เป็นเกมกระดานที่ถือกำเนิดจากจีนแผ่นดินใหญ่ ที่มีประวัติศาสตร์มาอย่างยาวนานนับพันปี แต่ยังคงได้รับความนิยมจากผู้เล่นอย่างไม่เคยเสื่อมคลายเลยทีเดียวนะ

DID YOU KNOW ?

ในเดือนมีนาคม 2559 ได้มีการแข่งขันหมากล้อมครั้งสำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ เพราะเป็นการแข่งขันระหว่าง อี เซดอล (Lee Sedol) เซียนโกะ 9 ตังตัวแทนฝ่ายมนุษย์ กับ AlphaGo ตัวแทนปัญญาประดิษฐ์ ที่พัฒนาโดย Google DeepMind โดยสรุปผลการแข่ง 5 ครั้ง AlphaGo สามารถเอาชนะฝ่ายมนุษย์ไปได้ถึง 4 ครั้ง โดยแพ้เพียง 1 เกม (เกมที่แพ้ AlphaGo แพ้ในกระดานที่ 4 ฝ่ายมนุษย์เดินหมากตาที่ 78 ฝากกลางกระดาน จนตาที่ 180 AlphaGo จึงยอมแพ้ไป) เกมนี้ไม่มีใครคาดคิดว่า ฝ่ายปัญญาประดิษฐ์หรือคอมพิวเตอร์จะเอาชนะมนุษย์ได้ เพราะเกมหมากล้อมมีรูปแบบความน่าจะเป็นในแต่ละขั้นเยอะมากทำให้คอมพิวเตอร์วางแผนการสู้ได้ยากมาก เมื่อเทียบกับเกมง่ายๆ แบบหมากรุก แต่ AlphaGo ใช้รูปแบบการประมวลผลที่พัฒนาการคิดเล่นและเพิ่มการวิเคราะห์ไปเรื่อยๆ นำเอาความรู้ที่สังเกต สะสม มาวิเคราะห์พัฒนาตัวเองไปด้วยระหว่างการเล่น เรียกได้ว่าสร้างอัลกอริทึมแห่งการเรียนรู้ ทำให้มีรูปแบบสถานการณ์การแข่งขันได้หลากหลายรูปแบบ เหมือนคนที่เรียนผ่านกรณีศึกษานับสิบล้านกรณีศึกษา จนทำให้เล่นได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด จนถึงขนาดที่เซียนโกะกล่าวเต็มปากว่า จะชนะ AlphaGo สักกระดานเดียวจาก 5 กระดาน ยังยากเลย ทั้งนี้สาธารณชนทั่วโลกคาดหวังว่าจะมีการประลองระหว่าง เช่อเจี๋ย (Ke Jie) แชมป์โกะของประเทศจีนในเร็ววันนี้ เพราะโดยฝีมือแล้วเชื่อกันว่าเช่อเจี๋ยมียุทธศาสตร์ที่เหนือกว่าอี เซดอล

กรุณา! อย่าปัสสาวะ บริเวณนี้

เมื่ออาทิตย์ก่อนกำลังรอรถตุ๊กกลับบ้านแถวที่จอดรถห้างหนึ่ง ในกรุงเทพฯบังเอิญได้กลิ่นปัสสาวะอย่างแรง พอหันซ้ายหันขวาเลยเห็นป้าย “กรุณาอย่าปัสสาวะ บริเวณนี้” ติดตัวทราบทันทีว่า (ตามรูปประกอบ) ผมคิดว่าคนจีนน่าจะเห็นป้ายชัดเจนแต่คำถามคือทำไมยังมีมาจี้ที่กำแพงอีก ทั้งที่ห้องน้ำก็มีไว้ได้ไกลมากนั้? ช่างกวนจริง ๆ เหมือนรู้ทั้งรู้ว่าห้ามจี้ แต่ก็ขอชะง่อน

เหตุการณ์คล้าย ๆ กันนี้จะเกิดในห้องน้ำชายที่มีป้ายเขียนว่า “ห้ามขีดเขียนฝาผนังห้องน้ำ” แน่จนครั้นว่าและทะเลาะกว่าห้องน้ำที่ไม่มีป้ายเตือน สาเหตุหนึ่งเหมือนเป็นการชี้โพรงให้กระรอก สาเหตุที่สองคือคนเขียนได้ความสะใจที่ได้แหกกฎ และสาเหตุสุดท้ายที่สำคัญที่สุดคือไม่มีทางที่จะรู้ว่าใครเขียนเพราะห้องน้ำเป็นพื้นที่ส่วนตัว คงไม่มีใครมาติดกล้องวงจรปิดในแต่ละห้องเพื่อหาคนผิด

ดังนั้นเราควรจะรับมืออย่างไรกับสถานการณ์ยิ่งห้ามเหมือนยิ่งยุเหล่านี้โดยเฉพาะกับลูก ๆ ของเรา ผมคิดว่าพ่อแม่หลายคนคงปวดหัวไม่น้อยเมื่อต้องการให้เด็กทำอะไรแล้วเด็กเลือกที่จะทำตรงกันข้าม เช่น บอกว่าอย่านอนดึกเด็กก็นอนดึกสาม บอกว่าอย่ากลับดึกเด็กก็กลับสามทุ่มแล้วเราต้องทำอย่างไรกันดีครับ?

ในเชิงจิตวิทยาพฤติกรรมการณ์ที่เราใช้ประโยคปฏิเสธเช่น “อย่าทำ” หรือ “ห้ามทำ” อันไหนเหมือนยิ่งยุให้เด็กมีพฤติกรรมเชิงลบอันนั้นมากขึ้น เพราะ

ว่าการบอกไม่ให้เด็กทำอะไรอย่าง ๆ นั้นเป็นการสื่อสารที่ไม่ชัดเจน กล่าวคือเด็กแค่รู้ว่าไม่ให้ทำอันไหนแต่ไม่รู้ว่าจะอยากทำอะไร นอกจากนี้เมื่อเด็กได้ซึมซับคำพูดห้ามโน่น ห้ามนี้มาก ๆ ก็เหมือนถูกปลุกฝังให้ทำไปโดยไม่รู้ตัวเพราะสมองเราได้ยินสิ่งใดก็มักทำสิ่งนั้น จึงแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมดื้อต่อต้านที่ผู้ใหญ่หลายคนเหนื่อยใจ ดังนั้นพ่อแม่จึงควรออกคำสั่งให้ชัดเจนและพูดเรื่องที่ยากให้เด็กทำพฤติกรรมเชิงบวกมากกว่าห้ามทำพฤติกรรมเชิงลบ เช่น บอกให้นอนก่อนสี่ทุ่มหรือกลับบ้านก่อนหกโมงเพื่อให้เด็กเข้าใจชัดเจนและทำได้จริง

นอกจากนี้สิ่งที่สำคัญอีกอย่างคือบรรยากาศในบ้านต้องสนุกครับ ลองคิดถึงลูกครับถ้าคุณต้องทำงานกับเจ้านายที่จ้องคุณตาไม่กระพริบ ไม่พูดคุยสอบถามสารทุกข์สุกดิบ วัน ๆ คุยแต่เรื่องตัวเลขคุณจะรู้สึกอย่างไร? เด็กก็เหมือนกันครับต้องการเวลาสบาย ๆ ผ่อนคลาย พ่อแม่มากอดมาหอมบ้าง ผมเคยคุยกับเด็กบาง

คนเค้าเปรียบบ้านเหมือนค่ายทหาร จะขยับไปทางไหนก็มีแต่ไม่ได้ไปหมด พ่อแม่ก็เอาแต่ออกคำสั่งอย่างเดียวแต่ไม่เคยเล่นกับลูก ในบ้านมีแต่ป้ายห้ามโน่นห้ามนี้เต็มไปหมด ถ้าลูกเล่นอะไรนิด ๆ หน่อย ๆ คงโดนเรียกไปเข้าห้องเย็นปรับทัศนคติ บรรยากาศตึงเครียดในบ้านทำให้เด็กคิดแต่เรื่องขอย่าให้ทำตัวเองผิดไปวัน ๆ

ดังนั้นพ่อแม่ต้องสนุกพอที่จะสื่อสารกับลูก พ่อแม่บางคนก็ใช้เกมมาเป็นตัวช่วยให้เด็กทำพฤติกรรมเชิงบวก เช่น พ่อเล่นเกมแข่งกินข้าวกับลูกชาย ใครชนะจะได้กินไอติมต่อ เพื่อให้ลูกชายกินข้าวหมดจาน ฟังดูแล้วน่ารักไม่น้อยครับ

พูดถึงเรื่องผสมผสานระหว่างเรื่องสนุก ๆ กับการออกคำสั่งขออนุญาตกลับมากที่ห้องน้ำชายอีกครั้งครับ ถ้าคุณผู้ชายท่านไหนได้ไปปัสสาวะที่ห้องน้ำในสนามบินนวยออร์กหรืออัมสเตอร์ดัม คงสังเกตเห็นว่าในโถปัสสาวะจะมีรูปแมลงวันเกาะอยู่เยื้องไปทางซ้ายเล็กน้อย (ลองดูรูปประกอบครับ) ผมเองก็เคยสงสัยว่าทำไม

ศิลปินต้องมาทำงานศิลปะเล็ก ๆ ในที่ ๆ คนไม่อยากจะมองอย่างโปสเตอร์สวยด้วยจริง ๆ แล้วแมลงวันไม่ใช่งานศิลปะครับ แต่มันคือวิธีหนึ่งที่ช่วยลดค่าใช้จ่ายในการทำความสะอาดห้องน้ำอย่างคาดไม่ถึง!!!

มาถึงจุดนี้คุณผู้ชายหลาย ๆ ท่านคงร้องอ้อแล้วว่าแมลงวันตัวน้อยมีหน้าที่อย่างไร ปล่อยให้คุณผู้หญิงเค้างไปครับ หุหุ (แอบดีใจที่ไม่มีเมนต์แบบนี้ไม่บ่อย ^o^)

คำตอบก็คือเมื่อก่อนทางสนามบินมีปัญหาห้องน้ำชายสกปรกมากเพราะคุณผู้ชายนั่งชายนอกกันไม่แมนเวลาปล่อยทุกซ์ น่องชายบางคนก็อยู่ไม่นิ่งสายไปสายมาทำให้น้ำกระเด็นกระดอนออกมานอกโถ แม่นบ้านก็ต้องมาทำความสะอาดทุกชั่วโมง คนใช้ก็ปั่น คนทำความสะอาดก็เข็งไม่รู้จะแก้ปัญหาอย่างไร ครั้นปีกป้ายห้ามปัสสาวะกระเด็นนอกโถก็ทำได้ยาก บางคนก็อ่านภาษาอังกฤษไม่ได้เสียอีก สุดท้ายคนดีไซน์โปสเตอร์สวยรู้ซึ้งถึงนิสัยรักสนุกของผู้ชายเลยใส่รูปแมลงวันในจุดที่ผ่าน

การคำนวณแล้วว่าถ้าคุณผู้ชายเลี้ยงที่เจ้าแมลงวันน้อยแล้วละก็จะไม่กระเด็นอย่างแน่นอน ถือได้ว่าเป็นการออกคำสั่งที่แฝงมากับนิสัยขี้เล่นของผู้ชายทุกคนและผลที่ได้ก็ดีเกินคาด

ทีนี้ปัญหาปัสสาวะที่ริมกำแพงที่ผู้เขียนได้กล่าวมาข้างต้นละ ถ้าจะแก้ปัญหาด้วยปัญญาเราจะทำอย่างไร ที่ผ่านมารวมใช้วิธีเขียนป้ายที่รุนแรงมากขึ้น เช่น “ห้ามฉี่ที่กำแพง (ภาษาคน)” เพื่อสื่อว่าถ้าใครยังมาฉี่อีกแสดงว่าอ่านภาษาคนไม่ออกไร้การศึกษา หรือเขียนประชดเสียดสีแรง ๆ เช่น “ที่หมาเหี่ยว” ทำนองว่าใครมาฉี่ตรงนี้เป็นหมา (ถ้าน้องหมาอ่านออกจะมาฉี่ตรงนี้มั๊ยนะ?) ซึ่งผมคิดว่าไม่ช่วยแก้ปัญหาได้

แต่ถ้าจะแก้ปัญหาด้วยปัญญา ลองฟังเรื่องของคุณยายท่านหนึ่งที่แก้ปัญหาวินมอเตอร์ไซค์รับจ้างชอบมาฉี่ที่ต้นไม้น้ำบ้านได้อย่างมีไหวพริบครับ โดยเช้าวันหนึ่งคุณยายนำดอกไม้ธูปเทียนและผ้าแพรไปสักการะต้นไม้ต้นนั้น พร้อมกับบอกว่าเมื่อคืนเทพารักษ์ต้นไม้มาเข้าฝันพร้อม

ให้เลขเด็ด ไม่นานนักก็มีคนมาสักการะต้นไม้เต็มไปหมดและไม่มีใครมาฉี่ที่ต้นไม้อีกเลย เห็นมั๊ยครับว่าจริง ๆ แล้วปัญหานั้นแก้ง่ายกว่าที่คิด ขอให้เราเข้าใจปัญหาได้ก็พอครับ

สุดท้ายนี้ถ้าผมต้องแก้ปัญหาด้วยเทคนิคเดียวกับคุณยาย อย่างแรกผมจะทำการกำแพงให้สวยขึ้น พร้อมติดป้ายว่า “กรุณาปัสสาวะบนกำแพงศักดิ์สิทธิ์” เพื่อท้าทายความอยากรู้อยากเห็นของขาประจำที่ชอบใช้กำแพงเป็นห้องน้ำ ป้ายที่ดูขัดแย้งจะทำให้คนกลัวและไม่กล้าฝ่าฝืน คุณล่ะครับคิดว่าจะแก้ปัญหาอย่างไร? ลองเข้ามาคุยกันได้นะครับที่ FB โลกสมาธิสั้น

อุดรธานี ขอนแก่น ชัยภูมิ เมืองประวัติศาสตร์ สู่อารยธรรมเมืองทองเที่ยว

กอง บ.ก. ขอนำท่านผู้อ่านไปเที่ยวทริปสั้น ๆ ในประเทศไทยกันบ้าง ครั้งนี้เราจะพาไปยังภาคอีสานตอนบน คือจังหวัดอุดรธานี จังหวัดขอนแก่น แล้วลัดเลาะลงไปจบที่จังหวัดชัยภูมิ เป็นทริปสั้น ๆ ที่เหมาะกับการเดินทางช่วงหยุด 2-3 วัน กอง บ.ก.ขอแนะนำให้เริ่มจากการเดินทางด้วยเครื่องบินไปยังจังหวัดอุดรธานีก่อน จะได้ไม่เหนื่อยมาก พอถึงจังหวัดอุดรธานีแล้วจึงเริ่มเที่ยวด้วยรถยนต์

เริ่มกันที่จังหวัดอุดรธานีซึ่งเป็นจังหวัดที่มีความเป็นมาเก่าแก่มาก จากการที่เราพบหลักฐานทางประวัติศาสตร์และโบราณคดีที่บ้านเชียง อำเภอหนองหาน และ ภาพเขียนผนังถ้ำที่อำเภอบ้านผือ ทำให้เราทราบว่าบริเวณนี้มีมนุษย์มาตั้งชุมชนอยู่ตั้งแต่ 5,000-7,000 ปี ก่อนแล้ว ยิ่งกรณีบ้านเชียงว่ากันว่าเป็นแหล่งเครื่องปั้นดินเผาที่ล้ำเลิศที่สุดระดับโลก ในสมัยรัชกาลที่ 5 เมืองอุดรธานียังเป็นเพียงบ้านหมากแข้ง (บ้านเดื่อหมากแข้ง) สังกัดเมืองหนองคาย

มณฑลลาวพวน จนถึงช่วงที่ประเทศสยามมีปัญหาประเทศฝรั่งเศส และถูกบีบบังคับให้ลงนามในสนธิสัญญาที่มีข้อหนึ่งกล่าวว่าต้องถอยกำลังทหารห่างจากชายแดน 25 กม. จึงทำให้พลตรี พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหมื่นประจักษ์ศิลปาคม ข้าหลวงใหญ่มณฑลลาวพวน ถอยกำลังทหารมาที่บ้านเดื่อหมากแข้งในวันที่ 18 มกราคม 2436 ซึ่งกลายเป็นจังหวัดอุดรธานีต่อมาในปี 2450 จังหวัดอุดรธานีมีคนไทยเชื้อสายจีนอยู่อย่างมากมาย หลายคนบอกว่าจะดูว่า

จังหวัดไหนคนจีนมากหรือน้อยให้ดูที่ศาลเจ้าประจำเมืองว่ามีขนาดและความคึกคักเพียงใด หลังจากที่ได้มางานตรุษจีนที่ศาลเจ้าปู่-ย่า อุดรธานี แล้วก็ไม่ต้องบอกว่าจังหวัดอุดรธานีนั้นเป็นที่ชุมนุมของชาวจีนโพ้นทะเลมากนักเพียงใด ศาลเจ้านี้เป็นศาลที่มีคนเข้ามาสักการะตลอดทั้งวัน ลูกหลานคนจีนทุกคนในจังหวัดจะมาไหวกันเป็นประจำ ไกลเคียงกันมีศูนย์วัฒนธรรมไทย-จีน อุดรธานี ที่ถือเป็นแหล่งเรียนรู้ด้านอารยธรรมจีนที่สำคัญอีกแห่งหนึ่ง

ธรรมชาติเนรมิตทะเลบัวแดง

หลังจากอยู่ในเมืองอุดรธานีสักระยะแล้วเราก็รีบออกไปยังทะเลบัวแดง ซึ่งส่วนมากจะนิยมมาชมกันในช่วงเดือนธันวาคมจนถึงสิ้นเดือนกุมภาพันธ์ ของทุกปี แต่ในปี 2559 นี้ เดือนเมษายนก็ยังคงมีดอกบัวบานเต็มอยู่อย่างน่าประหลาดใจ ในการมาชมปกติต้องมาชมช่วงเช้าๆ จนถึงไม่เกินเที่ยงจึงจะได้ภาพที่งดงามกลับไปเมื่อพูดถึงทะเลบัวแดง ทุกคนคงจะเคยเห็นเพื่อน ๆ อัศจรรย์ว่า “ทะเลบัวแดง หนองหานกุมภวาปี” ซึ่งบึงหนองหาน ที่จะพาไปเที่ยวครั้งนี้ คือ ทะเลสาบน้ำจืดขนาดใหญ่ที่กินพื้นที่ส่วนใหญ่ใน อ.กุมภวาปี กับบางส่วนของพื้นที่ อ.ประจักษ์ศิลปาคมของ จ.อุดรธานี ความอุดมสมบูรณ์ของบึงหนองหานถือเป็นต้นแบบที่น่าสนใจต่อการศึกษาระบบนิเวศวิทยา เพราะที่นี้ระบบนิเวศเกิดความสมดุล บัวจึงขยายพันธุ์ได้เต็มที่พร้อม ๆ กัน ทำให้เกิดทัศนียภาพงดงามแปรกลับคืนมาเป็นมูลค่าทางการท่องเที่ยวให้ชาวบ้านได้เก็บเกี่ยวเลี้ยงชีพและหล่อเลี้ยงชุมชนจนเป็นภาพวิถีชีวิตของชาวหนองหาน ที่อาศัยความอุดมสมบูรณ์มาเชื่อมโยงกับการให้บริการทางการท่องเที่ยว

วงจรชีวิตของ บัวแดง หรือ “บัวสาย” ที่บึงหนองหานกระจายตัวเต็มพื้นที่งดงามทั่วท้องน้ำ ไกลสุดลูกหูลูกตาในพื้นที่นับหมื่นๆ ไร่ พอได้รับการโปรโมทจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวอันซีนแห่งใหม่ ทำให้ทะเลบัวแดงเริ่มเป็นที่รู้จักในหมู่นักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวนอกจากมาดูดอกบัวแล้ว ยังสามารถพบความอุดมสมบูรณ์ของแหล่งน้ำตามธรรมชาติซึ่งมีทั้งพันธุ์ปลาน้ำจืด

นกน้ำนกอพยพ และพืชน้ำอีกจำนวนมาก หลังจากชื่นชมและเก็บภาพสวยๆ ของทะเลบัวแดงกันแล้ว ช่วงบ่าย ๆ กองบก. ขอแนะนำให้เดินทางไปทำบุญในจังหวัดอุดรธานีเพื่อหลบลูกศรร้อนยามบ่าย บ่ายวันนี้เราจะพาไปรู้จักกับวัดที่ไม่ว่านักท่องเที่ยวจากประเทศไทยหรือต่างประเทศมาเที่ยวจังหวัดอุดรธานี ก็จะนิยมเดินทางมาวัดป่าแห่งนี้ และที่นี้ก็คือ *วัดป่าบ้านดาด*

วัดป่าบ้านดาด

หรือ วัดเกษรศีลคุณ ตั้งอยู่ ณ หมู่บ้านบ้านดาด ตำบลบ้านดาด อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี โดย วัดป่าบ้านดาด ห่างจากตัวเมือง ประมาณ 16 กิโลเมตร วัดป่าบ้านดาด มี “พระธรรมวิสุทธิมงคล” หรือ “หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน” เป็นอดีตเจ้าอาวาส ซึ่งปัจจุบันหลวงตามหาบัว ได้ละสังขารไปแล้ว วัดป่าบ้านดาด เต็มไปด้วยความร่มรื่นของธรรมชาติ เงียบสงบ บริเวณรอบ ๆ มีต้นไม้เขียวชอุ่ม ล้อม

รอบด้วยกำแพงคอนกรีต มีประตูเข้า-ออก เป็นประตูใหญ่ ทั้งนี้เพื่อป้องกันสัตว์ป่าที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ป่าของวัดออกมาข้างนอกภายในบริเวณวัดมีศาลาการเปรียญ ซึ่งเป็นศาลาไม้หลังใหญ่สูง 2 ชั้น ซึ่งด้านบนศาลานั้น คือ ที่ประดิษฐานของพระพุทธรูปองค์ใหญ่ซึ่งเป็นพระประธานของวัด ทั้งยังใช้เป็นที่แสดงธรรมแก่พระภิกษุสามเณรในวัด ส่วนด้านล่างศาลานั้น ถูกใช้เป็นที่สำหรับฉันภัตตาหารเช้า อันเป็นสถานที่ที่หลวงตามหาบัวใช้ในการแสดงธรรมเทศนาและปฏิสนธิการกับศรัทธาฆราวาสญาติโยมที่มา หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ในยามที่ท่านแข็งแรง ท่านจะเมตตาเทศนาโปรดญาติโยมเกือบทุกวัน โดยมีการบันทึกเสียงและเรียบเรียงเป็นหนังสือเผยแพร่ในวงกว้าง เกือบทั้งหมดเป็นการสอนภาคปฏิบัติทางจิตภาวนา นอกจากนี้ท่านยังเคยเมตตาช่วยนำประชาชนบริจาคทองคำช่วยชาติเข้าคลังหลวงได้ถึง 12 ตัน ทำให้แม้วันนี้ หลวงตามหาบัว ได้ละสังขารไปแล้ว แต่พุทธบริษัทก็ยังระลึกถึงองค์ท่านและคำสอนของท่าน

หลังจากเที่ยวชมธรรมชาติเนรมิตขึ้น
มาอย่าง หนองบัวแดง และทำบุญไหว้
พระที่ วัดป่าบ้านตาดหรือที่นักท่องเที่ยว
รู้จักกันในนามของวัดหลวงตามหาบัว ตก
เย็นจังหวัดอุดรยังมีสถานที่พักผ่อนยาม
เย็นเพื่อสูดอากาศบริสุทธิ์ หรือเดินเล่น
ออกกำลังกายสำหรับคนในพื้นที่และนัก
ท่องเที่ยว ที่นั่นก็คือ สวนสาธารณะหนอง
ประจักษ์ศิลปาคม

หนองประจักษ์เป็นหนองน้ำขนาดใหญ่
ที่มีมาตั้งแต่ก่อตั้งเมืองอุดรธานี เดิมเรียก
ว่า "หนองนาเกลือ" ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็น
"หนองประจักษ์" เพื่อเป็นเกียรติประวัติ
แก่พลตรีพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหลวง
ประจักษ์ศิลปาคม ผู้ก่อตั้งเมืองอุดรธานี
โดยบริเวณตัวเกาะกลางน้ำ ได้จัดทำสวน
หย่อมปลูกไม้ดอกไม้ประดับหลายชนิด
และทำสะพานเชื่อมระหว่างเกาะ มีน้ำพุ
หอนาฬิกา และสวนเด็กเล่น ในแต่ละวัน
จะมีประชาชนเข้าไปพักผ่อน และออก
กำลังกาย วิ่งและเช่าจักรยานปั่นโดยรอบ
กันเป็นจำนวนมาก

ภายในสวนสาธารณะหนองประจักษ์
ยังมี ศาลเทพารักษ์ อุดรธานี ซึ่งเป็นสถาน
ที่ศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านคูเมืองอุดรธานี แถมยัง
เป็นที่เคารพสักการะของชาวอุดรธานี และ
จังหวัดใกล้เคียงมาช้านาน บริเวณด้าน
หน้าของสวนสาธารณะหนองประจักษ์ยังมี
พระตำหนักหนองประจักษ์ ซึ่งสร้างอยู่

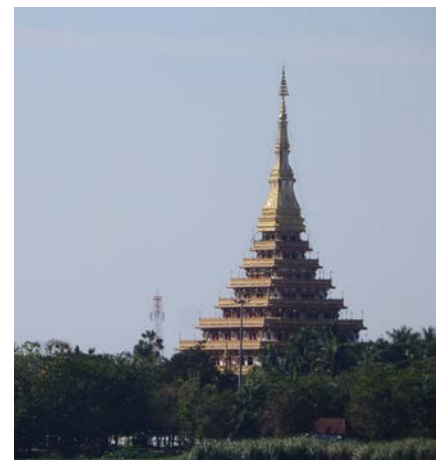
บริเวณทางคูขนานกับถนนอีกด้วย ส่วนใน
หนองประจักษ์ไฮไลต์ก็คือเปิดเหลืองที่ทุก
คนต้องมาถ่ายรูปใส่ IG กัน

หลังจากเที่ยวชมความสวยงามของ
ธรรมชาติและสักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ คู่บ้าน
คูเมืองของจังหวัดอุดรธานีกันทั้งวันแล้ว
จังหวัดอุดรธานียังมีที่พักมากมายหลาย
แบบไว้รองรับนักท่องเที่ยวได้พักผ่อนอย่าง
สะดวกสบาย ตามความชอบของแต่ละ
คนเลย บางคนอาจจะไม่อยากรีบนอนก็
สามารถไปเดินศูนย์การค้า UD Town
หรือ หออาหารอร่อย ๆ ยามดึกทานกัน
ได้ตามอัธยาศัย

เช้ารุ่งขึ้นหลังจากพักผ่อนเต็มอิ่มกับ
จังหวัดอุดรธานีแล้ว เดินทางต่อไปยัง
จังหวัดขอนแก่น ซึ่งมีระยะทางไม่ไกลจาก
จังหวัดอุดรธานีมากนัก ใช้เวลาเดินทาง

ประมาณ 1 ชั่วโมง 40 นาที ก็เดินทางถึง
จังหวัดขอนแก่น มาถึงจังหวัดขอนแก่น
แล้วก็เดินทางทำบุญต่อกันเลย สำหรับ
จังหวัดขอนแก่นนั้น มีแหล่งประวัติศาสตร์
และโบราณคดีมากมาย สถานที่แรกที่จะ
พาไปทำบุญไหว้พระและชมความงาม
ของสถาปัตยกรรมคือ วัดหนองแวงหรือ
พระมหาธาตุแก่นนครฯ ตั้งอยู่ที่บนถนน
กลางเมือง บริเวณริมบึงแก่นนคร อำเภอ
เมือง ภายในวัดหนองแวงมีพระมหาธาตุ
แก่นนคร หรือ พระธาตุ 9 ชั้นฐานสี่เหลี่ยม
กว้างด้านละ 50 เมตร เรือนยอดทรงเจดีย์
จำลองแบบจากพระธาตุขามแก่น มีความ
สูงขององค์พระธาตุฯ 80 เมตร มีพระจุล
ธาตุ 4 องค์ ตั้งอยู่ 4 มุมและมีกำแพงแก้ว
พญานาค 7 เศียรล้อมรอบ ซึ่งเป็นศิลปะ
สมัยทวารวดี ผสมผสานศิลปะอินโดจีน
เป็นลักษณะแบบชาวอีสานปากแห

ภายในองค์พระธาตุนั้นจะมีอยู่ 9 ชั้น คือ

ชั้นที่ 1 เป็นหอประชุมมีพระบรมสารีริกธาตุประดิษฐานอยู่บนบุษบกตรงกลางและพระประธาน 3 องค์อยู่ตรงกลาง

ชั้นที่ 2 เป็นพิพิธภัณฑ์ของชาวอีสาน โดยเก็บรวบรวมข้าวของเครื่องใช้ในอดีตที่ค่อนข้างหาได้ยากในปัจจุบัน

ชั้นที่ 3 เป็นหอปริยัติ บานประตูหน้าต่างเขียนลวดลายเบญจรงค์และภาพแกะสลักนิทานเรื่องนางผมหมอม เป็นนิทานที่ได้เล่าสืบต่อกันมาแต่โบราณของชาวอีสาน

ชั้นที่ 4 เป็นหอปริยัติธรรม ภายในมีพิพิธภัณฑ์ที่รวบรวมของเก่า บานประตูหน้าต่างภาพพระประจำวันเกิด เทพประจำทิศ

ชั้นที่ 5 เป็นหอพิพิธภัณฑ์ มีบริวารของหลวงปู่พระครูปลัดบุษบา สุมโน อดีตเจ้าอาวาสวัด บานประตูหน้าต่างแกะสลักภาพพุทธชาดก

ชั้นที่ 6 เป็นหอพระอุปัชฌายาจารย์ บานประตูหน้าต่างแกะสลักนิทานชาดกเรื่องเวสสันดร

ชั้นที่ 7 เป็นหอพระอรหันต์สาวก บานประตูหน้าต่างแกะสลักนิทานเรื่องพระเตมีย์ใบ้

ชั้นที่ 8 เป็นหอพระธรรม เป็นที่รวบรวมพระธรรม คัมภีร์สำคัญทางพระพุทธศาสนา มีพระไตรปิฎก ฯลฯ บานประตูแกะสลักรูปพรหม 16 ชั้น

ชั้นที่ 9 เป็นหอพระพุทธ ตรงกลางมีบุษบก เป็นที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุของพระพุทธเจ้า บานประตูแกะสลักภาพ 3 มิติ รูปพรหม 16 ชั้น และสามารถชมทัศนียภาพของตัวเมืองขอนแก่นได้ทั้ง 4 ด้าน โดยเฉพาะทางด้านทิศตะวันออกสามารถมองเห็นทิวทัศน์ของบึงแก่นนครที่สวยงาม อีกทั้งทางวัดยังได้จัดให้มีมัคคุเทศก์น้อยพาชมและอธิบายภาพเขียนต่างๆ เพื่อความเข้าใจในเรื่องราวต่างๆ ได้ดียิ่งขึ้น

หลังจากเที่ยวชมความงามของพระมหาธาตุแก่นนครกันแล้ว ที่จังหวัดของแก่นยังมีวัดที่มีชื่อเสียง ในหมู่ผู้ที่นิยมปฏิบัติจิตภาวนาอยู่ในแถบมัญจาคีรี เส้นทางที่จะมุ่งไปทางชัยภูมิ วัดนั้นก็คือ วัดอุดมคงคาคีรีเขต

วัดอุดมคงคาคีรีเขต

เดิมชื่อว่า วัดดุน ตั้งอยู่ในเขตของตำบลนางาม อำเภอมัญจาคีรี จังหวัดขอนแก่น คำว่า ดุน เป็นภาษาอีสานหมายถึงแหล่งน้ำซึ่งเป็นน้ำที่ผุดขึ้นเองตามธรรมชาติ ดังนั้น วัดดุน จึงเป็นชื่อที่มาจากลักษณะของสถานที่ที่มีความอุดมสมบูรณ์และมีแหล่งน้ำที่ซึมไหลออกมาตลอดทั้งปีไม่มีขาด สำหรับจัดเด่นของวัดอุดมคงคาคีรีเขตในการมาท่องเที่ยววันนี้เป็นการเข้ามากราบพระธาตุของ “หลวงปู่ผาง จิตตคุดโต” ซึ่งเป็นที่ศรัทธาของพุทธศาสนิกชนและผู้ที่เคยศึกษาธรรมะปฏิบัติสายพระป่า ในด้านพระกัมมัฏฐาน วัดอุดมคงคาคีรีเขต เป็นวัดป่ากรรมฐานที่มีชื่อเสียงของจังหวัดขอนแก่น และหลวงปู่ผาง จิตตคุดโต ท่านเป็นพระป่ากรรมฐาน ปฏิภาของและวัตรปฏิบัติที่เข้มแข็ง ใจเด็ด ไม่ย่อท้อและพากเพียรใน

การปฏิบัติ ภายหลังหลวงปู่ผาง จิตตคุดโต มรณภาพแล้ว พุทธศาสนิกชนได้สร้างอนุสรณ์สถาน “พระเจดีย์ชัยมงคล” พระเจดีย์มีความสวยงาม โดดเด่น และสร้างความสงบทางจิตใจต่อผู้มาเยือน และใกล้กันยังมีรูปเหมือนหลวงปู่ผาง จิตตคุดโต และ พิพิธภัณฑ์อัฐบริวารหลวงปู่ผาง จิตตคุดโต ปัจจุบันพุทธบริษัทในแถบนี้ได้พระครูนิวริฐสมณวัตร (หลวงพ่อนงค์ ปคุโณ) และ พระครูสุวิมลภาวนาคุณ (หลวงพ่ोजื่อ พันธมุตโต) องค์ลูกศิษย์หลวงปู่ผาง อยู่เป็นหลักใจให้ชาวบ้านในแถบนี้แทนหลวงปู่ผาง

ตกบ่ายเดินทางต่อมุ่งหน้าสู่จังหวัดชัยภูมิ ซึ่งใช้เวลาเดินทางประมาณ 2 ชั่วโมงก็เข้าสู่จังหวัดชัยภูมิ โดยสถานที่แรกที่ตรงมาและเป็นที่ยู้งักของคนในจังหวัดและนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวจังหวัดชัยภูมิก็คือ ศาลเจ้าพ่อพญาแล

เจ้าพ่อพญาแล

เดิมเป็นคนเวียงจันทร์ชื่อ ท้าวแล เป็นผู้มีความสามารถ ชื่อสัตย์ สุจริต และมีบุคลิกพิเศษกว่าคนอื่นๆ จึงได้รับเลือกให้เป็นหัวหน้า และมีได้สิมบุญคุณเจ้านายเดิม จึงรวบรวมเครื่องบรรณาการนำไปถวายเจ้าอนุวงศ์ที่เวียงจันทร์ เมื่อท่านเห็นความดีความชอบ จึงโปรดเกล้าแต่งตั้งเป็น “ขุนภักดีชุมพล” ในปี 2365 ท่านอพยพตั้งถิ่นฐานใหม่อยู่ระหว่างหนอง

ปลาเผ่ากับหนองหลอด ซึ่งมีน้ำอุดมสมบูรณ์ เหมาะที่จะตั้งเมืองใหญ่ โดยซื้อบ้านหลวง ต่อมาขุนภักดีชุมพล ไม่ยอมส่งส่วยให้ทางเวียงจันทน์อีก เพราะเห็นว่าเวียงจันทน์ก็เป็นประเทศราชประเทศสยามตั้งแต่รัชกาลที่ 1 จึงเปลี่ยนไปเข้าหาเจ้าพระยานครราชสีมา อาสาส่งส่วยทูลเกล้าให้ทางกรุงเทพฯ ถวายในรัชกาลที่ 3 พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 3 จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ยกบ้านหลวงขึ้นเป็น เมืองชัยภูมิ ตั้งให้ขุนภักดีชุมพล เป็นพระยาภักดีชุมพล(แล) เจ้าเมืองชัยภูมิคนแรก ต่อมาในปี 2369 เจ้าอนุวงศ์และราชบุตร คิดกบฏกบฏยึดหัวเมืองต่างๆ หลอกว่าเดินทัพผ่านมาเข้าช่วยกรุงเทพฯรบกับอังกฤษ จนยึดเมืองราชสีมาได้ ต่อมาความแตกจึงได้ถอนผู้คนกลับเวียงจันทน์ เมื่อถึงทุ่งสัมฤทธิ์ นำโดย คุณหญิงโม ได้ลุกฮือต่อสู้จนเจ้าอนุวงศ์จนแตกพ่าย เจ้าสุทธีสารราชบุตรเขย ล่าถอยยึดเมืองชัยภูมิ เมืองภูเขียว เป็นด่านสุดท้ายต่อต้านกองทัพกรุงเทพฯ และได้จับพระยาภักดีชุมพลทำนยอมาให้จับไม่ขัดขืนเพราะมีกำลังน้อยกว่า และไม่ต้องการให้ไหลผลของตนต้องล้มตาย ทหารเจ้าอนุวงศ์จึงประหารชีวิต

ณ บริเวณใต้ต้นมะขามใหญ่ริมหนองปลาเผ่า ซึ่งเป็นสถานที่ตั้งศาลเจ้าพ่อพญาแล ในปัจจุบัน ประชาชนในครั้งนั้นได้ยกย่องเชิดชูให้ขนานนามพระยาภักดีชุมพล(แล) ว่า เจ้าพ่อพญาแล หมายถึง ผู้เป็นใหญ่ตั้งแต่นั้นมา เวลามาเยี่ยมชมศาลเจ้าพ่อผู้มาเยี่ยมก็นิยมให้เงินแก่คนเป่าแคน ช่วยเป่าแคนถวายเจ้าพ่อด้วย

โดยหลังจากตระเวนทำบุญไหว้พระกันข้ามจังหวัดกันพอสมควรแล้ว ทริปลั้น ๆ ของเรามาค้างคืนสุดท้ายที่จังหวัดชัยภูมิ โดยพักที่โรงแรมสำคัญของจังหวัดคือ โรงแรมเลิศนิมิตร ที่โรงแรมนี้มีห้องอาหารรื่นรมย์ที่ขึ้นชื่อเรื่องเซฟฟีมี้ออาหารไทยอีกด้วย โรงแรมเลิศนิมิตรเป็นโรงแรมที่ก่อตั้งโดยนายเลิศ สัมพันธ์อารักษ์ คหบดีประจำจังหวัด อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดชัยภูมิ และนายกกิตติมงคลดี พุทธสมาคมจังหวัดชัยภูมิ

คืนสาย ๆ มาแล้วก็ถึงเวลาเติมพลังกันหน่อย ซึ่งในจังหวัดชัยภูมินั้น มีร้านอาหารที่ไม่ธรรมดาอยู่ร้านหนึ่งนั่นก็คือ สวนอาหารบ้านแชมป์โลก (วีรพล) ที่บอกไม่ธรรมดาเพราะว่า ร้านนี้เป็นร้านอาหารของอดีตแชมป์โลกมวยสากลชาวไทย คุณ วีรพล สหพรหม หรือที่รู้จักกันในชื่อ วีรพล

นครหลวงโปรโมชัน นั้นเอง นอกจากทานอาหารแล้ว ยังได้กระทบไหล่ โสฬนวม ลองเตะภาพขึ้น IG กันได้อีกด้วย บรรยากาศการตกแต่งร้านเป็นแบบสวนอาหารอีสานแท้ ๆ เมนูแนะนำหรือเมนูเด็ดของทางร้านเช่น ลาบหมู, ต้มไก่หน่อไม้ดอง, หมูนุ่มน้ำมันหอย, กบทอดกระเทียม เป็นต้น อาหารอีสานรสชาติดีเข้ากันกับบรรยากาศในแบบบ้านทุ่งติดกับทุ่งนา สำหรับใครที่ยังไม่รู้จักแชมป์โลกคนนี้ ต้องแนะนำกันก่อนว่า คุณ วีรพล สหพรหม ที่เป็นเจ้าของร้านนั้น เป็นอดีตแชมป์โลกขวัญใจชาวไทย ในรุ่นแบนตั้มเวท 118 ปอนด์ ของ WBA และ WBC

หลังจากเสร็จจากทานข้าวเราก็ตีรถดิ่งกลับกรุงเทพฯกัน ตั้งแต่ตอนเที่ยงเลย โดยสามารถใช้เวลาได้ดีถึงกรุงเทพฯภายในก่อนมีดวันนั้น สรุปแล้วทริปไปเครื่องบินกลับรถยนต์ของ กอง บก. สามารถทำเวลาได้เหมาะกับช่วงวันหยุดที่ใช้เวลา 3 วัน 2 คืน ใครอยากจะไปทริปลั้น ๆ จังหวัดไหนในประเทศไทยอีก สามารถส่งข้อความมาบอก กอง บก.ได้เลยนะครับ เราจะไปเซอร์เวย์เอาไว้ให้ในเล่มต่อ ๆ ไป

Strawberry-Kiwi Lemonade

สตรอว์เบอร์รี่-กีวี เลมอนเนด

ลองบีชสตรอว์เบอร์รี่	5 ml. / โยดา 3 oz.
ลองบีชเลมอนน้ำผึ้ง	10 ml. / โยดา 2 oz.
ลองบีชกีวี	30 ml.
น้ำแข็ง	16 oz.

เมนูรับหน้าฝน สรรสร้างเมนูไม่ซ้ำใคร ง่ายๆ
ด้วยตัวคุณเอง กับ ลองบีชไซรัป
สูตรเพิ่มเติมที่ fb.com/longbeachsyrupe หรือ 0918899335

Tropical Paradise

ทรอปิคอล บลูพาราไดซ์

ลองบีชบลูพาราไดซ์	1.5 oz.
ลองบีชสับปะรด	0.5 oz.
น้ำ	2.0 oz.
น้ำแข็ง	16.0 oz.

เฉพาะที่

Only at

คั้นสด
อร่อย
100%

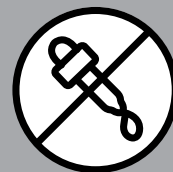
ใช้ถั่วเหลือง
NON-GMOs

โปรตีนสูงจาก
ถั่วเหลืองคัดพิเศษ

ไม่ผสมผงถั่วเหลือง
ไม่ผสมนมผง

ไม่ผสมน้ำมัน
ถั่วเหลือง

ไม่ใส่วัตถุกันเสีย